

YAPBOZ ANKARA İSTEMİYORUZ!

Eski(ye)meden sökülüp yenisi yapılan binlerce m2 kaldırım, milyonlarca lira para harcadıktan sonra yıkılan nam-ı diğer 'demirkafes', 18 yıl sonra inşaatı yeniden başlayan metro tünellerine gömülmüş milyar dolarlık kamu kaynağı... Karar al, ihalesini yap, uygula. Bir yıl sonra sök, yenisini yap. Son yıllarda Ankara iyiden iyiye yapboz bir kente dönüştü. Ankara'nın parası ve doğal kaynakları sınırsızmışçasına kullanılıyor. Oysa ne zengin bir kent burası ne de doğanın kaynakları sınırsız.

Solfasol olarak pek çok Ankaralı gibi, mahkemelerde hesabı sorulmayan, sorulamayan bu yasal yolsuzluklardan rahatsızız. Kamu kaynaklarının ve doğal kaynakların hesapsızca kullanılmasını istemiyoruz ve takipteyiz.

İşte size Ankara'daki 'yasal yolsuzluklara' üç örnek:

Mehmet Onur Yılmaz >> s.3

Kısa Haberler

(abo/solfasol) >> s.4/5

İrfan Aktan'la Söyleşi:
Akp Kürt Sorununda Sadece
Bayrağı Devraldı

EfecanTan >> s.8

Foto.Anlatı: Güven Anıtı

Funda Şenol Cantek >> s.9

Barış Yürüyüşü'nden Bingöl
Elmas'la Konuşma

Tanju Gündüzalp >> s.14/15

Üniversitede Sporunun İşini Ne
Özgür Çelik >> s.17

Bir Yaz Dönümü... Ankara'da
Yeni Bir Görsel İşitsel Sanatlar
Merkezi: CerModern - CAVA
Kara/Keçi >> s.18

Hayvan Sömürüsü ve Veganlık
Mehmet Emin Boyacıoğlu >> s.20

Ankara Nox...

2010 yılının Mayıs ayıydı. Ankara'nın çeşitli noktalarında çekimler yapmaya karar verdim. Günbatımında veya gece çekecektim, timelapse (zaman atlamalı çekim) tekniğini kullanacaktım. Yeni fotoğraf teknolojileri bu tür çekimleri kolaylaştırmıştı. Ankara düşündüğümüz kadar asık suratlı, renksiz, ölü bir şehir değildi. Çekimler bunu gösterecekti. Birkaçını peş peşe getirip kısa bir video hazırlayacak, video blogumuz dasvant'ta yayınlayacaktım. Projenin kod adı "Ankara by Night"tı.

Özlem Mengilibörü >> s.10

Gizli Saklı Kent Yansımaları: Burcu Perçin Sergisi

İnsan AVM otoparkında dev reklam afişlerine dalıp dalıp giderken, arka sokaklarda cirit atan paslı demirlerden, yanmış plastiklerden, cam kırıklarından, sigara izmaritlerinden zengin çöp yığınlarını ve terk edilmiş hayalet binaları fark edemiyor.

Özgür Ceren Can >> s.19

Açlık Grevleri Yaygınlaşıyor, Ölüm Oruçlarına Dönüşüyor...

Türkiye'nin 60 cezaevinde süren açlık grevleri 51. gününe geldi. 12 Eylül'de 69 kişinin başlattığı açlık grevi, yaklaşık 700 tutuklu ve hükümlünün katılımıyla sürüyor.

abo/solfasol >> s.5

Eski Soldan Bikanlara: Ekolojik, Eşitlikçi, Özgürlükçü Ve Dayanımcı Yeni Bir Siyaset

Ferdan Ergut ile söyleşi

Aydın Bodur >> s.6

7 Kişi Kıldık Namazını...

Yazan: Mehmet Aycı, Fotoğraf: Selçuk Azmanoğlu - www.dunyabizim.com web sitesinden alınmıştır.

Ankara'nın farklı "kitapçısı" Özcan Amca'sı yani Erel Demirşik'in cenaze namazını yedi kişi kıldık. Kimi kimsesi var mıydı acep?

Onu Ankara'da Ziya Gökalp Caddesinde, Kolej'den Kızılay'a caddenin sağından, Kızılay'dan Kolej istikametine caddenin solunda yürüyen her Ankaralı görmüştür. Ankaralı olmayanlar da görmüştür. Adil Han'da, Aşiyen Sahaf'ta, 71'liler Kent Kitapevinde, Tunalı Pasajındaki Orkun Sahaf'ta Ankaralı her kitap dostu görmüştür. Ankaralı olmayanlar da görmüştür.

Hırpani kılığıyla biraz meczup, biraz derviş, evet, Etem Coşkun'un deyimiyle "Kolonizatör Türk Dervishi", elbette tanıyanların bildiği gibi hurdacı, elinde bastonu, hafif kamburlaşmış sırtına sol eliyle attığı ve omzundan tuttuğu siyah poşeti sağ elindeki baston ve hafif sekerek yürüyüşüyle Noel Baba'dan bozma yahut Noel Baba'ya bozulma bir masal kahramanı, 18. yüzyıl kitaplarından canlanan bir gravür yahut daha eski, beş yüz yıl öncesinde, konaklamak için han arayan bir Karamanlı tüccar... Bütün bu çağrışımların bileşkesinden oluşan, eksiği yok fazlası var bir pirişani idi Özcan Dayı...

Ankara'da her ikinci el kitapçı, her sahaf onun hurdadan çıkardığı kitapları sudan ucuz almış, tabiri caizse ekmeğini yemiştir. En çok da Orkun Sahaf Erdal... (Uykusundan feragat edip

cenazesine gelmemesi, ilgilenmemesi Erdal Bey'in muhteşem bir vefa ve fedakârlık örneği olmalıdır.)

Özcan Dayı, Özcan Amca, Hurdacı Özcan, hangi yakınlık sıfatıyla anarsak analım, en az yakıştırdıklarımız kadar yakınlık duyduğumuz, alıştığımız, biz kitapseverler kulübü üyeleri olarak alışveriş yaptığımız, konuştuğumuz bir insandı. Konuşurken, karşınızda adeta aktörleşir,

aktörleştiğini hissettirmeyecek ustalıkla aktörleşir, her akşam yatmadan önce üç kitap okuduğundan, evinde çok kıymetli Osmanlıca kitaplar bulunduğundan, yaşına başına bakmadan, durumuna göre genç ecnebi yavuklularından bahseder, kelimeleri adeta sevgiden bir küpe bandırıp çıkarır gibi konuşurdu. İnanılmaz bir hayalciliği vardı ve tuhaftır, yaşadığı pasaklı, unutulmuş, yerine göre soğukta titreyen, sıcakta terleyen o alabildiğine gerçekçi hayatıyla çelişmeyen onu tamamlayan bir dil kullanır, dingin ve mutlu bir insanı oynardı. Biraz dikkat ettiğinizde, gözlerinde etrafa yaydığı mutlu havadan memnun, güvenli bir ada inşa etmiş gibi bir hali vardı ve kendi gözbebekleri bile yaptığı rolü alkışlardı. Sadece gariplere, kimsesizlere, tutunamayanlara özgü bir roldü bu, masumdu, gizli bir şeyler taşıması, yaşadığı şehri manastırlaştırması, şapelleştirilmesi, akıp giden hayata, kalabalıklara, biraz kendinden, biraz yabancı hissettiği insanlara bir şeyleri fark ettirmemesi gibi bir çaba mıydı bu, bilinmez.

Atatürk Bulvarı üst geçitte, başta söylediğim Ziya Gökalp Caddesinde önüne serdiği beş on kitap arasından yine tuhaftır, ilginç kitaplar çıkardı. Bir liraya, iki liraya fiyat biçtiği en az on kitap almışımıdır Özcan Amca'dan... Biraz da harçlık olsun diye, söylemesi ayıp bir liranın, iki liranın on katını vermiş, üstü kalsın dediğimde, az önce zikrettiğim rolün birden daha insanileştiğini gözbebeklerinin beni de alkışladığını görmüşümdür.

Bütün bunlar olurken o, hemen yanında o içinde hâlâ kitaplar olan siyah çantası, çömelmiş bir oturuşla, bacaklarının arasına küçülmüş, başında o siyah külahı, yine sağ elinde, bazen sol elinde baston, ilginize karşılık o siyah poşetteki kitaplara da bakmanızı isterdi.

Külüstür Sahaf Turgut Koraltan'la, çokça Aşiyen Sahaf'ta yaptıkları ağır dalaşında bile dilinden gram pütür, pıtrak, çatlak ne bileyim tortu filan olmaz, süzme İstanbul beyefendisi diyebileceğiniz bir nezahetle konuşur, beni kısıyor derken bile içinden ikinci bir Özcan Dayı kendisini alkışlardı. Konuştuğu kelimeler bile aferin Özcan diye kendisini alkışlardı.

Nihayetinde çöpten, hurdadan kitap toplayan,

toplumca tanımı belli bir mesleği icra etmesine rağmen, içinde özenle taşıdığı başka bir kişiliğin olduğunu fark etmek dikkatli bir bakış gerektirirdi.

Öyleydi, böyleydi, şöyleydi.

Selçuk Azmanoğlu gece yarısına doğru aradı. Abi Özcan Dayı yoğun bakımda, Akay Hastanesi'nde dediğinde, iyi değil, dediğinde düşündüm bütün bunları. Uzatmayalım, Özcan Dayı o gece öldü.

Cenazesini yedi kişi kıldık. Biri onu evine götürüp getiren taksici, ikisi rahatsızlandığında hastaneye kaldıran delikanlı [Burak Bayındır, Gürel Uzuner], Etem Coşkun, Erdal Çakır, Selçuk Azmanoğlu ve Mehmet Aycı...

Mezarına hepimiz toprak attık.

Sustuk. Birbirimize bildiğimiz Özcan Dayı'yı anlattık.

Defin işleminden sonra, taze mezarın başında doldurulması gereken formu ben doldurdum.

Adı: Erel
Soyadı: Demirşik.
Ana Adı: Emine,
Baba Adı: Hasan
Doğum Yeri: Üsküdar
Doğum Yılı: 1938
Nüfusa Kayıtlı Olduğu Yer: Bor
Adresi: Ankara
Yakını: Mehmet Aycı

Yok muydu kimi kimsesi ey insanlar. Bereket Allah yardım etti, üç güne kalmadan duyduk öldüğünü... Şimdi öbür dünyada sevgi dolu sözcüklerle meleklerle rol yapıyor, Allah bilir. Bir güzel, bir tuhaf, bir candan insandı vesselam. Özcan müstearını kullanmasından belli...

Ankara'da Seferberlik

Aydan Uz

Hastalığıma rağmen 29 ekim sabahı kalkıp Ulus'a "Alternatif Cumhuriyet Bayramı Kutlamalarına" gideyim dedim bir arkadaşımın davetine olumlu yanıt vererek. Hem de yetişirse bir iki fotoğraf çekip gazetemize bir şeyler yazarım, fotoğraf gönderirim diye geçti aklımdan. Saat 11 e doğru Gençlik Parkı dolmuş duraklarının oraya doğru kayda değer bir kalabalıkla yürüdük. Ama 2. Meclisin önünden geçerek Atatürk anıtına ulaşmak gerekiyordu. Haliyle güvenlik güçleri tarafından korumaya alınmış olan 2. Meclisin önünden heykele ulaşmak mümkün olmadı. Bizde Rüzgarlı Sokağı kullanarak heykelin orada toplanan kalabalığa kavuştuk. Oldukça kalabalık bir grup toplanmış 2. Meclisin önünden Anıtkabir'e doğru yürümek istiyorduk. Ama mümkün değildi. Güvenlik güçleri ve yanlarında TOMA'lar (Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı) yolu tamamen kapatmışlardı. Ara ara tanıdıklara rastlıyor hoşbeş ediyorduk. Beklerken kısa aralıklarla gaz atıldığını fark ettik. İlk beklediğimiz yer biraz uzak olmasına karşın

gözlerimiz ve boğazımız yanmaya başladı. Ara ara gaz bombası dumanlarını da görmeye başladık. Merakımızı yenemeyip polis barikatına ulaştık ve toplananlardan bazılarının "kürsüye dönün, barikata bulaşmayın" gibi uyarıları ile karşılaştık. Bu arada yeni bir gaz silsilesi nedeni ile barikattan epey uzaklaştık. Neler olacak oluyor derken saygı duruşu ve İstiklal Marşı çağrısı geldi kürsüden. Sonrası yine belirsizlik. Saat 12 dolaylarında bir kargaşa oldu ve TOMA'lardan su sıkılmaya, yoğun bir şekilde gaz atılmaya başlandı. O bölgeden uzak olmamıza rağmen bizde oldukça etkilendiğimizden Rüzgarlı Sokağa doğru gittik. Hadi aşağıdaki grupla buluşalım derken barikatın kalktığı ve yürüyüşün başladığı haberi geldi ve sanki biraz önce hiçbir şey olmamış gibi ıslak asfaltın üzerinden Anıtkabre doğru binlerce insan güle oynaya yürümeye başladı. Tandoğan Meydanı'nda da hatırı sayılır bir kalabalıkla birleşen halk Anıtkabir'i ziyaret etmiş oldu. Ve akşam haberlerinde en çok değinilen konu oldu.

29 Ekim'de Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla Birinci Meclis önünden başlayacağı duyurulan "seferberlik yürüyüşü"ne Ankara Valiliği'nce izin verilmemesi kriz çıkardı:

Daha önce milli bayramların askerlerle kutlanmasını eleştiren ve milli bayramların halkla kutlanmasını savunan Başbakan Erdoğan, valiliğin bu yasaklama kararını savundu! Yasaklamaya MHP genel başkanı Bahçeli'den ve BBP'den de destek geldi.

Seferberlik Yürüyüşünü, ADD, TGB, T.Harb Malulleri ve Gaziler Derneği Kamu-iş ve Eğitim-iş gibi cumhuriyetçi gruplar, örgütlüyor. Aralarında CHP ve DSP'nin de olduğu siyasi partiler ise, yasaklama karşısında bu yürüyüşe desteklerini açıkladı.

CHP'li Muharrem İnce'nin "Tek bir arkadaşımızın gözüne biber gazı gelirse, o biber gazını Meclis'te Bakan Şahin'e tattırırız" demesi üzerine, biber gazının yerli yersiz kullanımını her fırsatta savunan İçişleri Bakanı Şahin'in yanıtı gecikmedi: "O gazı gösterirken herhalde İçişleri Bakanı'na da biraz tattıracağız. Tatmadan olmaz. İçişleri Bakanı sizin ne gazınızdan, ne asitinizden, ne tuzunuzdan, ne sivilinizden, ne katınızdan çekinecek birisi değildir. Buna da pabuç bırakmaz." (!?) abo/solfasol

Eskimededen Sökülen Kaldırımlar, Yıkılıp Baştan Yapılan Binalar, Bitmeyen Metroya Gömülen Milyonlar **YAPBOZ ANKARA İSTEMİYORUZ!**

Haber ve Fotoğraflar: Mehmet Onur Yılmaz

Eski(ye)meden sökülüp yenisi yapılan binlerce m² kaldırım, milyonlarca lira para harcadıktan sonra yıkılan nam-ı diğer 'demirkafes', 18 yıl sonra inşaatı yeniden başlayan metro tünellerine gömülmüş milyar dolarlık kamu kaynağı... Karar al, ihalesini yap, uygula. Bir yıl sonra sök, yenisini yap. Son yıllarda Ankara iyiden iyiye yapboz bir kente dönüştü. Ankara'nın parası ve doğal kaynakları sınırsızmışçasına kullanılıyor. Oysa ne zengin bir kent burası ne de doğanın kaynakları sınırsız.

Solfasol olarak pek çok Ankaralı gibi, mahkemelerde hesabı sorulmayan, sorulamayan bu yasal yolsuzluklardan rahatsızız. Kamu kaynaklarının ve doğal kaynakların hesapsızca kullanılmasını istemiyoruz ve takipteyiz.

İşte size Ankara'daki 'yasal yolsuzluklara' üç örnek:

1) Ankara'nın Eski(ye)meyen Kaldırımları:

Son iki aydır Ankara'nın dörtbir yanında Büyükşehir Belediyesince yaya yolları yenileme seferberliği başlatıldı. Balgat'ta, Keçiören'de, Hoşdere'de, Beşevler'de... Ancak pek çok yerde yenilemeye gerçekte ihtiyaç var mı sorusu sorma gereği duyulmadan sapasağlam kaldırımlar sökülerek yerine yenileri yapıldı, yapılıyor. Harcanan paranın toplam miktarı belirli değil. Bu kaldırımlar kimleri kalkındırdı o da belirsiz. Beşevler örneği ne demek istediğimizi çok iyi anlatıyor.

● Ankara taşı ile yapılmış bu kaldırım sökülmeden hemen önce (Tandoğan)

2) Demirkafes'te Son Perde: Yıkılıyor, Yenisi Yapılacak!

Eskişehir Yolu üzerinde bulunan namı diğer 'demirkafes' uzmanların ve meslek odalarının tüm itirazlarına rağmen inşa edildi. Aradan geçen 10 yılın ardından, %70 oranında tamamlanan inşaatın, Büyükşehir Belediyesinin 13 Temmuz 2012'de aldığı Meclis kararı ile yıkımına karar verildi. Yapının sökülmesine geçen ay başlandı. Şimdiye kadar 71 milyon TL (eski parayla 71 trilyon) harcanan Demirkafes yıkılacak ve yerine ne kadar büyük ve ne kadar yüksek olacağı bile bilinmeyen yeni bir gökdelen yapılacak. Üstelik bu gökdelenin yapımı için müteahhit firmaya Büyükşehir Belediyesi bütçesinden Ankara'nın başka bir yerinde yapılacak 1650 adet konut ve 30.000 m² iş alanı verilecek. Bunun kabaca değeri ise 120 milyon dolar (220 milyon TL). Yani 71 milyon harlandı 3 katı kadar para daha harcanacak. Demirkafes ve yerine yapılacak binanın Ankaralılarına toplam doğrudan maaliyeti en az 300 Milyon TL olacak.

● Ve hemen 50 m ilerde sökülün kaldırım.

▲ D01 ya da D02: Demirkafesin yıkımına ekim ayı içinde başlandı. Binlerce ton çelik yerlerde.

3) Bitmeyen Metroya 1 Milyar Dolar Harlandı!

18 yıldır bir metre bile yeni metro hizmete açılmadı Ankara'da. Ama o günden bu güne harcanan kamu kaynaklarının toplamı en az bir milyar dolar. Diğer yandan, daha açılmadan eskiyen metro istasyonları sular altında. İşte ODTÜ Metro istasyonunun hali. Metroya daha ne kadar para harcanacağı meçhul. Ama bunun yanında milyonlarca liralık yenileme maaliyeti de bizim cebimizden çıkacak. Artık daha fazla kaynak israfı yapılmadan metromuza bir an önce kavuşmak istiyoruz.

● Metronun Bilkent istasyonunun girişi hali görenlerin içini acıtıyor.

● Sökülen kaldırımın yerine 'yenis'i' yapıldı. (30 Ekim 2012)

● Bu kaldırım daha geçen yıl yapılmıştı. Sökülmeden hemen önce... 10 Ekim 2012 (Döğol Caddesi)

KISA HABERLER

Kadın-Erkek Eşitsizliğinde Uçurumun Dibindeyiz:

Dünya Ekonomik Forumunun 2012 Küresel Cinsiyet Uçurumu Raporu'na göre Türkiye, kadın-erkek eşitliği konusunda 135 ülke arasında 124'üncü sırada yer aldı.

Türkiye'de kadınlar, birçok alanda erkeklerden çok daha geride! Rapora göre, Türkiye kadın-erkek eşitliği listesinde Avrupa sonuncusu oldu. Dünya Ekonomik Forumu'nun raporuna göre 135 ülke arasında kadın ve erkeğin eşitliği açısından Etiyopya, Birleşik Arap Emirlikleri, Katar, Nepal gibi birçok ülkenin altında kalan Türkiye, sadece Suudi Arabistan, Suriye, Çad, Pakistan ve Yemen'den daha medeniymiş gözüküyor. Türkiye kadınların ekonomiye katılması açısından 135 ülke arasında 129. sırada.

Türkiye'de son yıllarda yapılan büyük kampanyalara rağmen, kadınların eğitime erişimindeki yeri, 108. sırada. Kadınların siyasi hayattaki yeri açısından 98. ve yine aynı rapora göre Türk kadını, sağlık hizmetlerine erişim ve yaşam kalitesi açısından ise ancak 62. sırada...

Bu arada Türkiye içinde yaptırılan araştırmalar incelendiğinde:

Valiliklere bağlı Kolluk Kuvvetleri'ne yapılan başvurulara göre Mayıs 2012 verilerine göre: en az aile içi şiddetin yaşandığı il, Batman! En çok şikayet oranı Bilecik, Elazığ, Isparta Karaman, Kayseri...

Adil Gür'ün yine Mayıs 2012'de Milliyet için yaptığı araştırmada ise kadınların 50% sinden fazlasının erkek tarafından şiddete maruz bırakıldığı sonucu çıkmıştı!

gazeteler/abo/solfasol

İnönü Bulvarı Açıldı (mı)!!?

Kızılay-Çayyolu metro çalışması sebebiyle Haziran ayında trafiğe kapatılan **İnönü Bulvarı**, Kızılay'dan Eskişehir istikametine doğru **açılmış gibi** yapıldı.

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın 9 Ekim tarihinde açılacağını duyurduğu yol, Eskişehir istikametine doğru 2 (yazı ile iki) şerit olarak açıldı. Eskişehir Yolu – Kızılay istikameti (Genel Kurmay Kavşağı önü) ise hala tam olarak açık değil. *gazeteler/solfasol*

Aralarında TMMOB üyeleri, dernek ve siyasi parti temsilcilerinin de olduğu, **BEN ANKARA İNİSİYATİFİ**, 13 Ekim Ankara'nın başkent oluşunun 89. yıldönümünde, AOC'ye ve Ankara'ya sahip çıkmak için Ulus Heykel'den Yüksel Caddesi'ne kadar yürüdü.

Yaptıkları basın açıklamasında: *"Başkent Ankara'ya yeni bir 'kimlik' yaratılmak istenmektedir. Ankara'nın başkent kimliği çalınan projelerle birlikte, kamu kaynaklarını israf eden gösteriş amaçlı projelerle parçalanmaktadır. Parçalanmak istenen doğrudan bizim yaşamlarımızdır. Nefes almamız, çocuklarımıza bırakacağımız anılarımız, komşuluklarımız, evlerimiz, sevdiğimizle kucaklaşma mekanlarımız, parklarımız, kültür mekanlarımız, Atatürk Orman Çiftliğimiz, yani bizi biz yapan, bizi insan yapan değerlerimiz, kentsel belleğimiz saldırı altındadır."* denildi. Yürüyüş, konser ile sona erdi. *mo/abo/solfasol*

Tarih Vakfı'nda Ankara Söyleşileri Başladı

Kara/Keçi

Tarih Vakfı, "2012-13 dönemi Ankara Söyleşileri" açılışını 12 Ekim tarihinde düzenlenen bir belgesel gösterimiyle gerçekleştirdi. Açılış kapsamında Neşet Ertaş anısına Candan Murat Özen ve Hacı Mehmet Duranoğlu'nun 2008 yılında ürettikleri "Abdalların Binasını Sorarsan" belgeseli gösterildi. Özen ve Duranoğlu'nun altı bölümden oluşan yeni işleri "Ankara: Kasabadan Başkente Başkentten Metropole" belgeselinin ilk gösterimi yine Ekim ayı içinde gerçekleştirildi.

(İlgilisine Not: Tırnak içinde yazılmış ilgili belgesellere Youtube'dan ulaşabilirsiniz.)

Tüm Türkiye'de Hayvan Hakları Savunucuları 7 Ekimde Alanlardaydı

TBMM'ye sunulan 5199 sayılı "Hayvanları Koruma Kanunu" tasarısı, başta hayvan hakları savunucuları olmak üzere pek çok sivil toplum örgütünü harekete geçirdi. Ankara'da da Sakarya meydanında toplanan aktivistler, yasa tasarısını protesto ettiler.

Hayvan hakları savunucuları, kanunda yapılacak değişiklikler, hayvanların daha kolay uyutulup, öldürüleceğini ve sokak hayvanlarının toplanarak doğal yaşam parklarına götürülmesine yol açıldığını söyleyerek, **"ölüm yasasına hayır"** sloganları attılar... *vegantürkiye/abo/solfasol*

Ankara'da Kurban Bayramı; yine bildik çağdışı kanlı görüntülere sahne oldu! Kahvehaneye kaçan boğalar, sokak aralarında çocukların gözü önünde kesilen hayvanlar, ellerini doğrayan acemi kasaplar, kanalizasyona atılan hayvan atıkları... *gazeteler/abo/solfasol*

Avrupa Birliği Komisyonu'nun 10 Ekim'de açıkladığı Türkiye İlerleme Raporu, AB'nin son birkaç yılda ki Türkiye için hazırladığı en sert ve eleştirel raporu oldu...

Genelkurmay'ın iç politikaya müdahalesinin azalmasının övüldüğü ancak,

- siyasi eleştirilere karşı hükümet üyeleri tarafından hiddetle yanıt verilmesi,
- ifade özgürlüklerinin kısıtlanması,
- hapisteki gazeteci sayısının artması,
- işkenceye cezasızlığın temel ilke olarak kalması,
- azınlıklara ve Alevilere karşı ayrımcılığa varan hoşgörüsüzlük,
- ('Uludere' bombalaması hatırlatılarak) kamuya karşı siyasi sorumlulukların yerine getirilmemesi...

gibi birçok önemli konuda eleştirilerini sıralayan AB Komisyonu, bu raporla aynı gün yayımladığı

Genişleme Stratejisi belgesinde de, Türkiye'nin tam üyelik için gerekli siyasi kriterleri karşılamaktan giderek uzaklaştığını belirtti.

Rapora hükümet nezdinde tepkiler de; önce AB Bakanı Egemen Bağış'tan, ardından TBMM Anayasa Komisyonu Başkanı Burhan Kuzu'dan geldi. Kuzu, sıralanan eleştirilere herhangi bir açıklama getirmeksizin -canlı yayında- Rapor'a öfkesini "Çöp yok o yüzden yere atıyorum, aha attım." diyerek yere fırlatarak gösterdi. Kuzu, raporu Güney Kıbrıs tarafından hazırlanan "kirliliği rapor" olarak tanımladı. Hükümet destekçisi birçok yayın organında da AB raporunu değersizleştiren, 'eleştiren' yazılara yer verildi.

AB diplomatları ise "Türkiye'nin ifade özgürlüğü başta olmak üzere temel hak ve özgürlükler konusunda ciddi bir gerileme içinde olduğunu ve raporun, bir

ülkenin değil, tüm AB Komisyonu'nun görüşlerini yansıttığını" dile getirdi. Bir AB ülkesi diplomatı, "Buna kayıtsız kalamazdık ve kalmadığımızı da göstermek zorundaydık. Bu aynı zamanda AB'nin güvenilirliği ile de ilgili" dedi. Bir başka diplomat da "raporun dikkatle yazılmış ama sert bir rapor olduğunu" kabul ederken, "Türk hükümeti ve kamuoyu üzerinde çok etkili yaratmasının hedeflenmiş olabileceğini" de ifade etti.

Bilindiği gibi Başbakan Erdoğan'ın geçen ay başında konuşma yaptığı AKP kongresinde Batılı liderler yerine, Meşal, Mursi, Atambayev, Barzani, Sherif, Glanni, Yong, Hariri gibi Ortadoğu ve Asya ülkelerinin önemli devlet adamları davet edilmişti. Erdoğan kongrede yaptığı konuşmada AB kriterlerinden ziyade 1071 Malazgirt'den esinlenerek, '2071'i hedeflediklerini belirtmişti... *gazeteler/abo/solfasol*

Açlık Grevleri Yaygınlaşıyor, Ölüm Oruçlarına Dönüşüyor...

Türkiye'nin 60 cezaevinde süren açlık grevleri 57. gününe geldi. 12 Eylül'de 69 kişinin başlattığı açlık grevi, yaklaşık 700 tutuklu ve hükümlünün katılımıyla sürüyor.

Bilindiği gibi, KCK davalarıyla Kürt meselesi üzerine fikirlerini söyleyen, binlerce Kürt özgürlükçüsünün olağan yollardan siyaset yapması yasaklandı. Kendilerini anadilleriyle savunmak isteyen Kürtlerin, Kürtçe savunma hakları ellerinden alındı. Kürt siyasi tutsaklar bunun üzerine, ana dillerinde eğitim ve savunma hakkı ve Abdullah Öcalan'ın tecrit koşullarının kaldırılmasını isteyerek açlık grevlerine başladılar. Ölüm değil çözüm isteyenler, çatışma değil müzakere isteyenler, isteklerini duyurmak için ölüme yatmaktan başka çarelerinin kalmadığını duyurdular.

İlk 40-45 gün, günlük gazetelerden, radyo ve televizyonlardan kimseler, açlık grevlerine yatanları görmedi, duymadı. Nihayet vicdanlar sızlamaya başladı, mecburen de olsa gözler görmeye başladı. Oysa açlık grevlerinde 40-45 gün dönüm noktası. Artık bedenlerinden canları çekilmeye başlıyor, açlığa yatanların.

BDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız ile Van Belediye Başkanı Bekir Kaya'nın da açlık grevine katılmasının

ardından, açlık grevleri daha da yaygınlaştı. Destek için Ankara Üniversitesi öğrencileri, Siirt Barış Anneleri İnisiyatifi ve bazı sol çevreler ve BDP üyeleri de dışarıdan açlık grevine katıldı ve destek verdiler. Açlık grevlerine destek olmak adına kampüsten, AKP Genel Merkezi'ne yürümek isteyen ODTÜ öğrencilerine polis gaz bombası, su ve biber gazı ile saldırdı. Açlık grevinde milletvekilleri de var, yaşı 18'in altında çocuklar da var...

Hükümlü ve Tutuklu Aileleri Derneği, eylemlerin fiilen ölüm orucuna dönüştüğünü belirtiyor. Derneğe göre birçok cezaevinde mahkumlara B1 vitamini verilmiyor, bazı mahkumlar da kendi iradeleriyle almıyor.

B1 kullanmayan mahkumların 40 ile 60 gün arasında, bir çeşit sinir hastalığı olan, Korsakoff hastalığına yakalanma riskleri var. Korsakoff hastalığının tedavisi yok.

Adalet Bakanı, Sincan Cezaevini ziyaret etti ve eyleme katılanlarla da görüştü. Ancak arkası gelmedi.

Adalet Bakanlığı açlık grevlerine Silivri ve Şakran cezaevlerinden katılan, eylemcileri tek kişilik hücrelere koydu ve 'bilinçleri kaybolunca müdahale edeceğiz' diye açıklamada da bulundu.

Türk Tabipleri Birliği, uzman bir heyetle, bütün cezaevlerindeki eylemcileri, muayene etmek için Adalet Bakanlığı'na başvurdu. Ancak olumsuz yanıt aldı.

Adalet Bakanlığı, özellikle Tekirdağ'da açlık grevi yapanların çıplak aramaya hedef oldukları, itirazlarda darp edildikleri, kendilerine B1 vitamini verilmediği, ayrıca eylemle ilgili mektup, faks ve yayın organlarının kendilerine ulaştırılmadığı iddialarını reddetti.

BDP, tüm emek ve demokrasi güçleriyle birlikte, açlık grevlerinin barışa dönük müzakerelerin yeniden başlaması için eylemlerini yaygınlaştırmaya çalışıyor. Bu güne kadar, İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Batman, Van, Mardin gibi birçok şehirde açlık grevlerine dikkat çekmek için yürüyüşler, basın açıklamaları, oturma eylemleri düzenlendi.

30 Ekim'de Barış Anneleri Ankara'ya geldi ve çözüm için TBMM'inde parti gruplarını ziyaret edecekler. Yüksel Caddesi'nde Barış anneleriyle kalabalık bir toplantı yapıldı. Barış Anneleri, Hükümetten görüşme talep etmek için Başbakanlık, AKP ve Adalet Bakanlığına da gidecekler... *abo/solfasol*

Sırrı Süreyya Önder, İşkencecisi Raci Tetik'e Sordu, İfadesini Aldı

Uzun süredir izine rastlanmayan 12 Eylülün işkencecilerinden Raci Tetik, GATA Çamlıca Huzurevi'nde bulundu ve ifade vermeye "12 Eylül Alt Komisyonu"na çağırıldı. TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu üyesi BDP'li vekil, Sırrı Süreyya Önder, bir dönem kaldığı Mamak Askeri Cezaevindeki bilfiil işkencecisi olan Raci Tetik'in sorgusunda bulundu.

Anayasa değişikliği referandumun ardından işkenceci Raci Tetik hakkında binlerce suç duyurusunda bulunulmuştu. *Raci Tetik'in müdürlüğü döneminde,*

Mamak Askeri Cezaevinde Yayıncı İlhan Erdost ve Mustafa Yağın işkence altında öldürülmüştü.

Sırrı Süreyya Önder, Raci Tetik'in ifadesi sonrası yaptığı açıklamada, "Malatya'daki Beylerderesi hadisesini sorduk. Kenan evren'in arşivinden olan ve görev yaptığı yerlerde alevi nüfusa dair yaklaşımlarını anlatan ve kendisine ait olduğu iddia edilen mektubu sorduk. Hepsine 'hatırlamıyorum, bilmiyorum' diye yanıt verdi. Böyle olunca zamanında emniyet müdürü olduğunuzdan emin misiniz? dedik" diye soruşturmayı anlattı. Önder, Tetik'in ifadesi sırasında bağışlamasının mümkün olmadığını da hissettiğini söyledi. *gazeteler/abo/solfasol*

Cansel Malatyalı, Eski İşine Dönüyor:

İnşaat Mühendisleri Odası, eski çalışanı Cansel Malatyalı'ya yaptığı açlık grevinin hayatını tehdit ettiği gerekçesiyle, "iş akdinin feshedilme gerekçeleri kurumumuz açısından hâlâ geçerliliğini korumakta" olduğunu da belirterek, eski işine geri dönebileceği çağrısını yaptı.

8 aydır İMO önünde önce oturma eylemi ve ardından açlık grevi ile direnişini sürdüren Malatyalı, 8 aylık direnişinin ardından eski işine döneceğini bildirdi. *İMO/solfasol*

Akıllı Şehirler - Yeni Dönem Şehir Turları

ozselbeleli@gmail.com

Giderek günlük hayatımızın sıradan parçaları haline gelen kitle kaynak (crowd-sourcing), hızlı yanıt kodları (QR codes) ve akıllı telefon uygulamaları, komşu bir şehri veya kendi şehrimizin daha önce gitmediğimiz bir mahallesini keşfederken erişebileceğimiz bilgi kaynaklarını hem içerik hem erişim yöntemi açısından tamamen değiştiriyor. Bu ayki Akıllı Şehirler'de Eylül ayında Amerika'dan İngiltere'ye taşınmamın öncesinde ve sonrasında karşılaştığım, şehir gezilerimizi ve keşiflerimizi temelli değiştirebilecek iki teknolojidenden bahsedeceğim. Biri okyanusun batı yakasında birkaç ay önce başlayan ve hızla yayılan Block Avenue. Diğeri okyanusun doğu yakasında Galler'de dünyanın ilk Vikipedi şehri.

Block Avenue, şehrin mahalleleri ve sokaklarıyla ilgili ayrıntılı bilgiye ulaşmanın zorluğundan hareketle Boston'daki iki girişimcinin başlattığı ve daha beta deneme aşamasında olan bir websitesi (www.blockavenue.com). Yakında akıllı telefon uygulaması da tamamlanacak Block Avenue ile herhangi bir mahalle veya sokağa dair mevcut verilerin (ev fiyatı ve kira ortalamaları; demografik özellikleri; toplu taşımaya yakınlık; alışveriş, restoran ve eğlence mekanlarının

yoğunluğu; suç oranı) bir araya toplanması ve üstüne orada yaşayan veya geçmişte yaşamış kişilerin yorumlarının ve önerilerinin eklenmesi ile haritalar üzerinden görselleştirilmiş ve hiç olmadığı kadar ayrıntılı bir resim ortaya konulmuş. Block Avenue'ye daha çok kişinin katılması ve kendi sokaklarına dair yorumlarını göndermeleri ile bu resim daha da renklenip zenginleşecek gibi gözüküyor. Akıllı telefonumuzda Block Avenue uygulama ile yapılan şehir turları ise yepyeni bir gezi ve keşif deneyimi olacak gibi.

Galler'deki Monmouth ise geçen aylarda dünyanın ilk Vikipedi şehri olarak anılmaya başlandı. Herhangi bir şehir gezisi sırasında karşımıza çıkan binalardaki, parklardaki, meydanlardaki birçoğu yarı silik bilgi levhaları ve bu levhalardaki belki yıllar önce kaleme alınmış, en iyi ihtimalle iki dilde aktarılan bilgileri düşünün. Dünyanın ilk Vikipedi şehri Monmouth'la beraber şehir gezilerinin temel taşlarından olan işte bu bilgi levhaları tarihe karışıyor olabilir. Monmouthluların girişimi ve yerel yönetiminin desteğiyle şehirdeki sayısız bina, köprü, meydan ve aklınıza gelen kayda değer her türlü fiziksel yapıya yerleştirilen hızlı yanıt kodları ve ücretsiz wifi ağıyla şehri gezenler sürekli yenilenen

sınırsız miktarda bilgiye akıllı telefonları veya akıllı cihazlarıyla anında ve istedikleri dilde ulaşabiliyorlar. Belki ufak bir ayrıntı ama Vikipedi şehri daha da özel kılan bu hızlı yanıt kodlarının yerel bir el sanatları atölyesinde üretilen dayanıklı seramiklerin üzerine işlenmiş olması. Anlatım bozukluğu şöyle giderilebilir: Belki ufak bir ayrıntı olacak ama Vikipedi şehri daha da özel kılan bu hızlı yanıt kodları, yerel bir el sanatları atölyesinde dayanıklı seramikler üzerine işlenerek üretiliyor.

Görülen "eski dünya" Avrupa'da da "yeni dünya" Amerika'da olduğu gibi yeni teknolojiler giderek yaygınlaşıyor ve bu teknolojilerle okyanusun her iki yanındaki şehirler giderek akıllanıyor.

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözükten sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanırdım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istedim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili e-postalarınızı dört gözle bekliyorum.

Eski Soldan Bıkanlara: Ekolojik, Eşitlikçi, Özgürlükçü Ve Dayanışmacı Yeni Bir Siyaset

Söyleşi: Aydın Bodur

Bir süredir, solun özgürlükçü kanadında, bir heyecan dalgası dolaşiyor. İçlerinde Adalet Ağaoğlu, Ahmet İnsel, Akın Atauz, Ali Nesin, Aydın Engin, Bilge Contepe, Ergin Cinmen, Iğın Su, Koray D. Urbarlı, Lale Mansur, Mithat Sancar, Murat Belge, Oral Çalışlar, Orhan Dink, Oya Baydar, Ömer Laçiner, Ömer Madra, Selim Mahmutoğlu, Semih Bilgen, Tarık Ziya Ekinci, Ümit Şahin, Yüksel Selek gibi isimler, ekolojik, özgürlükçü, eşitlikçi ve dayanışmacı yeni bir siyaset için destek istiyorlar (www.yenisiyaset.biz). Ürettikleri taslak belgelere bakılırsa, öyle palavradan bir demokrasi, özgürlükçülük ya da eşitlikçilik değil söz ettikleri... Doğrudan demokrasiden söz ederken kendi iç işleyişlerinde de demokrasiyi esas kılmaya çalışıyorlar: partide hiçbir görev için hiyerarşi, lider hegemonyası, bürokrasi, erkek egemenliği ve her türden ayrımcılığı kabullenmeyeceklerini söylüyorlar; bunu gerçekleştirmek için kota ve rotasyon türü ya da parti dışından parti politikalarıyla uyuşan insanların partide birlikte çalışabilecekleri mekanizmalar üzerinde çalışıyorlar... Yerelleşmenin, bölgeselciliğin, yerel düzeyde kararlara katılımın belirleyici olmasından dem vuruyorlar... Sonra, her tür şiddete karşı olduklarını, şiddetsiz bir politik dili ve mücadeleyi savduklarını söylüyorlar... Çoğulculuk ve çeşitliliği, zenginlik saydıklarını söylüyorlar... İnsanın insanı ve doğayı sömürmediği, gelecek kuşaklara yaşanabilir bir dünya bırakma bilincinden söz ediyorlar... Bizleri de heyecanlandıran bu yeni siyaset hakkında Ferdan Ergut'la görüşmeye gittik. Önce gazetemiz Solfasol'un son sayısını kendisi ile paylaştık. Beğenerek izlediğini söyledi ve Solfasol'a abone oldu.

Sadece AKP karşıtlığı mı

İzlenimlerim şöyle: Ergut, "eski solla yolların artık ayrılması gerektiğini" söyleyerek başlıyor. Artık sadece AKP karşıtlığı ile bir yere varılamayacağını altını birçok örnekle defalarca çiziyor. Solun, AKP büyüsünden uzaklaşmak zorunda olduğunu göremediğinden yakınıyor. Sürekli gündemin dışında kalan 'solcular'dan, başka kesimlerin birşey beklemediğini ve solcuların bunun üzerine düşünmeleri gerektiğini söylüyor. "AKP karşıtlığı üzerinden yürütülen reaktif politikaların ya da 'direniş' söyleminin, AKP'yi zayıflatmak yerine tam tersine kuvvetlendirdiğini; oysa artık proaktif politikalarla yönelmek gerektiğini, yeni kanallarla, yeni mahallelere açılmak gerektiğini" vurguluyor.

AKP'nin örneğin 19 Mayıs kutlamalarında militarist gösterileri engellemesinin olumlu olduğunu; ama müesses düzenle kolay terk edilmeyecek sağlam bağlar kurduğunu da görmek gerektiğini söylüyor. AKP'ye karşı darbecilerle bağlaşıklık kurmak yerine, AKP'nin eskinin darbeci kurumlarıyla yaptığı bu bağlaşıklıkları ortaya sermenin, solun asıl görevi olduğunu söylüyor.

Yeşil-sol siyaset, mevcut paradigmayı değiştirecek

Yeşillerle kurulacak yeni partiden söz ediyoruz: "yeni partinin iddiasının yüksek olduğunu" söylüyor "ama hemen kitleselleşme de olmaz" diyor. "Bu partinin, temel meseleleri, gündemimize sokacağını" söylüyor. Vicdan ve adalet üzerinden oluşturulacak yeni bir dile ihtiyaç olduğunu ve oluşturulacak bu yeni dil sayesinde toplumun önemli kesimlerinin, toplumdaki adaletsizliklerden, vicdansızlıklardan rahatsız olacağını ve artık iktidara tapınmanın rahatsız ediciliğinin kavranacağını söylüyor. Sadece adalet ve vicdan değil yeşillerle birlikte "sürdürülebilir bir dünya" üzerinden de yeni bir dil yaratmaktan söz ediyor. "Sol, paradigmanın değiştirilmesi gerektiğini dillendirmelidir" diyor. Yeni partiyi paylaşacakları Yeşillerden söz ederken, Yeşillerin aslında sosyalist hareket içinde bir iç hesaplaşmadan doğduğunu hatırlatıyor ama öte yandan "Türkiye Yeşillerinin Avrupa'nın belki de en özgürlükçü Yeşil hareketi" olduğuna da işaret ediyor. Ürettikleri belgelerde daha önce geçmediği kadar sola vurgu yapıldığından da söz ediyoruz. Aslında bu durum, biraz da sosyalistlerle çekişerek doğmuş olan yeşil hareketle birleşmeye doğru, solcu kanadın kendini daha çok ifade etmek istemesi belki de...

Aydınların desteği

Kimi 'sol çevreler'de, aydınların EDP ve Yeşiller birleşmesine verdiği desteğe karşı, aydınların tamamını aşağılayan, "hani nerede 'emekçi halkımız' benzeri kimi popülist çıkışlar", Ferdan Ergut'u rahatsız etmiş benziyor. Söz, sol siyasetteki taşralaşmaya geliyor. Yeni partinin destekçilerinin içindeki aydınların aldığı sorumluluk ve katkının azımsanmaması gerektiğini söylüyor. Bu insanların önemli bir kısmının bu güne kadar herhangi bir örgütlülük altında hareket etmemelerine rağmen, bu harekete yaptıkları katkının değerli olduğunun altını bir kez daha çiziyor. EDP ve Yeşillerin örgütlenme çabalarından söz ederken: bu birleşme için, sadece büyük şehirlerde değil birçok küçük şehirde de gösterilen yoğun ilgiyi anlatıyor. Örneğin Denizli'de Yeşillerle birlikte yaptıkları toplantıya ayrı ayrı EDP ve Yeşil Parti katılımcılarından daha fazlasının katıldığından söz ediyor. "1+1'in 2'den çok edeceğini göstermemiz gerekli" diyor. 50'ye yakın ilde Yeşillerle birlikte yaptıkları **ekoloji ve demokrasi forumlarından** söz ediyor.

EDP'nin çıkışı tarihsel sürecin anlaşılması

Ergut, "yaşadığımız tüm sorunların tarihsel olduğunu" söylüyor. "Hemen hiçbir sorun, AKP ile başlamadı" diyor. "Oluşturacağımız politikalarımızı tarihsel bir süreç içinden kurgulamamız gerekli" diyor. EDP'nin çıkışının, uzun bir tarihin içinden bakabilmek olduğunu altını çiziyor. Tarihle yüzleşmenin önemine vurgu yapıyor. **Kürt meselesi, Ermeni soykırımı, Alevilerin mağduriyetleri, Azınlıkların yaşadıkları, dertleri...** Toplumsal fay hatlarının çokluğunu anlatıyor. "Ortodoks solcuların anlattığı gibi meseleler, sadece sınıfsal değil," diyor... Üçlü sac ayağından söz ediyor: **sınıf – kimlik ve ekoloji...** Bu birleşme öncesinde de ekoloji için bir şeyler söylediklerini anlatıyor ama ekolojik mücadelenin şimdiki gibi başat olmadığını da ima ediyor. Sınıftan söz edince, işçi sınıfının, emekçilerin solculuğundan(?) açılıyor, söz. Ortodoks solcuların, işçi sınıfının kendisi için, bir zorunluluk olarak solcu olması gerektiğine dair tespitini hatırlatıyor. "Siyaset yapmanın başından sonuna bir tercihte bulunma durumu" olduğunu altını çiziyor. "Otomatikman solcu olunmadığını, olunamayacağını" söylüyor. Solculuğun daha çok tercih edilebilir olması için daha çok çabalamaktan söz ediyor. Yeşillerin açtıkları ekoloji okullarına geliyor söz. İlk olarak iklim aktivistlerinin açtıkları bu okullara EDP'lilerin de katılımı ile EDP'li ve Yeşillerin birbirlerine olan rezervleri kalkmış. Sonrası hızlı gelişmiş, birlikte forumlar... Sonra BEBDA projesi: Kuantumdan, Kentleşmeye, Kürt meselesinden, Türk-Yunan Mübadelesine daha birçok konunun bir akademi gibi uzun süreyle tartışıldığını ve olumlu sonuçlarını anlatıyor. **Sol bir akademinin** kurulması hayalinden söz ediyor, sonra. Özellikle solda yeni bir iklim yaratmak ve ulusalcılığın batağına batmamış yeni genç insanlar kazanmak için bu projenin gerekli olduğunu anlatıyor. "Solda ideolojik bir birlik arayışının ümitsiz bir çaba olduğunu, politik bir birlik için çabaladıklarını" söylüyor. Solun bir özne üzerinde yükselmediğinden yakınıyor ve solu tanımlarken yeni bir zeminde özne inşası halinde olduklarını söylüyor. "İnşa ettikleri bu solun meşrebinin oldukça geniş ama kırmızı çizgilerinin de olduğunu"

söylüyor. "Nedir bu kırmızı çizgiler" diye sorduğumuzda "mesela milliyetçilik ya da ulusalcılık, militarizm, cinsiyetçilik" diyor.

"Solun sadece reddiye değil, talepler üzerinden de yükselebileceğini" söylüyor yine. Sol olarak çeşitli alanlara müdahale ederek dönüştürmek gereğinden, "faydalı bir pragmatizmin faydası"ndan söz ediyor.

Sürekli bir arayış hali

Sonra bu birleşme sürecinde üretilen belgelerden, tüzük ve program taslağından söz ediyoruz. "Ürettikleri belgelerin **halen bir arayışı** yansıttığını, parti içinde hiyerarşiyi en aza indirmek, doğrudan bir demokrasi kurmak için mekanizmalar aradıklarını" anlatıyor. Önem verdikleri 25 farklı alanda konu başlıkları belirlediklerini söylüyor. Daha üretecekleri çok taslak metin var: "mesela devletin yeniden yapılandırılması"ndan başlıyor: "insanlarını hakir gören bu yapının mutlak değiştirilmesi gerektiğinden" söz ediyor. Devletin tarihle yüzleşmesi gereğine işaret ediyor. Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi gerektiğini anlatıyor. "Bölgeselciliğin korkmadan çoğaltılması gerektiğini" vurguluyor. "Kürt meselesinin yarattığı korkudan" söz ediyoruz. "Ben de tam o korkudan söz ediyorum" diyor, "bu halka dayatılan parti barajını anlayabilmek mümkün mü? Bir halka reva mıdır bu?" diyor... Yeşiller ile kurulacak parti, 25 Kasım'da yola çıkacak. Zaman hızlı geçiyor, daha her şeyden söz etmedik ama sohbet için belirlediğimiz saati çok aşılıyor.

Ferdan Ergut kimdir,

ODTÜ-İktisat'da lisans eğitimi aldıktan sonra, New School for Social Research'te yüksek lisans ve doktora yapmış. Doktorasını Osmanlı'nın sonu ve Türkiye Cumhuriyeti'nin erken dönemlerine dönük devlet ve toplumsal denetim ile ilgili çalışması ile almış. Halen ODTÜ-Tarih Bölümünde çalışmaya devam ediyor ve Tarihsel Metodoloji üzerine dersler veriyor. Yazdığı makalelere uluslararası ve ulusal hakemli dergiler dışında Birikim Dergisi, Turnusol.biz gibi kanallardan da erişmek mümkündür. İletişim Yayınlarından **Modern Devlet ve Polis** isimli bir kitabı ile katkı verdiği çok yazarlı başka kitapları da bulunmakta. Ferdan Ergut vasıtasıyla geçenlerde yitirdiğimiz "Tarihçi" Eric Hobsbawm'ı da yad etmeden geçemeyelim. Ergut, Hobsbawm'dan dersler almış ve Tarihçinin "Kısa Yirminci Yüzyıl Tarihi" çalışmasına yaptığı katkılar dolayısıyla Hobsbawm, Ergut'a da teşekkürlerini sunmuş. Ferdan Ergut, **özgürlükçü sol hareket** içinde yer alan bir isim. Kuruluşundan sonra, SHP'li Ziya Halis'in Genel Başkanlıktan istifası ile birlikte Eşitlik ve Demokrasi Partisinin de Genel Başkanlığına yürütüyor.

20. Yüzyılın Son Büyük Tarihçisi Eric Hobsbawm Rasyonel Ve Yeni Bir Sol Siyaset Arayışındaydı...

Ferdan Ergut

Ferdan Ergut, 20. Yüzyıl'ın önemli tarihçisi Hobsbawm'ın da öğrencisi. Ergut'a göre Hobsbawm, sadece büyük tarihçi ya da iyi bir Marksist değildir, iyi caz dinleyicisi, eleştirmen, dahası rönesans insanlarının son temsilcilerinden biridir. Hobsbawm'ı yitirilişimizin ardından Ergut'un yazdığı yazıdan paylaşıyoruz:

Ferdan Ergut'un **yeni bir sol tahayülünün** peşine takılmasının, biraz da Hobsbawm'ın Ergut'a mirası olduğunu seziyoruz. Ergut, yazdığı yazıda hocası Hobsbawm'ı, "öğrencisi olma onuruna eriştiğim bu büyük tarihçi için yazılacak kısa bir yazı, her koşulda tarihçiliğine ve entelektüelliğine haksızlık olacaktır; bu nedenle, genel okuru daha fazla ilgilendireceğini de düşünerek politik tercihlerini ve yaşamını öne çıkaran bir anma yazısında karar kıldım." diyerek anlatmaya girişiyor....

...
<< **Eric Hobsbawm**, 1917 yılında Avusturya'lı bir anne ve İngiliz bir babanın oğlu olarak İskenderiye'de doğdu. Yahudiydi. Faşizmin adım adım yükselişini Viyana ve Berlin'de yaşadı. Hitler'in iktidara gelişiyle birlikte 1933'de yeni vatani İngiltere'ye yerleşti. Hobsbawm'ın gerek tarihçiliğinde, gerekse politik tercihlerinde bu kozmopolit arka plan, son derece önemlidir. Uzun süre Ekim

Devriminin ideallerine bağlı kalmasının da Sovyetlerin Macaristan işgalinden sonra bütün meslektaşları parti kartlarını iade ederken onun partide kalışının da ardındaki neden Orta Avrupa kültüründe yükselmekte olan anti-semitizmi ve faşizmi bizzat deneyimlemesiydi. Bir konuşmamızda, bütün arkadaşları komünist partiden istifa ederken kendisinin neden etmediğini sormuştum. **"Komünizm ve güçlü bir politik örgüt benim için arkadaşlarıma ifade ettiğinden daha farklı şeyler ifade ediyordu"** demişti.

...

Bir söyleşisinde 1. Dünya Savaşı sonrası yükselen faşizm ile kendi Yahudiliği arasındaki ilişkiyi çok güzel özetler: **"Bu koşullarda genç bir Yahudi entelektüel ne olabilirdi? Liberallerin hiçbir türünden olamazdı; zira çöken, -sosyal demokrasinin de dahil olduğu- liberalizm dünyasının ta kendisiydi. Yahudiler olarak bizleri dışlayan milliyetçi partileri destekleyemedik. Ya komünist olduk; ya da kendi kan ve toprak milliyetçiliğimizi -siyonizmi- seçtik. Ama genç Siyonist entelektüeller bile kendilerini bir şekilde devrimci Marksist ulusalcılar olarak görüyorlardı. Başka bir şansımız yoktu. Geleceksizlik yerine, kendimize bir gelecek seçtik ki, o da devrim demekti. Olumsuz değil; olumlu anlamda bir devrim: yok olacak dünya yerine, yeni bir dünya."** İşte genç Eric için o anti-kapitalist yeni dünya **Sovyetler Birliği'nde** kuruluyordu.

1960'lardan itibaren ise Sovyet tipi bir sosyalizmle arasına mesafe koymaya başlamıştı. 1989'da duvar çöktüğünde geniş tarih vukufuyla aslında çökenin **reel sosyalizm** olduğunu biliyordu ve onu diriltmek ne mümkündü, ne de istenir bir şeydi.

...

Bütün bir insanlığı ve doğayı yok oluşa götüren küresel serbest piyasa dogması, Hobsbawm'ın son büyük tarihçilik çalışması **"Kısa 20. Yüzyıl"**ın da temel meselesidir. Kitabın başlığındaki "kısa", kısaltılmış anlamında değildir. 20. yüzyıl -bir önceki yüzyılın aksine- gerçekten kısa sürmüştür! ("Uzun 19. yüzyıl için 3 kilit kitap yazmıştır Hobsbawm: **Devrim Çağı, Sermaye Çağı ve İmparatorluk Çağı**). 20. yüzyıl ise Birinci Dünya Savaşı ile (1914) başlamış; reel sosyalizmin çöküşü ile (1989) bitmiştir. O çöküş, bütün bir yüzyılın belirleyici dinamiğinin de çöküşüdür.

Gelecek olan, yeni olacaktır. Fakat "yeni" olan pekala bir kabus da olabilir! "Kısa 20. Yüzyıl" kitabının kapanış paragrafı hepimiz için bir uyandırma zili gibidir: **"Nereye doğru gittiğimizi bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, tarihin bizi bu noktaya neden getirdiğidir. Gene de açıkça görülen bir şey var. İnsanlığın anlaşılabilir bir geleceği olacaksa, bu gelecek geçmişin ya da şimdiki zamanın sürdürülmesiyle olmaz. Üçüncü binyılı bu temelde kurmaya çalışırsak başarısızlığa uğrarız. Ve başarısızlığın bedeli, yani değişmiş bir toplumun alternatifi, karanlıktır".**

Mücadele ettiğimiz kapitalizmin doğuşunu, yayılışını, krizlerini ve bütün bu süreçlerin sınıf mücadelelerini bizler için somutlaştıran büyük bir tarihçiydi Hobsbawm. Sadece mücadele ettiğimiz sistemi anlamamız için yazmadı ama; Kapitalizme alternatif, adil bir toplumsal düzen arayışımıza da rehberlik etti. >>

Ferdan Ergut'un izniyle, yazının tamamı için: www.turnusol.biz/public/makale.aspx?id=13699&pid=19&makale=Hobsbawm

Ankara Sokaklarından.. İşte Bunlar Hep Şiir

Fethi Yıldırım

Bayram sebebiyle Ayvalık'ta, Ege Denizi'ne bir bilemedin iki kilometre uzaklıkta olup da, odasında, yazıya motive olabilmek için Ankara havaları dinleyen halet-i ruhiyeden herkese merhaba.

"Sorma.. Bir görse, gecesi başka, gündüzü başka güzel. Şimdi en hareketli zamanıdır. Caddeler insanla kaynar, pastaneler, çay bahçeleri, gazinolar tıklım tıklım doludur.. İnsan çarşıda hangi dükkanın vitrinine bakacağını şaşırır, gece Ankara renkli ışıklar içinde yüzer, yeşillikler içinde baraj, cıvıl cıvıl Gençlik Parkı, bitip tükenmeyen bir canlılık içinde insan yaşadığını anlar. Seversin Ankara'ya.. İçinde yaşadıkça daha çok seversin, görmek lazım.. Sen de gelir misin benimle Ankara'ya? (Kadir İnanır'ın, kendisine Ankara'yı soran Necla Nazır'a verdiği yanıt, "Ankara Ekspresi" isimli filminden.)

• Dönmemer saatler kala, sağlıklı bir Ankara portresi çıkarabilmek için AŞTİ'ye geçmeden Kızılay'da biraz dolandım. Gitmeden evvel zabıtalının, sokak müzisyenlerinin enstrümanlarına tekme attığı güzelim ilimize dair yeni bilgiler edinmek, Karanfil'deki oturan heykelin yanında, farklı kombinasyonlarla fotoğraf çeken insanların neşesine tanıklık etmek hiç de fena olmazdı. Tam elim boş, tek bir detay dahi yakalayamadan AŞTİ'ye dönecekken, üstgeçidin yanındaki midye dolmacının başında toplanmış kitleden gelen sesler haneme puan olarak yazıldı: "- Ya bunu yiyemiyorum ben, eti kalıyor dibinde, dişimle kemiremiyorum. - Bak öyle yeme onu, kaşığı kullan."

Yılların midye kabuğu bir anda kaşık oluverdi, hemen sol yanımda. Önce tipik **"Akademik nedenlerle Ankara'ya yerleşmiş Egeli egosu"** yla diyalogu kınadım, "Eh be midye" dedim, **"Sen ki çevre vilayetlerden buraya geldin, daha ağza**

atılmadan kabuklarını yitirdin, baktılar seni öyle yiyemeyecekler, önce kabuklarına "kaşık" dediler, sonra birbirlerine senin "kaşık"larını kullanmayı tavsiye ettiler. Bak ben Ayvalık'a dönüyorum, on beş yirmi dakikam var daha. Hazırlan. Topla kabuklarını yerden, eşlik et bana. Hem bayram nedeniyle otobüsleri de genişlettiler, sana da yer buluruz, neden bulamayalım? Midyeyi tam da ikna edecekken

gözüm GAMA'ya takıldı. Ankara'ya yeni geldiğim dönemlerde kendisine Gama İş Hanı dediğim, ama zamanla aramızdaki samimiyeti geliştirip direk ismiyle hitap ettiğim GAMA'nın bir bakışı içimdeki Ankaralıyı çıkarmaya yetti. "Asıl kabuk tuhaf duruyor, kaşık işte la" diyerek, kabuk ve kaşık arasındaki o ince çizgiye, AŞTİ'ye yol aldım.

- Her ne kadar geçen ay AŞTİ'den bahsetmiş olsam da, şu güne kadar işittiğim en güzel AŞTİ anısını, tam da burada anlatmadan geçemeyeceğim. Bu sebepten şu an şu çığırta kana itibar etmelisiniz, aksi takdirde arkadaş

ortamlarında, Ankara muhabbetlerinde anlatabileceğiniz bu güzelim anekdotun mahrum kalırsınız, zira ben denedim, yüzde yüz çalışıyor.

- Kuzenim bir gün AŞTİ'den bir başka kuzenimi uğurlarken (AŞTİ'de kuzen kuzeni uğurlar, bizde bu böyledir), çığırta kana itibar edilmemesi gerektiğini öğrendikten sonra, daha önce AŞTİ'de işitilmemiş bir anonsa tanıklık ediyor: "İsmail Topik, danışmaya." Aynı anons bir dakika sonra tekrarlanıyor ve iki üç dakika sonra başka anons duyuluyor: "Topik, danışmaya." Bu iki anonsa şaşırıyor ama terminaldir, yanlış anonslar yapılabilir diyerek üzerinde fazla durmuyor kuzenim. Ancak son anons, AŞTİ'nin sıradan bir terminal olmadığını ispatlıyor: "toppppiiş!"

- Bu ay sizinle, üşenmeden, erinmeden yaklaşık bir

saat uğraşarak meydana getirdiğim biricik ütopyam "İşte bunlar hep şiir" isimli paint çalışmamı paylaşmak istedim. "İşte bunlar hep şiir", Ankara-Ayvalık arası yollarda tasarladığım "sentez coğrafya"nın sürreal bir dışavurumu. Gerçi bu coğrafyada solumak isteyen insanlar olarak midye kabuğuna "kaşık" mı yoksa "kabuk" mu deriz, orası bize kalmış.

- Bir yazının daha sonuna geldik. Hakkımda cezai işlem başlatılmadan evvel peronumu 'Peyk-Sobe' eşliğinde acilen boşaltıyorum, gelecek ay yine Ankara sokaklarında buluşmak üzere...

DALINDAN AMASYA ELMASI
Fukuoka Tarım metodu ile tamamen doğal ve hiç tarım ilacı kullanılmadan yetiştirilmiştir.
11 kg paket (kargo dahil): 39 TL
Siparişleriniz için:
Hüseyin Genç
Üç Elma Doğal Tarım
www.ucelmadogal-farim.com
0546 422 87 40

İrfan Aktan'la Söyleşi: AKP Kürt Sorununda Sadece Bayrağı Devraldı

Söyleşi: Efecan Tan

Gazeteci yazar İrfan Aktan'ın Birikim, Radikal, haysiyet.com, bianet.org gibi bir çok yerde yazıları ve söyleşileri yer aldı. 2009 yılında halen çalışmakta olduğu Express Dergisi'nde Kürt açılımıyla ilgili yayınlanan bir analizi ise başına bela oldu, terör örgütü propogandası suçundan 15 aya mahkum oldu. Sonrasında 3. yargı paketi ile cezası "tekrar aynı suçu işlemek şartıyla" ertelendi. İrfan Aktan'la yaşadığı bu süreçten Kürt sorununa, medyada kadının yerinden alternatif medyanın durumuna kadar pek çok konuyu konuştuk.

Efecan Tan - Kadın ve medya ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun? Kadınlar medya sektöründe yeterince yer buluyor mu? Bunu iki açıdan soruyorum: Kadınlar medya sektöründe çalışan olarak söz sahibi olabiliyor mu? Hem de kadın, medyada nasıl yer alıyor, bir meta olarak kullanılıyor mu?

İrfan Aktan - Medya sektöründe kadın yönetici çok az ve bunun pek çok sebebi var. Genel olarak hayatın diğer alanlarında da kadınlar yönetici olarak değil, daha ziyade hizmet sektöründe ya da alt tabakalarda istihdam ediliyorlar. Medya alanında bu çok daha bariz. Mesela şu an genel yayın yönetmeninin kadın olduğu bir gazete yok. Genel yayın yönetmeni yardımcısı var, Taraf'ta Yasemin Çongar. Onun dışında genel yayın yönetmeninin kadın olduğu bir TV kanalı da yok sanırım.

Genelde kadınların hem yönetici olmadığı hem de karar mekanizmalarında kendilerine yer bulamadığı bir erkek alanı medya. Örneğin bazı web sitelerinde ve gazetelerde tecavüz haberlerinin çoğunda yarı çıplak kadın fotoğrafı gösteriliyor.

Diğer taraftan, medyadaki asıl sorun yöneticilerin cinsiyeti değil medyanın yapısı. Tabi kadınlar yönetici olsaydı medyanın yapısı değişir miydi bilemiyorum. Türkiye'de medya patronları hiç olmadığı kadar iktidara angaje durumdadır. Çünkü medya patronları petrol işi yapıyor örneğin, madencilik yapıyor ve medya organı üzerinden hükümetle daha yakın ilişki kuruyor, bu ilişkiye göre de ihale alıyor. Son dönemde medyadaki muhalif gazetecilerin işinden olmasının temel sebeplerinden biri de bu ilişkiler. Medya patronlarına bu insanları istihdam edersen ihale alamazsın deniliyor. Patronlar da buna uydular ve muhalif gazetecileri istihdam etmekten vazgeçtiler.

Gazetenin patronu gazeteci olmalıdır

İA - Özetle, medyadaki temel problem kadın-erkek meselesi değil. Yani cinsiyetçilik, cinsiyetçi dil, kadına bakış açısı problem başlıklarından sadece bir tanesi. Medya alanına genel bakıldığında bu sorunun da medyanın 'sahiplik yapısı' ile ilgili olduğunu söyleyebiliriz. Aslına bakarsan gazeteyi gazeteci çıkarır. Gazetenin patronu gazeteci olmalıdır.

ET - Express Dergisi'nin 2009 Kasım sayısında "Bölgede ve Kandil'de hava durumu/Mücadele olmazsa çözüm olmaz" başlıklı haber analizin nedeniyle örgüt propogandasından hapse mahkum edilmişsin. Biraz o süreci anlatır mısın?

İA - Bizim cezamız 3. yargı paketi kapsamında ertelendi. Beş yıl boyunca "aynı suçu tekrar etmemek kaydıyla". Ceza alan sadece biz değiliz, özellikle Kürt medyasından yüzü aşkın gazeteci tutuklandı. Diğer sol yayınlar da benzer bir muamele görüyor. Çok bariz bir şey var devletin arzuladığı... Sadece ekonomik bir kıskaç içinde değil muhalif gazeteciler, aynı zamanda hukuki ve siyasi baskı da var.

Muhalif medyanın sesi kısıldıkça yaygın medya daha da tek sesleniyor!

Muhalif medyanın sesi ne kadar güçlü çıkarsa yaygın medyadaki otosansür de o kadar azalır. Basın özgürlüğünün temel problemlerinden biri de bu, otosansür. Muhalif medya güçlü olduğu sürece yaygın medya içinde bulunan bazı gazeteciler daha cesur davranıyorlar. Şu anda herkesin cesareti kırılmış durumda. Ciddi bir otosansür var çünkü. Hükümet mensupları, biz hiç bir gazeteciye arayıp tehdit etmez diyor, doğru

olabilir bu. Ama uygulamalarıyla gazetecileri otosansüre zorluyorlar zaten.

Muhabirlerin sansürlenmiş haberlerini kimse bilmiyor

ET - Radikal özelinde bakarsak Yıldırım Türker ve Cevdet Aşkın'dan sonra Tarhan Erdem'in yazısına müdahale edilmiş fakat Tarhan Erdem buna göz yummuş sanırım. Buna ne diyeceksin?

İA - Köşe yazarlığıyla haberciliği karıştırmamak lazım. Köşe yazarlarının maruz kaldığı sansür daha görünürdür, muhabirlerinki ise daha görünmez... Bir muhabirin haberinin sansürlenmesi ancak muhabir ve çevresi tarafından bilinebilir.

Muhabirlere ses kayıt cihazı muamelesi yapılıyor

ET - Türkiye'de muhabirlik müessesesi nasıl çalışıyor? Muhabirler her gün ofislerine gidip memur gibi orada tıklılıp kalıyorlar mı? Senin çalışma tarzın nasıl?

İA - Gazeteci muhabir dediğin, bir yere gidip araştırma yapar, konuyla ilgili geniş malumata sahip olur ve bunu yayınlayıp kamuoyunu haberdar ederdi. Artık kimse muhabirin getireceği bilgiye bakmıyor. Şimdi artık tek

seslilik o düzeye geldi ki muhabire verilen önem de azaldı. Muhabirlere ses kayıt cihazı muamelesi yapılmaya başlandı.

Araştırmacı gazetecilik diye bir şey kalmadı. Gazeteci dediğin olay mahallinde bulunur, bir olay yaşandığında orada zaman geçirir, insanlarla görüşür. Ama artık muhabirler elinde ses kayıt cihazıyla çeşitli etkinliklere gönderilen, olup biteni kaydedip getiren ve "uygun biçimde" haberi yapan insanlar oldu. Koca koca yayın grupları 3,5 muhabirle yayını sürdürüyor.

Türkiye'de hemen herkes köşe yazarı. Çünkü kimse bilgiyi taşıyan olmak istemiyor, herkes bilgiyi yorumlamak istiyor. Öyle bir noktaya gelindi ki bilgiye hakikate erişemiyoruz. Hakikate erişemediğimiz zaman neyin yorumunu yapacağız? Bu durum gazeteciliği öldürür. Gazetecilik köşe yazarlığı değildir, gazetecilik hakikatin peşinde koşmak, onu bulup insanları bundan haberdar etmektir. Mesela Roboski'de, 34 insan öldürüldüğünde, biz bunu Türk medyasında öğleden sonra filan öğrenebildik. Çünkü artık muhabirin aktarımları tehlikeliyse hiç bir şekilde gazetede yer alamıyor. İktidarın işaretine bakılıyor... Gazeteci bağımsız değil, editöryel bağımsızlığı söz konusu değil. Oysa ki her gazeteci için Roboski, olduğu andan itibaren Türkiye'nin ilk haberidir.

Şu anda açlık grevi var cezaevinde ve kimse bunun haberini yapmıyor. Bu insanların sağlık durumlarından doğru dürüst haberdar değiliz. Bu insanların durumu ne, yakınları ne diyor, buna dair bir haber okuyabiliyor muyuz? Hayır. Gazetecilik öldürülmek isteniyor...

ET - Roboski demişken, Roboski katliamından sonra Selahattin Demirtaş "Bu ülke artık bölünmüştür. Bundan artık emin oldum" demişti. Kürdistan'da insanlar ne düşünüyor, Türkler ve Kürtler duygusal bir kopuş yaşadılar mı? Kürtler Roboski'den sonra AKP'den uzaklaştılar mı?

İA - Kürtlerin aidiyet duygularını yitirmeleri Roboski ile başlamadı. Diyarbakır özelinde bakacak olursak, aslında 2006'da başladı. O dönem PKK eylemlerine hız vermişti. Mart 2006'da Diyarbakır merkezde bazı eylemler yaşanmış, aralarında çocukların da bulunduğu onu aşkın insan öldürülmüştü. O tarihten itibaren Kürtlerin devletle ve Türklerle ilgili aidiyet bağında zayıflık yaşanmaya başladı. Tabi bütün Kürtler için geçerli mi? Hayır. Özellikle Kürt hareketi etrafında örgütlenen insanlar için bu geçerli.

Evet AKP'nin Kürtler için ciddi bir alternatif olduğunu görüyoruz...

İA - Kürt bölgesinde AKP'nin hala oy potansiyeli var çünkü Kürtler homojen bir grup değil. Kürtler içinde de sınıflar, inanç farkları var. Özellikle mütebedeyin kesimin orta sınıf mensubu AKP ile birlikte ve Kürt hareketinin muhtemel kazanımlarından kendisi için herhangi bir pay beklemiyor. Bu mücadeleye mesafeli yaklaşıyor. Bu insanlar, 1990'larda DYP'ye öncesinde ANAP'a oy verirdi şimdi AKP'ye oy veriyor. Devlet partilerine yakın duran, ona oy veren Kürtler var ve olacak da.

Bence mesele Kürtlerin duygusal olarak ayrışması veya kopması meselesi değil. Mesele, haklarını talep eden Kürtlerin (diyelim ki onlar 2,3 milyon) algısı değişti. Bu kesimin algısının değişmesi önemli. Roboski öncesi ve sonrası diye bakarsak, eskiden Kürt hareketi içinde yer alan Kürtler devletten bazı taleplerde bulunurdu, devlet şunu yapsın, şu hakkımızı versin gibi. Fakat şimdi, devletten herhangi bir talepleri yok. Bu insanlar devleti yok sayıyor, bir karşıt güç olarak görüyor. Yoksa Diyarbakır orta sınıfının önemli bir çoğunluğu hala AKP'ye destek veriyor, verecektir de.

Siyasiler barışa bile toplumun tabanındaki küslük devam edecek

ET - Peki dediklerine istinaden soruyorum: Kürtler yeni bir Oslo sürecine sıcak bakmıyor mu?

İA - Bakarlar ama ben hep şunu düşünüyorum; siyasi aktörler barışa bile toplumsal tabandaki küslük devam edecek. İmralı'da, Oslo'da görüşmeler yapılabilir, anlaşılabilir. Hatta ve hatta bir barış sürecine girilebilir, ancak duygusal kopukluk kolay kolay giderilemez. *Vazo kırıldı parçalarını yapıştırırsan bile izleri kalacak.*

Kürt sorununun temelini AKP atmadı dolayısıyla sorunu AKP tek başına çözemez

ET - Biraz güncele dönersek BDP Heyeti Cumhurbaşkanı ile görüştü. Siyasette çalkantılı adımlar atılmaya çalışılıyor ama sonuç çıkartılabilecek mi meçhul. AKP söz gelimi demokrat olduğu zamanda bile bu sorun için yeterince adım atmamışken iyice otoriterleştiği şu dönemde bir hamle yapabileceğine inanıyor musun? Yoksa Kürtler kendi haklarını sadece kendi mücadeleleriyle mi elde edecekler?

İA - Şöyle bir laf var: "AKP zaten muhafazakar bir parti, dolayısıyla Kürt sorununu zaten çözemez. Zihniyeti buna müsaade etmez". Ben bu fikre tam olarak katılmıyorum. Türkiye'de Kürt sorununun çözümüne engel olan sadece AKP değil, çözümünü sağlayacak olan da sadece AKP değil. Kürt sorununu sadece Erdoğan çözer iddiası bana kalırsa çok şişirilmiş bir laf.

Leyla Zana'nın Kürt sorununu Erdoğan çözer yorumuna katılmıyorum

ET - Leyla Zana'nın bu işi Erdoğan çözer sözlerine katılmıyorsun yani...

İA - Sadece Leyla Zana değil başka mecralarda da bu söz dile getiriliyor. Bu fikre katılmıyorum. *Türkiye'de Kürt sorununu AKP yaratmadı. Kürt sorununu ulus devlet yapısı yarattı. Ancak bu devlet yapısı revize edilirse çözülür.* AKP devletleşmiştir ama devlet tamamen AKP'leşmiş değildir. Dolayısıyla bu Türkiye Cumhuriyeti devletinin çözebileceği bir mesele. AKP yarın öbür gün gidebilir. Yerine CHP de gelse MHP de gelse, devletin genel perspektifi Kürt sorununu çözmeye odaklanmazsa bu sorun çözülmez. BDP bile iktidara gelse, bu temel kurumlar ve zihniyet değiştirilmediği sürece Kürt sorunu çözülmez. AKP bu zihniyeti değiştirebilir deniyor, belki ama bunu yapabilmesi için hem BDP ile hem Türkiye'deki sosyal demokratlarla ittifak kurması gerekiyor. AKP bunu yapmıyor.

ET - Sosyal demokratlardan kastın CHP'nin tabanı mı?

İA - Evet CHP ve solun çeperindeki diğer örgütler.

ET - Peki CHP'nin sosyal demokratları Kürt sorununda adım atacak kadar sosyal demokrat mı sence?

İA - CHP şu anda kendine özgü bir siyaset yürütmüyor. CHP AKP'nin çeperinde AKP'nin politikalarına cevap vermekle yetiniyor. CHP eğer kendi milliyetçi tabanına rağmen bir zihni açılıma girerse önemli bir odak olabilir.

devamı 9. sayfada...

Güven Anıtı – Foto Anlatı

Funda Şenol Cantek

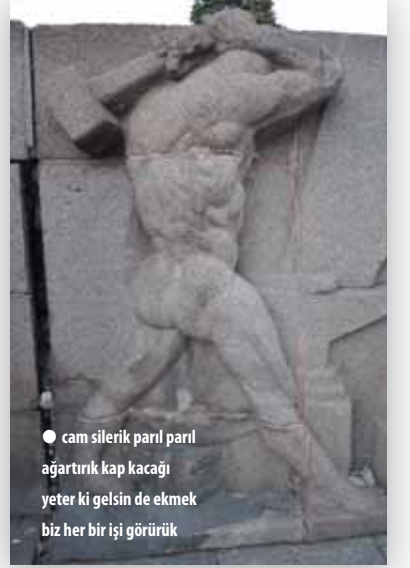
▲ "Anıtlar, resmi belleği ifade eder ve onların kaderi, kaçınılmaz olarak, devrilmek ya da görünmez hale gelmektir" der Andreas Huyssen.

▲ "Öte yandan yaşanmış bellek, kolektif, politik ya da bir nesle ait hafızayı içerse de, her zaman bireylerin, onların deneyimlerinin ve aclarının içindedir". diye devam eder.

▲ Yeni nesle özgüven ve cesaret aşlamaya hizmet etsin diye, Türk ulusunun polise ve jandarmaya bir armağanı olarak tasarlanmış anıt. Kimsesizlerin kimsesi olmaya söz vermiş bir Cumhuriyet'i temsil etsin istenmiş.

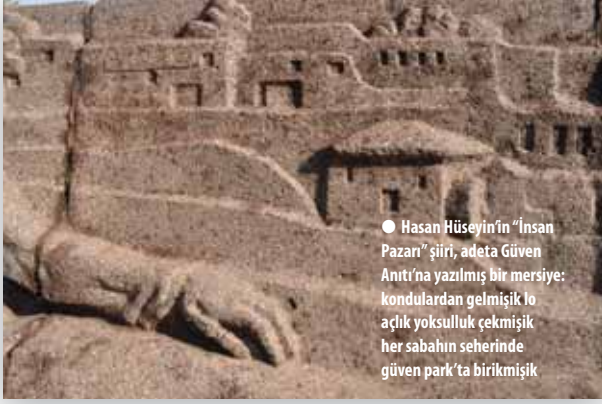

● cam silerik parıl parıl
ağartırık kap kacağı
yeter ki gelsin de ekmek
biz her bir işi görürük

◀ Güvenpark'taki Güven Anıtı veya ilk adıyla Emniyet/ Zabıta Anıtı da bunlardan biri. Ankara taşından yapıldı ve 1930'ların başında tamamlandı. Ankara'da hala taşta yazılı izlerine rastlanan Mimar Clemens Holzmeister ile heykeltıraşlar Anton Honak ve Joseph Thorak'ın elinden çıktı.

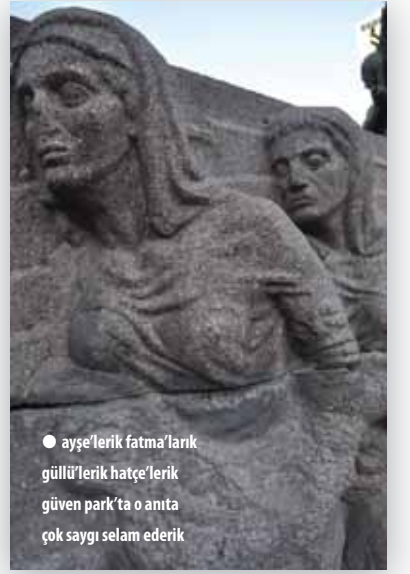
▼ Yolu Kızılay'a düşen herkesin önünden geçtiği anıt, Huyssen'in savını doğruluyor. Kolektif hafızanın ritüelistik dayatmalarına inat, anıtın ne anlattığına, nasıl anlattığına kulak vermiyoruz. Bakıyor ama görmüyoruz. Yakından bakınca bağlamından kopan, farklı anlamlara yol alan ayrıntıları da fark edemiyoruz öte yandan.

● Hasan Hüseyin'in "İnsan Pazarı" şiiri, adeta Güven Anıtı'na yazılmış bir mersiye: kondulardan gelmişik lo açlık yoksulluk çekmişik her sabahın seherinde güven park'ta birikmişik

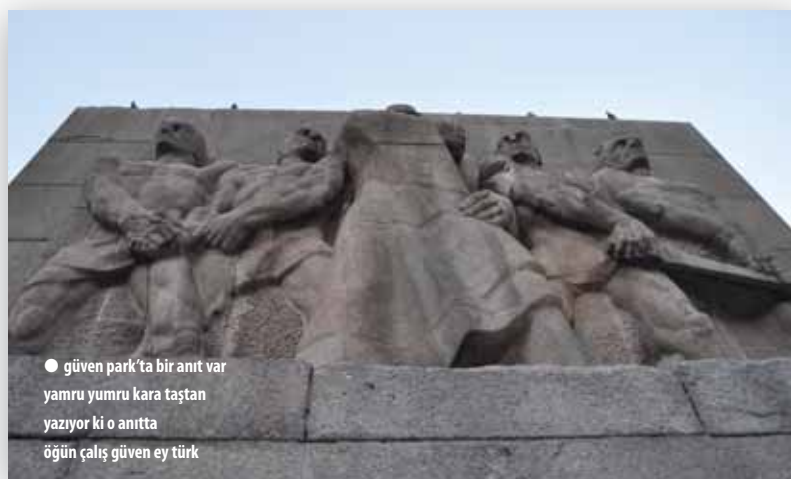

● açlığın dini olmaz
yoksulluğun vatani
körolasın kahpe devran

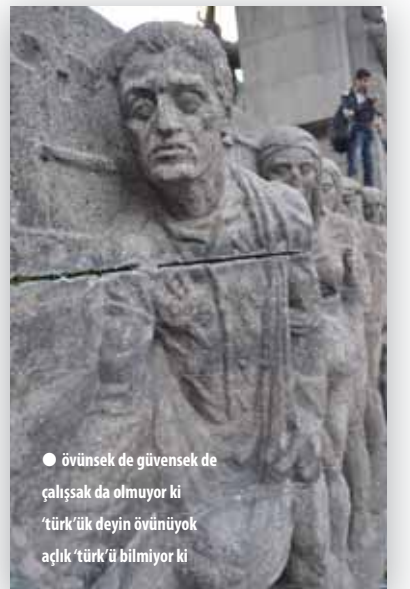

● ayşe'lerik fatma'larık
güllü'lerik hatçe'lerik
güven park'ta o anıtta
çok saygı selam ederik

▼ Tasarlayanların, inşa edenlerin meramı başka olmakla birlikte, yine Huyssen'in dediği gibi, sadece kolektif belleğe ait bir işaret değil bu, oraya yolu düşenlerin deneyimlerinin ve aclarının fonu.

● güven park'ta bir anıt var
yamru yumru kara taştan
yazıyor ki o anıtta
öğün çalış güven ey türk

● övünsek de güvensesk de
çalışsak da olmuyor ki
'türk'ük deyin övünüyök
açlık 'türk'ü bilmiyor ki

8. sayfadan devam...

Kürt sorunu anadilde eğitimle ve Öcalan'ın hapis koşullarını iyileştirmeyele çözülmez

ET - Bu bir sistem sorunu yani...

İA - Evet. AKP bu sorunda sadece bayrağı devraldı, sorunun taşıyıcılığını üstlendi. Bu önemli. Eğer biz bütün umudu AKP'ye bağlarsak hata yapmış oluruz. Erdoğan'ın bir lafıyla herkes umutsuzluğa gark oluyor. Kürt meselesi bu kadar basit bir mesele değil. Bir kaç kelime üzerinden umut devşirilecek bir mesele değil, çok yapısal bir mesele.

Bu yüzyıllık sorunun çözümü de 3,5 adımla olmaz. Çok sık söyleniyor: anadilde eğitim verilirse ve Öcalan'ın hapis koşulları düzeltilirse bu sorun çözülür. Hayır bu

sorun çözülmez. 2,3 milyona yakın insan yerinden edildi. Kürtlerin toplumsal yapısı alt üst edildi. Aşiret yapısından tut da sosyo- kültürel tüm alanlarda ciddi bir tahribat yaşandı. Bunu tekrar tesis etmeniz lazım.

Çözüm isteniyorsa eğer, bu çözümü kimse tek bir siyasi partiden beklememeli. Çözüm için herkes inisiyatif almalı. Solcusu, İslamcısı bu sorunun çözülmesini isteyen herkes hükümeti değiştirmeye zorlamaktan ziyade sistemi değiştirmeye odaklanmalı.

ET - Sistemi değiştirmekten bahsederken kastın demokratik özerklik mi?

İA - Şimdi Kürt hareketi onu öneriyor. Çünkü merkezi yönetim şeklinin değiştirilmesinin çözüm olabileceğini düşünüyor. Bunu denediler. Sokaklarına kendi isimlerini

verdilerinde kaymakam bunu veto etti, savcı soruşturma başlattı. Kürtler kendi sokağına kendi isim vermek istiyor. Çocuğu kendi dilini öğrenebilsin, Kürtçe konuşarak istihdam edilebilsin istiyor. Ama mahkemeye gittiğinde de Türkçe bilmek zorunda olmak istemiyor.

ET - Kürtçe seçmeli ders desem ne dersin?

İA - İsmail Beşikçi'nin dediği çok doğru; Türkler için seçmeli Kürtçe dersi olabilir.

Yani şimdi Türkiye de, Bulgaristan'daki, Kıbrıs'taki ya da Almanya'daki Türkler için ne istiyorsa aynılarını Kürtlere versin. Ne deniliyor Almanya'ya karşı: "Asimilasyon soykırımıdır".

Peki Türkiye'de ne oluyor?

Ankara Üzerine Kısa Bir Film

Ankara Nox

Özlem Mengilibörü

Ankara Nox, Ankara üzerine bir kısa film. Önemli mekanlardaki gece çekimleri üzerine bindirilen eleştiri, talep ve yorumlardan oluşuyor. Önceden düşünülmüş, planlanmış bir film değil. Kısacık bir video fikriyle yola çıktım, Ankara Nox süreç içinde şekillendi.

2010 yılının Mayıs ayıydı. Ankara'nın çeşitli noktalarında çekimler yapmaya karar verdim. Günbatımında veya gece çekecektim, timelapse (zaman atlamalı çekim) tekniğini kullanacaktım. Yeni fotoğraf teknolojileri bu tür çekimleri kolaylaştırmıştı. Ankara düşündüğümüz kadar asık suratlı, renksiz, ölü bir şehir değildi. Çekimler bunu gösterecekti. Birkaçını peş peşe getirip kısa bir video hazırlayacak, video blogumuz dasvant'ta yayınlayacaktım. Projenin kod adı "Ankara by Night"ti.

Çekim yapılacak yerleri saptadım ve çekimlere başladık. Eşim Can Mengilibörü ile kameramızı ve tripodumuzu sırtlanıp her gece çekime çıkıyorduk. Mobil olmak, hızlı hareket etmek, fazla dikkat çekmeden gerilla tipi çekim yapmak zorundaydık. Bazen meraklı bakışlarla, ısrarlı sorularla karşılaştık; bazen polisler ve güvenlik görevlilerine dert anlatmak zorunda kaldık. Bazı çekimleri planladığımızdan erken kestik, bazılarını hiç yapamadık. Yağmura yakalandığımız da oldu, tadilata denk geldiğimiz de. Bazı çekimleri ise evimizin penceresinden, oturduğumuz apartmanın çatısından, arkadaşlarımızın terasından yaptık.

Görüntüler biriktikçe, kısa bir videodan daha fazla

potansiyel taşıdığını gördük. Elimizdeki malzemeden Ankara üzerine bir kısa film çıkacak gibiydi. Yer alması gerektiğini düşündüğüm mekanlarda ek çekimler yaptık. Sonuçta 7 dakikalık bir kurgu çıktı ortaya. Görüntüler güzeldi ama bir süre sonra sıkıcı

hale geliyordu ve bu haliyle bir Ankara güzellemesi olmaktan öteye gitmiyordu. Yapmak istediğim bu değildi.

Tam bu noktada kurguyu usta ellerine emanet ettiğimiz Orhan Anafarta, görüntüler üzerine başka bir katman bindirmeyi önerdi. İyi bir fikirdi, çünkü Ankara'ya dair söylemek istediklerimi o katman ifade edecekti: Eleştiriler, talepler, çağrışımlar, hatta anılar...

Filmi bir güzelleme olmaktan çıkarıp, Ankara'da yaşayan birinin yorumu haline getirecek olan da bu katmandı.

Hangi görüntü üzerine ne çizeceğime karar verdim. Bazı görüntüleri eleyip filmi 5 dakikaya indirdim. Volkan Yırtıcı müziğini bitmiş kurgu üzerinden besteledi ve çaldı. Adını "Ankara Nox" olarak değiştirdim. Nox Latince gece demektir, kulağa hoş geliyordu. Türkçe'de de, İngilizce'de de aynen kullanılacaktı. Altyazı gerektirmeyen bir kapanış jeneriği hazırladım. Film bitmişti. Çekine çekine Ankara Film Festivali'ne gönderdim. Reddedileceğini düşünüyordum ama Ankara üzerine bir film için en uygun festival oydu. Kabul edildi. Bundan cesaret alarak başka festivallere de gönderdim. Antalya Altın Portakal, İstanbul Kısa Film, Eskişehir Kral Midas, ODTÜ ve Chronos Film Festivallerinde gösterildi; İFSAK Kısa Film Yarışmasında mansiyon aldı.

İnternetteki yorumlara, Ekşi Sözlük'te ve forumlarda yazılanlara baktığımda, Ankara Nox'un güzelleme tarafının ağır bastığını görüyorum. Eleştiri ve talepler geride kalmış veya yeterince ifade edilememiş olabilir. Keşke şunu şöyle çizseydim veya şunu da ekleyeydim dediğim yerler oldu. Yine de, **ekşiğiyle gediğiyle, daha yaşanılır bir Ankara için bir şeyler söylemeye çalıştım.** İzlemiş ve izleyecek olan herkese teşekkür ediyorum.

Videoyu izlemek için: www.dasvant.com/tr/46-ankara-nox-artik-online

Ankara ile ilgili filmler:

Türkiye'nin Kalbi Ankara, Sergey Yutkevich, 1934
Ankara, Aras Özgün, Ersan Ocak, 1996
Burası Ankara, Can Gündüz, Bilge Demirtaş, 2006
Gece, Ahmet Selim Sabuncu, 2007 (kısmen Ankara)
Ankara Nox, Özlem Mengilibörü, 2011
(Solfasol okurlarının katkısıyla, hep birlikte bu listeyi uzatabilsek ne güzel olur.)

Valilik ve belediye cephesinde de şunlar var:

Valiliğin tanıtım filmi (5, 10, 15 dakikalık üç versiyon)
Büyükşehir Belediyesinin hazırlattığı 6 bölümlük "Kasabadan Başkente, Başkentten Metropole Ankara" belgeseli

Foto-Gezi Solfasol Gezginleri İstiklal Mahallesi'nde

Fotoğraflar: Enver Arcak / Murat Dirican / Sümeyra Ertürk

Önceki sayılarda hakkında yazılar yayınladığımız geçmişin Yahudi, günümüzün İstiklal mahallesi Solfasol gezilerinden birisiydi. Gezimizden mini foto-anlatı da bu sayı için;

▲ Bir zamanlar Bonomo Araf'ın heybetli evi hemen sinagogun karşısında.

▲ Sinagogun avlusundaki şimdiki zaman musluklu tarihi çeşme.

▼ İçi dışı rengârenk resimlerle boyanmış bu ev bizi çok şaşırttı!

◀ ...bu ilginç ev çıktı karşımıza ve içeri davet edildik.

● Mahallenin dar sokaklarında yürürken...

▲ Yürüdük yürüdük, keşfettik, ne iyi ettik dedik!

▲ Tarihi Şengül Hamamı'na girdik ama terlemeden fotoğraf çekip çıktık.

▲ Yardımsızlıklar, naiflikler çıktı karşımıza...

▲ Bu renkli evin ressamı "Muhammed Yalçın".

Hacıdoğan'da Bir Zamanlar Birileri Yaşadı

Abisiyle Hiç Tanışmamış Bir Adam

Posta Caddesindeki kalabalık dikkatimi çekti, aslında kalabalık değil toplananların görüntüsüydü ilgimi çeken sanırım. Beyazlamış saçlarıyla, bu sıcak yaz gününe ters düşen uzun kollu siyah elbiseli kadınlar, gene kır saçlı, ayakkabılarına değmeyecek boydaki pantolonları ve kısa kollu kareli, çizgili gömlekleriyle erkekler. Kalabalık dediysem 15-20 kişiyi geçmez. Ortalarındaki sürekli ağlayan diğerlerinden birazcık genç kadın tanıdık gelmişti; evet İskohi Yengeydi o, yanakları hala genç kızlığındaki gibi konuşurken kızarıyordu ve hala orta çağ tablolarındaki Madonnalar kadar güzeldi, dikkatli bakınca diğerleri de hani göz aşinalığı denir ya o türden tanıdıklardı. Bu insanların ortak özellikleri orta yaşın üstü, fakir insanlardı ve Ankara'da yaşayan o küçücük Ermeni toplumunun üyeleriydiler. Yükselen fakat ortak kelimeleri taşımayan sesleri gürültü olmaktan öte gidemiyordu ama benim de merakım gittikçe artıyordu, yanlarına yaklaştığımda önce beni kimse tanımadı, doğaldı bu çünkü hemen hiçbirisiyle çocukluğumdan beri görüşmemiştik. Kimseye bir şey sormadan bir süre de yakından dinledim sesleri, bir şeye itiraz ediyorlardı ama neydi bu, tam sormak üzereyken bu küçük grubun arkalarından bir ses -Serkaan! deyiverdi.

Tanımışlardı beni, ikinci hecemdeki uzatmayı bu şekilde Haylardan başkası yapmazdı. Kısa bir "nasıl da büyümüşsün, değişmişsin" faslından sonra hep bir ağızdan anlatmaya başladılar: Önlerinde durdukları ev yani koca apartman, bir zamanlar yani İskohi Yenge kızken ailesiyle oturduğu evmiş ve bahçesindeki dev İhlamur ağacından, babacığının topladığı yaprakları anacıyı kaynatır bir tane evlatlarına her sabah içirirmiş, daha sonra İskohi yenge Bedros amcayla evlenince bu gelenekselleşmiş içimi de unuttu vermişler, ta ki İskohi Yenge ağır bir akciğer hastalığı geçirene dek. Doktorun verdiği ilaçların yanı sıra önerdiği "sıcak içecek" tanımına, tezgahlarla evlendiği için yıllardır kızıyla konuşmayan babacığının hasta olduğunu duyunca getirip yılların özlemiyle bir tanesine sarılıp içirdiği koca İhlamurun çiçekleri uymuş. İhlamurun çiçeklerini, babasının ölümünden ve iki katlı ahşap evlerinin apartmana dönüşmesinden sonra da onu çok seven Bedros, apartman yöneticisinin özel izniyle hep toplayıp karısına getirmiş. İşin en iyi tarafı apartmanın mimarının ağacın ululuğundan etkilenip planını onu yıkmayacak şekilde yapmıştı sanırım.

Şimdi kalabalık yani bizim kalabalığımız, Metro durağı yapımı nedeniyle yıkılması gereken İhlamura itiraz için

toplanmıştı, yol yordam bilmeyen bizimkiler (ha bilseler de Çevre Bakanlığına baş vursalar ne fark ederdi ki) yalnızca orada bulunan badem bıyıklı zabıta memuruna itirazlarını hep bir ağızdan sürdürüyorlardı. Badem bıyık belki olayı bilmemekten, belki de bu tür işlerin sonuçta nereye varacağını fazlasıyla bildiğinden bir yandan onları dinlermiş gibi yaparken bir yandan da arada bir kulağına dayadığı pilli radyosuyla Gençlerbirliği-Beşiktaş kupa maçını kaçırmama gayretindeydi, hoş radyoyu kulağından hiç ayırmasa da bizimkiler onu telsiz sanırdı zaten. Kalabalığımız hava kararana kadar oralardaydı, yani Hacıdoğan mahallesinde... Sonrasında amcamlardan, birkaç gün daha azala eksile orada topladıklarını duydum.

Yıllar sonra boya almak için Posta Caddesine metroyla gittiğimde, işte bu meşum durakta inmeme gerekince aklıma geliverdi tüm bunlar ve bu durağı bundan sonra ben de kullanmamaya karar verdim. Tıpkı İskohisinin durak için İhlamurun yıkılmasından bir ay sonra ölmesiyle Bedros'un yıllardır kullanmadığı gibi...

Durak hayalidir, İskohicğim sapasağlamdır, Hay Türkiye'de yaşayan Ermenilerin kendilerinden bahsederken kullandıkları isimdir.

Ankara Bir Festivaller Kenti mi?

Akın Atauz

Listeye bakınca, Ankara'da, başlangıçta düşünülmedik bir çeşitlilik, zenginlik ve kent içi hareketlilik olduğu görülüyor. Gerçekten de, türler, zamanlar, yöneldiği gruplar, hepsinden önemlisi kente (ya da yöreye) getirdiği farklı nitelikler bakımından, gerçekten bir arayış var Ankara'da. Gerçi bu, bütün büyük kentler için söz konusu olabilecek bir durum. Gerçekten büyük bir kent olan İstanbul'la karşılaştırılınca ne kadar mütevazı kaldığı da teslim edilmeli, ama yine de, büyük bir gayret, büyük bir gönüllü çaba ve irade var, bu tablonun arkasında.

Tablonun ne söylediğine biraz daha yakından bakılırsa, önce yöre festivallerinin ne kadar çok ve ne kadar çok önemsenen bir konum kazandığı görülüyor. Bu yöre festivallerinin bazıları, uluslararası bir festival olmaya bile yönelmiş durumda. Bunların çoğu, bir sebze, bir meyve ya da bir ürün adıyla anılsa bile, Ankara kentinin ilgisini çekmeye, zaten büyük bir kısmı Ankara'da yaşayan hemşerilerini ya da Ankaralıları, bir süreliğine de olsa, kendisine çekmeye çalışan bir özelliği var. Bunlar Ankara kentinin kendi etkinlikleri değil belki, ama Ankara için yapılan ve Ankara'nın yakın çevresindeki yerleşimlerle ilişkisi hakkında fikir veren festivaller.

Yine, belki bir anlamda gerçek bir festival gibi düşünülmesi zor olan, Ankara kenti ilçe belediyelerinin ve anakent belediyesinin düzenlediği festivaller var. Bunların çoğu, siyasi propaganda çalışmalarının devamı gibi görünen, biraz esnafın satış ve bazen de hemşerilerin eğlenme beklentilerine göre programlanmış/ düzenlenmiş popülist gösteriler niteliğinde. Çankaya ve Yenimahalle Belediyesi'nin bazı etkinlikleri dışında, çoğunlukla, "oy avcılığının" uzantısı gibi görünen, kurnaz ve basmakalıp etkinlikler bunlar.

Yine, belki "festival" kategorisine girmesi gerekmeyen bazı "günler ve anmalar" da yer alıyor listede. Bunlar, bir grup kentli hemşerinin düzenli olarak dikkate aldığı, kültürünü yaşatmayı anlamlı bulduğu olaylar, durumlar veya kişilerle ilgili. Genellikle bir çeşit protesto, ya da her şeye rağmen, hala bu kentte var olduğunu söylemek için önemli sayılan günler. Kendini festival olarak adlandıran ve protestoyu, farklılığı, ayrıksılığı ve kendi gibi durmanın gerekliliğini göstermeyi amaçlayan tek etkinlik ise, "Pembe Hayat Kuir Fest".

Bunun dışında iki büyük ve önemsenmesi gereken kategori daha var ki, biri "öğrenci etkinlikleri" ve diğeri de, "sanat etkinlikleri" başlıklı büyük gruplar. Bunların

her ikisi de, belki nüfusun küçük bir bölümünü etkilese de, Ankara'nın kimliğiyle, onun yaşaması ve kendini geliştirmesi/ beslenmesiyle ilgili ve gerçekten önemsenmesi gereken kategoriler.

Öğrenci festivalleri, bahar şenlikleri karakteri ağır basmakla birlikte, ciddiye alınması gereken müzik tiyatro ya da sinema etkinlikleri niteliğinde.

Öğrenci festivalleri, bahar şenlikleri karakteri ağır basmakla birlikte, ciddiye alınması gereken müzik tiyatro ya da sinema etkinlikleri niteliğinde. Bunun dışında, elbette, bir müzik şölenleri var. Bu müzikler genellikle, o genç grubu bakımından en popüler olan grup ya da kişilerin konserlerinden oluşuyor. Bazılarına (eğer üniversite yönetiminden destek alınmışsa) başka bazı standart etkinliklerin de eklenmesi mümkün.

Ancak en fazla önemsenmesi gereken festival grubu, Ankara'nın aynı zamanda, ortalamadan uzak ve sıra dışı hemşerilerinin varlığını gözetken ve dünyanın diğer kentleriyle yarışmak isteyen bir yer olduğunu anlatan, popülist olanın dışında ve evrensel ölçüler/ standartları dikkate alan, kentin bu niteliklerle tanışmasını ve kendini bu kulvarda yetkinleştirmesine katkıda bulunmak isteyen bir çabayı yansıtıyor. Bu festivallerin tekrarlanma sayısı da, bu çabanın oldukça sürdürülebilir, uzun soluklu olduğunu ve bu iddialı bir arayışın, Ankara tarafından önemsendiğini ve benimsendiğini gösteriyor.

Ankara'da yaşayanların, dış dünya ile etkileşmesi, dünyada neler olup bittiğini birinci elden görmesi/ dinlemesi ve kendisinin ne yaptığını dünyaya göstermesi için açılan bir pencere gibi bu festivaller. Önemlice bir kısmı "uluslararası" nitelikte olan bu festivaller, özellikle müzik, tiyatro, dans ve sinema açısından dikkat çekici

Ankara'da yaşayanların, dış dünya ile etkileşmesi, dünyada neler olup bittiğini birinci elden görmesi/ dinlemesi ve kendisinin ne yaptığını dünyaya göstermesi için açılan bir pencere gibi bu festivaller. Önemlice bir kısmı "uluslararası" nitelikte olan bu festivaller, özellikle müzik, tiyatro, dans ve sinema açısından dikkat çekici.

Bunların dışında, ulusal ölçekte kalmakla birlikte edebiyat etkinlikleri, bu tabloda yer almamakla birlikte resim ve heykel sanatları bakımından önemli olan ulusal ve uluslararası sergiler ve sunuşlar da dikkate alındığında, Ankara'nın kimliğindeki o derinden giden kültürel damarın, nasıl beslenmekte ve gelişmekte olduğuna dair pek çok ipucu çıkıyor ortaya.

Bütün bunlara rağmen, bu tablo ve her bir festivalin arkasındaki programlar, aynı zamanda Ankara'nın dünyaya ne kadar zayıf bağlandığını, diğer metropollerle, diğer ülkelerin başkentleriyle karşılaştırıldığında, bir metropol, bir dünya kenti olmaktan ne kadar uzak olduğunu, dünyanın hala ücra bir taşrasını olmaktan kurtulamadığını da gösteriyor. Sadece İstanbul karşılaştırması bile, bu durumu açıkça ortaya koyuyor. İzmir'le karşılaştırıldığında ise, İzmir'in (20 Yüzyılın ilk çeyreğinin sonuna kadar muhteşem bir Ege-Akdeniz limanı olması nedeniyle sahip olduğu geleneğin de etkisiyle) dış dünyaya açıklık ve yenilenebilme yeteneğinin oldukça uzağında kalıyor. İzmir de bir taşra kent olmakla birlikte, başka dünyalarla etkileşim ona, Ankara kadar uzak değil.

Ankara, nüfus olarak obez bir büyüme/ şişmanlaşma ve ağırlaşma gösterirken, içindeki bir avuç insanın ümitsizce olsa bile çirpınması, onu taşralılıktan kurtarmaya yetmiyor.

Ankara, nüfus olarak obez bir büyüme/ şişmanlaşma ve ağırlaşma gösterirken, içindeki bir avuç insanın ümitsizce olsa bile çirpınması, onu taşralılıktan kurtarmaya yetmiyor. Ankara, hep modernin başkenti olmayı istedi, ama bugüne baktığımızda, moderninin bürokrasisinin giderek taşralaşmasının ve çürümesinin düş kırıklığından başka bir yere erişemedi. Hacibayram'ı altın yıldızlarla ve İtalyan avizeleriyle süslemeyi ancak beceren bir kurnazlık düzeyine kadar gelebildi. Yapaylıktan ve kapalı bir kasaba irisi olmaktan kurtulamadı. Festivallerdeki bu yöre ağırlığı ve uluslararası festivallerin de azlığı ve niteliksel zayıflığı, bunu açıkça gösteriyor. Belki kent halkının talep etmiyor olmasıdır, bunun nedenlerinden biri. Evet, bunları düşündürüyor tablo.

Yine de, Ankara'yı bu festivaller yaşatıyor. Bir de şöyle bakın bu tabloya: Olmasalardı, ne kadar yoksullaştırdık; öyle değil mi?

ÖĞRENCİ ETKİNLİKLERİ

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği tarih	Kategori
Ankara Üniversitesi Tiyatro Festivali	(3.)	28 Nisan-6 Mayıs	Öğrenci/ tiyatro
Atılım Üniversitesi Ankara Kültür ve Sanat Festivali / amblem ve fotoğraflar	(1.)	18-22 Eylül 2012	Öğrenci/ festival
Başkent Üniversitesi Bahar Şenlikleri		00 Mayıs 2013	Öğrenci/ şenlik
Bilkent Tiyatro Günleri		04 – 10 Haziran 2012	Öğrenci/ tiyatro
Bilkent Üniversitesi Sinema Festivali: Sinefest	(12.)	27May - 06 Haz 2011	Öğrenci/ Film
Gazi Üniversitesi Bahar Şenlikleri		00 Mayıs 2013	Öğrenci/ şenlik
Hacettepe Üniversitesi Bahar Şenliği		00 Mayıs 2013	Öğrenci/ şenlik
Mülkiye İnek Bayramı		1-7 Mayıs 2013	Öğrenci/ şenlik
ODTÜ Jonglörük Festivali	(3.)	Nisan-Mayıs 2013	Öğrenci/ gösteri
ODTÜ Sanat Festivali	(13.)	23 Mart-22 Nisan 2012	Öğrenci/ festival
ODTÜ Tiyatro Şenliği	(12.) veya (35.)	Nisan-Mayıs 2013	Öğrenci/ Tiyatro
ODTÜ Uluslararası Bahar Şenliği	(27.)	00 Mayıs 2013	Öğrenci/ festival

ÇEŞİTLİ KONULAR

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği Tarih	Kategori
Ankara Dragon Festivali		9-10 Haziran 2012	Etkinlik
Pembe Hayat Kuir Fest	(1.)	17 Kasım 2012	Protest festival
Uluslararası 23 Nisan Çocuk Şenliği		23 Nisan	Çocuk ve Gençlik

SPOR

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği Tarih	Kategori
Karapürçek, Yağlı Güreş ve Müzik Etkinlikleri		27 Eylül	Yöre/ spor
KAR-DER Ankara Yayla Şenliği	(15.)	23-24 Haziran 2012	Spor
Kazan, Tahsin Eriş Cirit Oyunları		Ağustos 3. Haftası	Yöre/ spor
Uluslararası Gençlik Haftası etkinlikleri	(30.)	00 Mayıs	Spor

Solfasol 22 Eylül To

Akın

22 Eylül'de Tayfa'da yapılan ilk Solfasol değerlendirme buluşmamız, büyüklük bakımından, ne "Ankara'da ne biçim bir heyecan yaratmışız!" dedirtebilecek cinsten, ne de, "bunca uğraşa rağmen, hala sen-ben-bizim oğlan kalıyoruz" dedirten cinstendi. İkisinin arası. Dolayısıyla bu, ne iyi, ne de kötü. Ancak "Solfasol varlığını fark edenler de var ve daha çok uğraşmamız gerekiyor demek ki..." dedirtecek cinsten, umut ve çalışma azmi yükleyen bir gösterge, diye yorumlanabilir belki... Öyle yaparsak, yani, Solfasol'ü daha etkili ve Ankara kent toplumu için daha çok anlam taşıyan bir yere getirmek istiyorsak, nasıl davranacağız? Toplantının amacı da zaten, bunu aramak ve bulmaktır. Toplantıyı yaptık, tamam. Ama ne bulduk? Bulduğumuzu nasıl anlamlandıracağız ve anlamlandırdığımız bulgulardan hareketle nereye doğru ve nasıl bir yol alacağız? Bunlar zor sorular. Ama zorlukları, öyle aşılmaz bir zorluk değil.

Aslında, daha da büyük bir zorluk var: Solfasol, öylesine çok özelliğin bileşkesi ve bu nedenle de öylesine hassas ve kırılabilir ve çabucak dağılabilir/yok olabilir bir yapı özelliği taşıyor ki, böylesi çoğul ve türdeş olmayan yapı özelliği taşıyan bir ortamda, geleceğe yönelik kararları nasıl

alacağınızın ve bunları nasıl uygulayacağınızın bile çoğul bir yaklaşımla ve kimsenin aklında zedelenen demokrasiyle, ast-üst ilişkilerinin söz konusu olma bulabildiği bir işleyişle oluşturulabilir. Ne demokrasi konusundaki deneyimleri fazla olar gündemleri demokrasinin tam olarak işleyebilme olabileceğine tanıklık ettiğimiz bir kültürden geliyor. Gazetecilik/ ya da yerel bir kent gazetesinin ne de yok. Bütün bunlara rağmen, çoğulcu, demokra Ankara'yla ilgilenen ve onunla ilgili tartışmalar yap gazete yapmak ve bu yapma bilgisini el yordamıyla Gördüğünüz gibi işimiz çok zor. Yine de bu, kimse bu gazeteyi yapabildik ve yapma isteğini hep taze

SANAT: MÜZİK, DANS, SİNEMA, TİYATRO VE EDEBİYAT

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği Tarih	Kategori
İf Ankara		00 Şubat 2013	Sanat/ Film
Altındağ Bldy, Aşıklar Festivali		Ağustos	Sanat/ Müzik
Anadolu Film Festivali (Sinematek)	(2.)	9-18 Kasım 2012	Sanat/ Film
Ankara Öykü Günleri	(12.)	10-14 Şubat 2012	Sanat/ edebiyat
Anki Rock Fest	(5.)	21-23 Eylül 2102	Sanat/müzik-fotoğraf-film
Dağ Filmleri Festivali (belgesel film)	(7.)	20-23 Mart 2013	Sanat/ Film
Efes Blues Festival	(23)	23 Kasım 2012	Sanat/ müzik
Gezici Festival (düzenleyen Ankara Sinema Derneği)	(18.)	30 Kasım-16 Aralık 2012	Sanat/ Film
İstanbul Tanpınar Edebiyat Festivali (İTEF), (4.) İstanbul, Ankara, İzmir ve Hatay'da okurlarla buluşacak		1-6 Ekim 2012	Sanat/ Edebiyat
Kırda Müzik Festivali KIRFEST		16-17 Haziran 2012	Sanat/ Müzik
Türkiye (Polifonik) Korolar Şenliği	(17.)	26 Mayıs - 3 Haziran 2012	Sanat/ Müzik
Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali	(15)	11 -17 Mayıs	Sanat/ Film
Uluslararası 2. El Film Festivali	(6.)	28 Şubat-4 Mart 2012	Sanat/ Film
Uluslararası Ankara 7-77 Karikatür Festivali	(18.)	20 -23 Nisan 2012	Sanat
Uluslararası Ankara Caz Festivali	(15.)	2 - 25 Şubat 2012	Sanat/ Müzik
Uluslararası Ankara Dans Festivali	(1.)	6 - 8 Mayıs 2011	Sanat/ dans
Uluslararası Ankara Ethos Tiyatro Festivali	(6.)	24 - 31 Mart 2012	Sanat/ tiyatro
Uluslararası Ankara Film Festivali	(23.)	15-22 Mart 2012	Sanat/ Film
Uluslararası Ankara İşçi Filmleri Festivali (4 ilde: Dyb., Ankara, İst., İzm.)	(8.)	1 Mayıs 2013	Sanat/ Film
Uluslararası Ankara Koro Festival ve Yarışmaları	(4.)	(en son:) 06–09 Mayıs 2005	Sanat/ Müzik
Uluslararası Ankara Müzik Festival	(29)	5-28 Nisan 2012	Sanat/ Müzik
Uluslararası Ankara Rock Station Müzik Festivali	(15.)	27-28 Ekim 2012	Sanat/ Müzik
Uluslararası Ankara Tango Festivali	(5.)	19-23 Nisan 2013	Sanat/ dans
Uluslararası Ankara Tiyatro Festivali	(17.)	16-26 Kasım 2012	Sanat/Tiyatro
Uluslararası Flamenko Ankara Festivali	(5.)	5-9 Ekim 2011	Sanat/ dans
Uluslararası Küçük Hanımlar Küçük Beyler Uluslararası Çocuk Tiyatroları Festivali (Çocuk Tiyatroları Festivali)	(9.)	24-30 Nisan 2013	Sanat/çocuk/ Tiyatro
Uluslararası Şefika Kutluer Festivali	(3.)	30 Eylül -19 Ekim 2012	Sanat/ Müzik
Vişnelik Festivali		12 Ekim 2012	Sanat

DIĞER PERİYODİK ETKİNLİKLER

Kuruluş	Zaman	Tür
Altındağ Belediyesi Hamamönü Söyleşileri	Aylık program	Belediye etkinlikleri/ Sanat
Ankara Milonga geceleri	Çarşamba-cumartesi	Sanat/ dans
Bisikletçilerin Güvenpark'tan bisikletle gidişleri	Perşembe akşamları	Spor
Nazım Kültür Merkezi,	Aylık program	Sanat/ dil
Alman Kültür Merkezi/ Goethe Institut Ankara	Aylık program	Sanat/ dil
İtalyan Kültür Merkezi	1-5 Ekim 2012	3. Çağdaş İtalyan Filmleri Haftası
Fransız Kültür, Amerikan Kültür, İngiliz Kültür		Sanat/ dil
Hollanda Kültür Merkezi		Sanat/ dil
Cer modern CAVA Enstitü		Görsel-İşitsel sanat

KENTSEL YEREL ÜRÜN KÜLTÜRÜ

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği Tarih	Kategori
Ankara Şarap Festivali / afiş ve fotoğraf	(2.)	25,26-27 Kasım 2011	Kentsel Yerel ürün kültürü
Başkent Şarap ve Peynir Festivali / afiş ve fotoğraf		03-05 Aralık 2010	Kentsel Yerel ürün kültürü

MESLEK GÜNLERİ

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği tarih	Kategori
Matematik Günleri (7.) /		31 May-1 Haz 2012	Meslek günü
Uluslararası Robot Günleri	(10.)	9-10 Mart 2013	Meslek günü

ÇEŞİTLİ KONULAR

İsim	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği Tarih	Kategori
12 Eylül Utanç Müzesi Sergisi	00 Eylül 2012	Gün/ anma
8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve Gece Yürüyüşü	8 Mart 2013	Gün
Altındağ Bldy. Geleneksel Hacı Bayram Veli'yi Anma Günü Etkinlikleri	10-15 Haziran	Gün/ Anma
CSO gelenekselleşmiş yılbaşı konseri	Aralık sonu	Gün/ müzik
Denizler Anması	6 Mayıs 2013	Gün/ anma
Keçiören Bldy. Hacı Bektaş- i Veli Anma Toplantısı,	18 Ağustos	Gün/ Anma
Keçiören Bldy. Nevruz Şöleni,	21 Nisan	Gün/ Anma

YÖRESEL FESTİVALLER, ŞENLİKLER, ETKİNLİKLER

İsim	Gerçekleşme sayısı	En son gerçekleştiği veya önümüzdeki yıl içinde gerçekleşeceği tarih	Kategori
Ayaş, Domates Festivali		28 Ağustos	Yöre / Hasat
Ayaş, Dut- Tarihi evler ve El Sanatları Festivali		25 -26 Haziran	Yöre festivali
Bala, Kültür ve Hasat Festivali		26 Haziran	Yöre / Hasat
Beypazarı Karaşar Belediyesi, Eğriova Yayla Festivali,		Haziran	Yöre/ hasat
Beypazarı ve yöresi festivali	(13.)	8-10 Haziran 2012	Yöre festivali
Beypazarı, Uçurtma Şenliği		23 Nisan Haftası	Yöre festivali
Beypazarı, Yalınçam Köyü, Sakarya Geçilmez Direnişi Anıtı Anma Töreni		19 Eylül	Yöre/ Anma
Çamlıdere, Aluçdağı Festivali		Temmuz	Yöre festivali
Çamlıdere, Halk Şenliği		Eylül	Yöre festivali
Çubuk, Uluslararası Çubuk Turşu ve Kültür Festivali	(7.)	15-18 Eylül 2012	Yöre festivali
Elmadağ, Bayram Aracı Şenlikleri ve Tirit Festivali		21-22-23 Eylül 2012	Yöre festivali
Gölbasi Uluslararası Göller, Andezit Taşı ve Sevgi Çiçeği Şenliği	(9.)	22-23-24 Haziran 2012	Yöre festivali
Güdül, Ankara Keçisi Festivali		00 Nisan 2013	Yöre festivali
Güdül, Kiraz Festivali		Haziran	Yöre/ hasat
Güdül, Sorgun Yayla Şenlikleri		Haziran	Yöre/ hasat
Güdül, Üzümlü Festivali		Ekim	Yöre/ hasat
Haymana, Uluslararası Kaplıca Festivali ve Kültür Şenlikleri,		Haziran	Yöre festivali
Hırkatpe Köyü Gazi Gündüzalp' i Anma ve Hacet Şöleni,		Haziran	Yöre/ anma
Kalecik, Birlik ve Beraberlik Yaz Şenliği		27 Haziran	Yöre festivali
Kalecik, Uluslararası Kalecik Karası Üzümlü Festivali/	(7.)	17-18 Eylül2012	Yöre festivali
Kazan, Kavun Senliği,		Ağustos 3. Haftası	Yöre/ hasat
Kazan, Türk Kadınına Seçme ve Seçilme Hakkının Verilmesi Etkinlikleri		05 Aralık	Yöre/ Anma
Kızılcahamam Çeltikli, Pirinç Festivali		Eylül	Yöre/ hasat
Kızılcahamam, Çorak Panayırı		Ekim - Aralık	Yöre festivali
Kızılcahamam, Soğuksu Festivali, Soğuksu Millî Parkı		Ağustos	Yöre festivali
Mamak, Kutludüğüün Gözleme, Ayran Kültür ve Sanat Festivali		Haziran	Yöre festivali
Nallıhan Hoşbe, Hidrellez Şenliği		Mayıs 4. Haftası	Yöre
Nallıhan, Hüseyin Gazi Kültür Şenliği		Eylül 1. Haftası	Yöre festivali
Nallıhan, Taptuk Emre'nin Kızı Bacım Sultanı Anma Töreni		Eylül	Yöre/ Anma
Nallıhan, Taptuk Emre'yi Anma Töreni		Ağustos	Yöre/ Anma
Polatlı, Sakarya Kutlamaları ve Gordion Şenlikleri		13 – 18 Eylül	Yöre festivali
Sincan Yenikent, Kavun Festivali		Eylül 1. Haftası	Yöre/ hasat
Şereflikoçhisar Gülhüyük, Kültür ve Dayanışma Festivali,		13 Ağustos	Yöre festivali
Şereflikoçhisar, Tuz Festivali		Ağustos	Yöre festivali

13

Ankara'daki
Festivaler
için Bir Liste
Denemesi

plantısının Ardından

Atauz

gisini de üretmeniz gerekiyor. Bu bilgi, ancak nişliğine dair bir gölgenin bulunmadığı tam bir diği ve her düşüncenin ve önerinin kendine yer

n bir olan ülkede yaşıyoruz, ne de doğduğumuz sinin ne kadar müthiş ve yaratıcı sonuçları oruz. Hepimizin ayrı bir öyküsü, ayrı bir dünyası e olabileceği konusunda fazla bir deneyimimiz tik bir örgütlenme ve karar yapısı olan, kentle/ omak isteyen insanların anlamlı bulabileceği bir la örmek çabasıdayız.

yi yıldırıyor. Zaten bu nedenle, bir buçuk yıldır ve heyecanlı/ coşku dolu tutabildik.

Şimdi ilk toplantının herkese sunduğu, bin-bir ayrıntıyı doğru okumak, doğru değerlendirmek, yapılacak işler haritasına doğru yerleştirmek ve bu işleri yaparken de, doğru- düzgün bir yaklaşım içinde olabilmeyi nasıl geliştirebileceğimizin yolunu, yine çoğul ve samimi bir yaklaşımla, olanca saydamlığı ve güvenilirliği ile belirleyebilmek için, oturup birlikte konuşmamız ve tartışmamız gerekiyor. Katılacak olanlar, binlerce ilişkilendirilmemiş sözden ve düşünceden başlayarak, daha kolay anlaşılabilir, bütünlüklü ve sade bir gelecek öngörüsünün nasıl örülebileceği çalışmasını, ilmek ilmek oluşturmaya katkıda bulunacaklar. "Her kafadan çıkan sestem" bir uygulama programına nasıl geçilebileceğinin atölyesinde buluşmak ve görüşmek üzere...

24 KASIM 2012 CUMARTESİ GÜNÜ SOLFASOL 2. KEZ TOPLANIYOR

Saat: 12:00 Yer: tayfa kitapkafe

Bariş İçin 1.300 km Sessizce Yürümek Bingöl Elmas'la Bariş Yürüyüşünü Konuştuk

Tanju Gündüzalp

Aslında ben böyle söyleşileri yapmayı sevmiyorum. Hele hele böyle bir yürüyüşün ardından "Nasıldı, ne yaptınız, neden böyle bir yürüyüşe kalktınız, sonuçları neler oldu/olacak...?" diye sorular sormayı da sevmiyorum... Bundan dolayı, bildiğimiz soru-cevap şeklinde olmasına da hiç gerek yok...

Yürüyüşe katılmadım, sonradan destekledik oturduğumuz yerden, bu sebeple de özür diliyorum.

Önce şu; 1.300 km, 50 gün, bugüne kadar sadece Anadolu ve Mezopotamya topraklarında ölmüş 60.000 insanımız... ve şimdi bu süreci protesto eden cezaevlerinde 10.000 insan ve açlık grevine başlamış 700 insanımız.

Nasıl bir değişimdir ki bu günümüzde, sen/siz HER BİR insanın ölümüne karşı, şiddetle/silahla/savaşa tüm ölümlere karşı, böyle bir yürüyüşe karar verip yaparken, bizler-bazılarımız yerimizde duruyor ve bakıyoruz. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Bir çoğumuzun, kendisiyle ilgili hareket duygusunu oluşturmama, bir şeye katılmama, bir durumla ilgili fazla sorgulama içinde olmama, şehrin oyuncaklarına kapılma, politikanın diline kapılma halinde olduğunu düşünüyorum.

Senin dışındaki diğer yüzler için, Halil Cibran'ın bir sözü var, tam aklımda kalmasa da ben böyle okumayı tercih ediyorum: "Hiçbir yaprak ağacın sessiz bilgisi dışında sararmaz".

Yani, biz olan biten her şeyin sebebiyiz de aynı zamanda. Bulduğumuz dünyadaki varlığımız, aynı zamanda bir şeylerle uzlaşmak, bir şeye neden olmak anlamına da geliyor. O yapraklar bizim gözümüzün önünde sarıyor, dökülüyor ve bunu görmememiz mümkün değil. Sistem öyle bir hale getiriyor ki, senin ağaç olduğunu, onun yaprak olduğunu, sararmanın bir bitiş olduğunu, bir ölüm olduğunu vs bütün bunları parçalıyor ve biz fark edemiyoruz. Bilincinde değiliz ya da duyarsızlaşıyoruz ya da kendi hücrelerimize fazla gömülmüş durumdayız. Hani bunun farkındasınız ama hızla çok hoyrat ve çok feci bir şekilde bir şeyler gidiyor, ölümler var, ölüyorlar.

Sürekli bir hız var ve biz hep hep hep tekerlek, lokomotif, vagon parçacıkları olup sürekli yaşananana müdahale edemeyip, seyreden canlılar haline geliyoruz.

Bunun bir atalet hali var, bir de çaresizlik hali var. "Ben kalkarsam çıkarsam ne olur ki, neyi değiştirebilirim ki, yıllarca böyle gelip gitmiş, ne yapabilirim ki." Kendi enerjimizin veya kendi hareket duygularımızın karşılığını doğru düşünebilsek, böyle bir çabaya girmenin en azından kendimiz için bir karşılığı olduğunu fark etsek, bence güzel bir başlangıç yapmış oluruz. Bulduğumuz ortamdaki durumları, bilgileri, her türlü şeyleri sorgular hale gelip, bir acabayı sorgulasak, bu çok önemli bir adım. Anormal olanın orta yerindeyiz çünkü. Ben her gün ölüm haberlerinin ortasında sakince oturuyorsam, gerçekten normal olmayan bir şey var demektir.

Ve insanların adaptasyonları... Bu coğrafyadan geçerken de çok şaşkınlıkla karşıladım. Bir taraftan çok güçlü buldum. Yolculuk boyunca o kadar doğrudan her şeyi yaşıyorsunuz ki ve size o kadar hızla çarpıyor ki her durum, her hal, her hikâye, her insan, her bakış, her göz. O hız başka türlü, defalarca gitseniz dahi bu yolculuktaki gibi topluca göremezsiniz gibi geliyor bana. Başka ülkelerde bu olaylar, günlerce olağanüstü bir durum yaratır, ama o kadar hızlı toparlanıp ona o kadar alışmış insanlarla karşılaştık ki. Dokunduğunuz her insanın çok ağır hikayeleri var. Ve yaşıyorlar, adapte olmuşlar. Şimdi ben burada şunu sorguluyorum; adaptasyon insanı koruyor da acaba uzlaşmayı da mı beraberinde getiriyor? Netice itibarıyla, ben bu ölümlerin orta yerinde öylece oturamıyorum / duramıyorum. Bu hareketin ve bir şeyler yapmanın da

kıymetli bir şeyler olduğunu düşünüyorum...

Hrant'ın cenazesinin pasif ama sesi çok güçlü çıkan "sessiz bir büyüklüğü" vardı. Sizin yürüyüşünüzün de, aniden kulaklarımıza çalınan ve "sessizlikten gücünü alan" itiraz ve şiddetsizlik üzerinden var olan pasif bir direniş hali var. Önemli olan ortada hiçbir şey yokken dahi, yani 34 insanı yitirdikten sonra, kılız kırıdamadan gündeliğimizi yaşarken dahi, böyle bir yürüyüş kararını verip bu yürüyüşü yapmak, çok büyük bir çoğaltıcılığı var. Sizin de tüm ilişkilenmelerinizde, bizlerin dünyasında açtıklarınızda o çoğaltıcılık değerli. Bingöl Elmas kim?

Pasif mevzusunda bir şeyler söylemek istiyorum... Böyle içi boşaltılmış ve olanla uzlaşan bir pasifizm değil de, çatışmanın, şiddetin çözüm olarak seçilmesine karşı olma hali diye düşünüyorum. Olan bir şeyi, bildiğim metodları uygulamak değil de, durup düşünüp, belki o sırada o ezberle uğraşıp öylece durabilmek. Bariş temelli bir yolculuğa çıkıyorsunuz, içine çatışmayı koyamazsınız. Yürürken de çatışamazsınız, şiddet üretemezsiniz. Bariş düşünmek ve barişin altını doğru doldurmak gerekiyor eylemle ilgili tüm kararlarda.

Onun dışında kendimle ilgili, belgesel film yönetmeniyim, bağımsız çalışıyorum. 4 film yaptım şimdiye kadar.

Ağustos karıncası, Pipa'ya (Bacca) mektup. Yine bir yol hikayesi, yine yerinde duramama, aslında aktivist belgesel diyebileceğimiz gibi. Savaşın izlerini toplayan ve "Biz koşulsuz insana güven duyabiliriz" diyen bir sanatçının yolunun bizim ülkemizde kesintiye uğraması. Ben de siyah gelinlik giyerek, otostopla o yolculuğu devam ettirdim.

Pipa Bacca'nın yolculuğu. Bana göre bu güven yolculuğu devam etmeli. Çünkü ben, güvenin insanın hayatında önemli bir şey olduğunu düşünüyorum. O da bir itiraz, ülkenin gerçekleri dedikleri ve bize kanıksatmaya çalıştıkları duruma bir itiraz hali.

Bu eyleme katılırken de, ben sivil itaatsizlik, vicdani ret, bireyin dokunuşları üzerine yoğunlaşmışken, bariş için vicdani ret grubunda konu üzerine yazılar okurken, Halil'in yola çıkış mektubunu gördüm. Oradaki cümleler beni çok ifade ediyordu. En önemlisi "Savaş kaderimiz değildir" meselesi. Oradaki "Ben bir şey yapmak için yola çıkıyorum" çağrısı, çok aidiyet hissettim. Hiç Halil'i de tanımadım, diğer insanlara karşı da bir fikrim yok. O eyleme nasıl katılır bir insan, o konuda da fikrim yok.

Halil'le hiç tanışmıyordunuz..!

Yok, hiçbirimiz tanışmıyorduk. Hatta bu eylemdeki hiç kimse birbirini daha önce tanıymıyordu. Bu çok riskli bir şey aslında.

Riskli olmasına rağmen, insana güvene dair bir şey ama...

Aynı zamanda, çok acayip bir şey. En kaba haliyle, hiç tanımadığınız bir adamla yolculuğa çıkacaksınız. Bizim ülkede bu bile bir risk. Ve bu cümleleri duyunca, "Bu eyleme katılmayı çok isterdim" dedim. Sonra, bireysel bir eylem olduğunu duydum ve şaşkırdım. Nasıl yani, çoğalmas gereken bir eylem hali diye düşündüm. Gösterim için İzmir'e gittim ve orada öğrendim ki katılımı olabiliyor. Oradan direkt yola çıktım ve yürüyüşe katıldım. Ve giderken ortamdaki durum da şuydu; İzmirli yerli yildönümlerinde, savaş uçaklarını büyük bir hayranlık ve huşu haliyle alkışlıyorlardı. Onlar o kadar etkilenirken o savaş uçaklarından, ben her seferinde o uçaktan bir bomba düştüğünü hissettim.

İşin bağlamından kopma meselesi var ya, İzmirli o uçağı alkışlayabiliyor. Ama Hakkari için o uçak bir travma yaratıyor. İzmirli'nin Hakkari'dekinin duygusundan haberi bile yok, duysa bile o kadar manüpile edilmiş durumda ki onun buna aldırış etme durumu da yok. Ya da etmeye çalışsa bile, hemen politik ezberlerle kendi taraftarlıklarına kapılacak ve öbür taraftakinin insan oluşuna dair her şeyi unutmaya çalışacak, göz ardı edecek.

"Gerilla ve gerilla annesi, daha az eşit insandır. Şehit ve şehit annesi daha eşit insandır" durumu.

Ve hani bariş, politika. Gerçekten ülkede üretilen politika, o kadar dilini tüketmiş vaziyette ki. Geçtiğimiz bazı yerlerde "barış" kelimesini kullanmak bile, bir tür bomba ile dolaşmak gibiydi insanlar için. Sizi kategorize ediyorlar. Bizim şeklimiz şemalımız onların kafalarındaki "terörist"e benzediği için, bir süre bizi anlamak için daha beklediler. Turiste, başka bir şeye benzetiyorlardı. Kadın ağırlıklıydık mesela, bu da çok acayip, bu eylemde kadınlar daha fazla sayıdaydı. O yüzden tanımlamadıkları yabancıydık.

Türkiye'deki savaşın, şiddetin ve nefretin üçgeninde yaşananlarla ilgili nasıl bir halin vardı..? Haliniz de olabilir, halin de olabilir.

Yani bunu ben kişisel tarif etmeye çalışacağım. Çünkü herkes farklı katmanlarını yaşadı. Bir kere savaşın izleriyle, travmatik halleriyle dolu. Her yerde, her anda. Bunun orta yerinde yine de bariş umudu ve bariş ısrarı var; bütün acılarına rağmen, normalde intikam duygusu yaratacak hallerle rağmen erdemli bir bariş talebi var. Başka bir yerde bir şehit cenazesinde düşünsenize, orada yükselen öfkeyi, kini, nefreti. Bir de, gerilla cenazesine giderken, yanımızda durup boynumuza sarılan, "artık yeter" diyip, "barış olsun, her şeye rağmen bariş olsun" diyen insanın varlığını düşünün.

Yanlış bilmiyorsam, beni düzeltir misin. 2 şehit ailesi mi destekledi yürüyüşü?

Evet, bizimle "esir alınmış asker aileleri" de yürüdü. Çok da politik değillerdi. Onlar mesela bir aidiyet hissedip, gelip bulup bizimle yürüdüler.

Savaş çirkin bir şey ve insanlara büyük kötülük yapıyor. Bu böyle sözle anlatılabilecek bir şey değil. Bir yere gidiyorsunuz, ölmüş insan fotoğraflarıyla dolu bir duvar var. Ve o duvarların önünde kocaman bir bahçe var ve insanlar o bahçede daracak mesafede volta atarak sohbet ediyorlar. Bu bir alışkanlığa dönüşmüş, hepsinin bir hapis geçmişi var, hepsinin kanıksadığı ölümler ve başa çıkmak zorunda oldukları ağır durumlar var. Hemen yanında da, daha yeni bütün olanlara dayanamayıp kendi yakmış bir gencin fotoğrafı ve sözleri var. Bu çok ağır bir şey. Bir toplumu buna yaşamaya alıştırmak, vebali çok büyük bir şey.

Yolda desteklerden söz ediyordun.

Yani mesela, Viranşehir gençleri yürüyüşe o kadar güzel katıldı ki. Gün batımında Kültür Merkezi'nden gelen 50 ye yakın genç, yüzlerinde güzel bir ifadeyle, resmen hani güneşten bize doğru geldiler. Topluca karşıladılar ve yürüdüler bizimle. Ve o yürüme sadece o gün sürmedi, yol boyu yürüdüler, ara ara gelip katıldılar bize. Katılmak dediğim, gerçekten dost olundu.

İçten geldiler yani.

Çok içten geldiler. Yerlerinde duramıyorlardı. Fırsat yarattılar. Fatma diye bir arkadaşımız, BDP ilçeden. Oradan gelmesi, bu eyleme katılması zor. Gündelik olarak, yaşam şekli olarak o kadar farklıyız, ama birbirimizle yürümeyi çok sevdi. Bu durumu, bu eylemi, bu tavrı çok benimsedik. Bizimle yürüdüler, üç dört arkadaşı Viranşehir'den sonra bize katıldı.

Senin renginin koyulaşması dışında, gerçi eski rengini bilmiyoruz, sağlığınla ilgili bir sorun oldu mu?

Ben bilmiyordum bu dayanıklılığımı. Ayaklarında hiçbir şey olmayanlardan biriyim, bu çok acayip. Bunu yaylada doğmuş olmama bağlıyorum. Çok dayanıklıydık. Ben de kendimi fiziksel olarak keşfettim. Günde 45 km beni zorluyordu, üstelik fotoğraf da çekiyordum. 3 kere koşuyorsunuz ve gidip fotoğraf çekiyor geliyorsunuz. Fotoğrafla, günce işini de kotarmaya çalıştık. Ayaklarıma özel saygı göstereceğim bu sebeple.

Vurgulamak istediğim bir şey de, belgeselci olarak, orada öldüğüm ve biran önce filmi yapmak istediğim durumlarla karşılaştım. Kameramı götürmemekte ki maksat buydu ve duramayacaktım yerimde. Duramamak, kameranın arkasından hayata katılmak demek. Ben hiç o dolaylı ilişkiyi kuramazdım o sırada. Bütün belgeselci arkadaşlar çok öfkeli, "Böyle bir şeyi nasıl çekmezsin" diyorlar. Ama dedim ki, "Artık hayatta arama kamerayı her fırsatta koymaktan fenalık geçireceğim, çok doğrudan yaşamak istiyorum".

Başka nasıl karşılaşmalar yaşandı?

Bir tanesinden daha bahsetmek istiyorum. Tarlanın içinden, ta öbür ucundan, üç dört kadın, çocuk nasıl koşarak

geliyorlar. Bayram havası gibi. Nasıl güzel, geldiler sarıldılar "Lütfen barış olsun" diye, anlatamam. Sanki biz gerçekten, barış o sırada avuçlarımızda ve biran önce birlikte koşup onu gerçekleştireceğiz. Bunun tabii ki çok güzel bir duygusal karşılığı var ama bununla birlikte büyük bir ağırlığı da vardı.

Sonra tır şoförleri mesela... Pipa filmindeki tır şoförlerinin imajı ile bu yürüyüşteki tır şoförleri arasında çok acayip bir terslik vardı... Bilinçli, kollayan, en ıssız yollarımızda, bizi hiç benimsemeyen, evine çağırmayan, mesafeli duran, terörist muamelesi yapan yerlerde, tır

şoförleri bizim için temel sığınaktı. Bazen, bir tır geliyor, yanımızda duruyor, açıyor mutfağını ve bir anda açık büfeye dönüşen bir ortam oluşuyordu. Ya da, sizin için, gölge yaratmak için orada duruyorlardı. Bunlar çok ince düşüncelerdi.

Sonra, gidip evine-barkına misafir olduğumuz insanların davranışları, bizi sahiplenme halleri. Gerçekten sahiplendiler yani, öylesine bir misafirperverlik değil yani. Bu eylemin sembolikliğini biliyorlar tabii ki...

Etkisini tanımlamak derdinde değilim ama. Bu yürüyüşün mümkün olduğunca silik tutulmaya

Uluslararası Gazetecileri Koruma Komitesi (Cpj), Ekim 2012 Tarihli Özel Basın Özgürlüğü Raporunda Türkiye'deki Basın Özgürlüğünün 'Kriz' Seviyesine Ulaştığını Belirtiyor

Türkiye 1996'da Kırdığı Kendi Rekoruna Koşuyor

"Türkiye'nin Basın Özgürlüğü Krizi" başlığı ve 'Gazetecilerin Hapsedildiği ve Muhalefetin Suç Sayıldığı Karanlık Günler' alt başlığıyla yayımlanan rapor, Türkiye'de 76 gazetecinin hapsedildiği, bunlardan da en az 61'inin doğrudan gazetecilik yapmasından dolayı ceza aldığı tespitinde bulunuyor. Türkiye hükümet yetkilileri ise bu gazetecilerin çoğunun, gazetecilikle ilgili olmayan suçlardan dolayı cezaevinde olduğunu söylüyor ve iddiaları abartılı buluyor. CPJ'nin kaygı verici bir durum olarak dikkat çektiği bir konu da, binlerce gazeteci hakkında eleştirel yazıları nedeniyle "Türklüğü aşağılamak" veya "yargıyı etkilemek" suçlarıyla açılan kovuşturmalardır. Komite, incelemeleri sonucunda, başta Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu olmak üzere 'baskıcı yasalar ve aslen devleti korumaya yönelik bir ceza mahkemesi kanunu ve hükümetin basına yönelik en üst düzeyde katı üslubuyla karşılaştığını' yazdığı raporda, "Türkiye'deki basın özgürlüğü sorunu, kriz düzeyine ulaşmış bulunuyor" diyor.

CPJ, 'inatçı ve alingan' olarak tanımladığı Başbakan Erdoğan'ın her türlü eleştiriyi 'kişisel saldırı' olarak algıladığını belirterek ekliyor: "Erdoğan açıkça gazetecilerin itibarına saldırıyor, medya organlarını, eleştirel yazılar yazan çalışanları, uyarmaları ya da işten atmaları için zorluyor ve çok sayıda hakaret davası açıyor". CPJ'nin eleştirisi oklarının hedefinde, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan hükümetinin basına yönelik tutumu var. "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan hükümeti basına karşı yakın tarihinin dünya çapında en büyük saldırısını yürütüyor" ifadesinin yer aldığı özel raporda, yetkililerin terör suçları veya devlete karşı suçlarla itham ettikleri gazetecileri hapsedtiği ve oto sansürün yerleşmesi için çeşitli baskıcı taktikler kullandığı yazıyor. Türkiye'de hapsedilen gazetecilerin sayısının İran, Eritre ve Çin gibi baskıcı ülkelerden daha fazla olduğu da raporda öne çıkan maddelerden. Komite, Ergenekon davası kapsamında bir yıldan uzun süre yargılanan gazeteci Nedim Şener ve Ahmet Şık'a yöneltilen suçlamaların sebebinin 'mesleki faaliyetleri olduğu' kanaatine varırken, Ceza Kanunu'ndaki geniş ifadelerin suçlamalara zemin

yaratıldığı görüşünü paylaşıyor.

CPJ'nin "eleştirel yazılarıyla Başbakan Erdoğan'a göre çizmeyi aştı" ifadesini kullandığı köşe yazarı Nuray Mert de raporda 'Doğru Söylemenin Onuru' adlı bir makale kaleme almış. Mert, "Birçok şekilde tehdit edildiğimi hissediyorum" ifadesini kullandığı yazısında, "Nefret dolu cinsiyetçi mesajlar alıyorum, seyahat ettiğimde esrarengiz bir biçimde bavulum karıştırılıyor, özel telefon görüşmelerim dinleniyor" diyor. Raporda, **Terörle Mücadele Kanunu**'nun 'hem geçmişte hem de son iki yıldır, **Kürt gazetecilere karşı bir sopa** gibi kullanıldığı' yorumu yapılırken, Ceza Kanunu'nun bazı maddelerinin 'haber yapmak için gerekli olan güvenlik gücü mensuplarıyla konuşmak ve belge toplamak gibi eylemlerin önünü kestiği' belirtiliyor. Ağustos 2012'de yapılan araştırmada Türkiye'de hapsedilen

bulunan 76 gazetecinin yüzde 70'inden fazlasının Kürt olduğuna dikkat çekilirken, "**Kürt meselesi, Türkiye'de basın özgürlüğü sorununun en gerilimli unsurlarından biri**" ifadesi kullanılıyor.

Başbakan Erdoğan'a, "**Eleştirel gazetecilere karşı hakaret davaları açmaktan, alenen itibarlarına saldırımdan ve eleştirel haber medyasına üsluplarını hafifletmeleri için baskı yapmaktan vazgeçin**" mesajı veren komite, eleştirel yorumcuların da işlerine geri dönmeleri için izin verilmesini istiyor. CPJ, Türkiye hükümetine "**gazetecilik faaliyetleri nedeniyle tutuklu olan gazetecileri serbest bırakması' tavsiyesi**"nde bulunuyor.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin Komite'ye cevabında "Hapiste bulunanların arasında gazetecilik kimlikleri ile alakalı gösterilmeye çalışılanların çoğu, silahlı terör örgütü üyesi olmak, adam kaçırmak, ruhsatsız silah ve patlayıcı

çalışmasına rağmen, etkisinin çok büyük olduğunu/ olacağını düşünüyorum. Savaş karşıtlığı ve barış için çabalara, çok büyük bir güç ve soluk getirdiğini düşünüyorum.

Her bir kişinin "yaşama hakkının" elinden alınmasını bu kadar doğallaştırmamız da beni çok şaşırtıyor.

Sistematik bir şekilde bir düşman yaratma becerimiz var. Bizden biraz farklı olan, düşünen ve bu çoğunluğa benzemeyen herkes, ilk fırsatta düşmana dönüştürülüp, ilk fırsatta linçe uğratmaya çalışılabilir. Koçhisar'dayız, şöyle bir şey gördük. Sıkıntılı bir yer Koçhisar. Orada bulunuşumuz bile sıkıntılı. Bırakın barıştan bahsetmeyi, yabancı olarak o kadar sayıda orada bulunuşumuz sıkıntılı. Her şekilde bizi etiketleyerek, bunlar sapık diyerek, bunlar şu diyerek, saldırımları an meselesi. Ve ben gerçekten, ülkenin bir kentinde olmaktan dolayı "korku" yaşadım. Biliyorum ki, bir dolu örneği var. Bir grup genç bir grup insan rahatlıkla manipüle edilip bizim üzerimize gelebilir. Dolu geçen bir minibüsteki bir yığın adamın bir an inip bize saldırabileceği korkusunu çok sık yaşadım. Bu benim paranoyamdan değil, ülkemizin gerçeklerinden kaynaklanıyor. Öteki yaratmak çok kolaylaşmış...

Bir belgeselci olarak yürümen çok değerli olmuş. O zaman, seni daha çok yormadan; senin söylemek istediğin, hafızanda kalanları alarak bitirebiliriz.

Bu yaşananlar tabii ki birikiyor. Şunu ekleyebilirim. Biliyorum ki o topraklara yeniden dönüp, filmler çekmeye başlayacağım. Çünkü böyle yaşayıp gitmek olmuyor. Yeniden altını çizmek, vurgulamak gerekiyor. Bana öyle bir bilgi emanet edildi ki, bu bilgi karşısında çöktüm ve ağlamaya başladım. Ve bunu çözmem gerekiyor. Benim itirazım şunadır. Ben insanım, bundan etkileniyorum ve ben buna, bu bilgiye alışmak zorunda değilim. Muhtemelen tekrar geri döneceğim. Bu durumla ilgili insanlara haber vermek, farkındalık yaratmak, barışın çoğalması için devam edeceğim.

Bingöl (Elmas) paylaştıklarıyla; orayı, yolu, yaşadıklarını aktardığın için teşekkür ediyoruz.

bulundurmak, bombalama eylemlerine katılmak ve cinayet gibi ciddi suçlar nedeniyle hürriyetlerini kaybetmişlerdir" diyor ve ekliyor "Çok az sayıda basın mensubunun da nispeten gazetecilik ile ilgili olabilecek faaliyetleri nedeniyle hürriyetlerinden mahrum kalmış olabileceklerini inkâr etmiyorum."

2012 ekim itibarıyla üyesi oldukları iddia edilen örgütlere göre tutuklu gazeteciler:

KCK / PKK (54 gazeteci): Abdullah Çetin, Abdülcabbar Karabeğ, Ahmet Akyol, Ali Konar, Aydın Yıldız, Ayşe Oyman, Aziz Tekin, Bayram Parlak, Bedri Adanır, Cengiz Kapmaz, Çağdaş Kaplan, Çağdaş Ulus, Dilek Demiral, Ertuş Bozkurt, Faysal Tunç, Ferhat Çiftçi, Gülşen Aslan, Hamit Duman Dilbahir, Hasan Özgüneş, Hüseyin Deniz, İsmail Yıldız, Kenan Karavil. Kenan Kırkaya, Mazlum Özdemir, Mehmet Emin Yıldırım, Murat Aydın, Nahide Ermiş, Nevin Erdemir, Nilgün Yıldız, Nurettin Fırat, Oktay Candemir, Ozan Kılınç, Ömer Çelik, Ömer Faruk Çalışkan, Özlem Ağuş, Ramazan Pekgöz, Ruken Ergün, Sadık Topaloğlu, Sebahattin Sümeli, Selahattin Aslan, Semiha Alankuş, Sevan Atak, Şahabettin Demir, Seyithan Akyüz, Sibel Güler, Sinan Aygül, Sultan Şaman, Tatma Koçak, Tayip Temel, Turabi Kişin, Yüksel Genç, Zeynep Kuray, Ziya Çiçekçi, Zühal Tekiner.

Ergenekon Terör Örgütü (7 gazeteci): Deniz Yıldırım, Hikmet Çiçek, Mustafa Balbay, Soner Yalçın, Tuncay Özkan, Turhan Özlü, Yalçın Küçük.

Marksist Leninist Komünist Parti (4 gazeteci): Hatice Duman, Füsün Erdoğan, Erdal Süsem, Sedat Şenoğlu.

Devrimci Karargah (2 gazeteci): Mehmet Güneş, Hakan Soytemiz.

DHKP-C (2 gazeteci): Fatih Özgür Aydın, Mustafa Gök

İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi: Şükrü Sak

Türkiye Devrimci Komünist Partisi: Gülnaz Yıldız

Örgüt Bağlantısız: Mikat Algül

bbc/gazeteler/abo/solfasol

Hacıbayram'da Bir Karşılaşma: Semerkant Çay Evi

Akın Atauz

Üzerinden fotoğraf makineleri, bilgisayarlar sarkan, giyinişi, duruşu, saçının-sakalının uzunluğu, hali-tavrı ve yaşama biçimi, hayatta nelere değer verdiği çok açık bir grup insan olarak, Hacıbayram'daki küçük çarşının o kare meydanından geçerek, Eti Zafer Sokak üzerindeki o çok minicik kahveye ulaştığımızda neler oldu?

Öncelikle biz, o sokağın, o çarşının, o kahvenin insanı değiliz; bu çok açık. Biz bunu gizlemiyoruz ve kendimiz gibi olarak, bir yandan da, gördüklerimizi anlamaya çalışarak ve orada karşılaştıklarımızla arkadaş olmaya çalışarak, yeni dostlar edinmeyi isteyen bakışlarla dolaşıyoruz. Ama bunu belki sadece biz biliyoruz. Bizi karşıdan görenin, bizi tanımayanların bunu böyle görüp değerlendirmesini ne kadar zor olduğunu da biliyoruz.

Saçımız-sakalımız, alışılmışın dışında görüntümüzle kahveye gittiğimizde ve onun küçücük oturma terasına yerleşmeye çalıştığımızda, orada oturmakta olanlar hemen, olmayan bir yeri bizim için yarattılar ve geniş bir yer açtılar.

Hacıbayram Kebapçısı'nda yemeğimizi yedikten sonra, çayımızı içmek için, arka sokaktaki kahveye gitmeye karar verdik. Çünkü Onur'la daha önce de gitmiş ve oradaki insanların bizi ne kadar dostça karşıladığını görmüş ve bundan çok hoşlanmıştık. Saçımız-sakalımız, alışılmışın dışında görüntümüzle kahveye gittiğimizde ve onun küçücük oturma terasına yerleşmeye çalıştığımızda, orada oturmakta olanlar hemen, olmayan bir yeri bizim için yarattılar ve geniş bir yer açtılar. Birçok insan ayağa kalktı ve kendi değerlerine göre karşı uçta olan bu insanların görünüşüne, haline-tavrına hiç aldırış etmeden, kendi küçük sekilerini, son derece dostane bir tavırla bize ikram ettiler.

Hepimiz, bu küçücük yerde oturacak geniş bir yer bulduk ve oturduğumuzda, hemen yanımızda oturan diğer kahve müdavimleri, sırayla "hoş geldin" demeye başladılar. Bu hoşgeldinlerdeki içtenlik, gerçekten çıplak

gözle görülecek kadar açıktı, ama asıl gönül gözüyle çok daha derinini görebiliyordunuz.

Bizi buyur ettiler ve gerçekten hoş karşıladılar. Bu selamlaşma faslından sonra, biz kendi aramızdaki konuşmalar döndük ve neredeyse tamamlanmış olan Hacıbayram restorasyonunun iyi ve kötü yanları, ama genellikle mimari detayların, ne kadar başarılı veya başarısız olduğu üzerinde konuşmaya başladık.

Upuzun ve ince telli sakalı rüzgarda dalgalanan kahve sahibi geldi ve bize ne içeceğimizi sordu. Hepimiz çay istedik ve gerçekten çok güzel, kokulu ve demli tavşankanı birer çay geldi önümüze tertemiz bardaklarda. Yine kendi aramızda konuşarak çaylarımızı içtik. Daha sonra çevremizdekilerle çok fazla alış-verişimiz olmadı sayılır.

Kalkmak zamanı geldiğinde parayı ödemek için içeri girdim. Kahvenin sahibi, dipte, kahve ocağının yanında oturuyordu. Borcumuzu sordum. "borcunuz yok" dedi. Belli ki bu çayları bize ikram etmeye karar vermişti. Artık ne söylediysem fayda etmedi. Para almadı bizden. Bize tam olarak itibarlı bir misafir muamelesi yapmışlardı. Üstelik sadece kahvenin sahibi değil, kahvedeki herkes böyle davranmıştı.

Bizi çok mahcup etiklerini, çok müteşekkir kaldığımızı, parayı ödeyememekten dolayı rahatsızlık da duyduğumuzu defalarca söyledik. Ama çok az sözle, bunun böyle olacağını ifade etmişlerdi zaten. Teşekkür edip ayrıldık.

Ayrılırken, kahvedeki herkese, bize yer açanlara ve sekilerini bize ikram edenlere tekrar teşekkür ettik.

Eğer cübbeli, takkeli, tespihli bir grup erkek, kentin bizim yaşadığımız güney cenahına, diyelim ki, şimdi oturmakta olduğumuz Kızılırmak sokaktaki bir kafeye gelse ve o kalabalığın içinde kendine bir yer bulmaya çalışsaydı, hem kafe sahibi, hem de diğer müşteriler, bu kadar içten bir ağırlama yapabilir miydi, yapmak mister miydi acaba?

Dönüş yolunda aramızda konuşmaya devam ettik. Eğer bizim karşıtımız dış görünümü olan, yani cübbeli, takkeli, tespihli bir grup erkek, kentin bizim yaşadığımız güney cenahına, diyelim ki, şimdi oturmakta olduğumuz Kızılırmak sokaktaki bir kafeye gelse ve o kalabalığın içinde kendine bir yer bulmaya çalışsaydı, hem kafe sahibi, hem de diğer müşteriler, bu kadar içten bir ağırlama yapabilir miydi, yapmak mister miydi acaba?

Bütün bu olanlar, kentteki temel yarılma, hemşeriler olarak bizlerin önyargılar, dış görünüşün manifestolarına verilen değerleri önemseme içgüdüsünü yenmekteki engellerimiz ve insandan önce ideolojik simgelerin söylediklerini önemsemekte (ya da önemsememekteki) tutumumuz bakımından, son derece düşündürücüydü.

Oradaki hiç kimsenin bizi, yani orada oturmakta

olanlara hiç uymayan ve dışarıdan bir kuyruklu yıldız çarpması gibi gelmiş bir grubu, bu kadar insanca ve rahat ettiren ve ona değer veren bir yaklaşımla karşılamasının, şöyle bir açıklaması olabilir: O kahvede oturanların değer yargılarının, ya da bilgeliklerinin, diğer insanlara karşı ayrımcı bir yaklaşımla ilişki kurmayı ya da kesmeyi söylemiyor olması...

Yani, her haliyle farklı olduğu aşikar olan insanlara karşı bile, bir önyargıyla yaklaşmadan, o insandaki insanı görmek isteyen ve buna değer verebilen geniş bir yürekliliğin, neydeyse şaşamaz bir tutum olarak benimsenebilmiş olması... Belki bunun da bir sınırı vardır ve her türlü farklılık, bu kadar kolay kabul edilmeyordur. Öyle olsa bile, bu, olağanüstü bir bilgelik.

Bana, yani farklı olduğu belli, ama bilinmedik bir insan olarak bana, öncesiz ve koşulsuz, insani bir el uzatılıyor. Bana bir insan olarak, öncesiz bir saygı gösteriliyor. Beni hiçbir tanışıklık olmadan da, hoş tutmaya çalışıyor. Beni, konuşsak belki birçok konuda aynı düşünmediği ortaya çıkabileceği biri olarak değil de, önce bir insan olarak değerlendiriyor ve bendeki insanın, içimde gizli olan

insanca yönün varlığından hiç kuşku duymaksızın, sadece bu nedenle, hatırımlı sayıyor ve gönlümü okşuyor ve bana ikramda bulunarak beni el üstünde tutuyor.

Bir insan Hacıbayram Mahallesi'nde gezerken, bundan daha çok ne isteyebilir ki zaten?

Ehli zevkin zevkini
Ne tazeler?
Mahir elden taze pişmiş
GÜL kahvesi tazeler

Hanım sesi bülbül sesi
Emsalsizdir GÜL kahvesi
Neden güzel GÜL kahvesi
Atadan oğula tecrübesi

ANKARA'NIN EN ESKİ KURUKAHVECİSİ

Gül Kahve®

KURULUŞ
İSTANBUL : 1890
ANKARA : 1922

"Ankara'da Kahve Bizim İşimiz"

Hacı Bayram Caddesi No: 4
Tel. [312] 311 41 73 -310 70 71
online siparişleriniz için: www.gulkahve.com

Futbolun içine sızan milliyetçilik görüngüleri dünyada benzer özellik gösteriyor. Futbol, milliyetçiliğin av sahalarından birisi hatta en önemlileri arasında yer alıyor. Kitle ruhunu bir parçası yapıp ondan beslenen, düşmanlık esasına dayayan, düşünceden çok duygusal dünya üzerine yaptığı göndermelerle kapladığı alanı genişleten milliyetçilik için en uygun zeminlerden birisi futbol. Tribünde yer alan bireyleri ortak paydada tutan, taraftarlık ve kimlik tanımlarına, futbolun içine sızan milliyetçiliği açmak adına, göz atarsak:

"Taraftar... kimdir nedir? bunun bir "kimlik" olduğunu kabul etmemizi isteyenler var... oysa kimlik kapalı bir şeydir, tanımlanır ve tanımlandığı yerde durur-kalır... oysa varoluş sürekli hareket halindedir ve "kimlik" kavramıyla kavranamayan bir açıklığı, belirsizliği vardır... taraftar hem bireydir hem de değildir... çoğu zaman gevşektir ve tirsar... kalabalık olgusundan destek bulduğu anda ise canavarlaşabilir... ya da tam aksine kalabalığa karşı çıkar... çoğullukların davranışlarını hesaba katmadan hiçbir toplumsal tipi ayırdetme şansız olamaz..."

Türkiye'de futbolun, milliyetçilikle doğumu ise Osmanlı'nın batıya açılan Selanik, İzmir ve İstanbul olarak seçkinlerin meşin yuvarlakla tanışmasıyla yıllarda İngiltere'de futbola işçi sınıfı damga vurduğu dönemindeki seçkin anlayış, milli ligi ve gelişen olmayan milliyetçi doğum lekeleriyle Türkiye'de futbol sembollerinden biri haline getiriyor.

Bu lekeli doğumun devamı olarak, bugün bir takımın Avrupa kulüpleriyle oynadığı maçlardan galibiyet- kitlelerin ve en çok da medyanın nasıl dil kullandığını görüyoruz. Benzer bir dilin, yurt dışı menşeli oyuncular için de kullanıldığını söyleyebiliriz (Türk aslanı gibi). Buna ek olarak, yabancı oyuncu zaman milliyetçilik sorunsalı içinde tartışılan koru bırakılsın ya da kısıtlansın ikiliği, bir ulusal sembol etkileri açısından ele alınıyor ve bu da şoven milliyetçiliğin bir parçası olarak görülüyor.

Futbolu, Türkiye'de spor medyasında hemen

Üniversitede Sporcunun İşi Ne?

Özgür Çelik

"18 Ekim 2012 itibarı ile Gazi Üniversitesi Spor Kulübü, 12 spor branşında faaliyetlerine son verdi. Sporcuların ve Üniversite yönetiminin birbirine zıt açıklamalarını çeşitli çevrelerden ve basından duyduk. Bu yazıda Gazi Üniversitesi özelinden yola çıkıp üniversitelerde sporu, Türkiye'de sporla ilgili beklentileri, ve dünyadaki uygulamaları kendi bakış açımıyla anlatacağım."

İlk başta üniversitede profesyonel spor olur mu konusuna değinmekte fayda görüyorum. Üniversite yetkilisinin bir gazeteye verdiği demeçte kullandığı "profesyonel" kelimesi, farklı kesimler tarafından farklı tanımlansa da, tüm sporcuların hayatını zorlaştıran bir terimdir. Burada bahsedilen spor dallarının hiçbiri astronomik transfer bedelleri, maaşlar veya primler kazandıran branşlar değildir. Düşünsenize, satrançtan, aikidodan veya orientiringten bir sporcu Türkiye'de nasıl profesyonelce paralar kazanabilir? Burada olsa olsa elit performans, "profesyonel" olarak adlandırılıyor olabilir. Elit performans ile de, Türkiye şampiyonalarında madalya alabilen; kimi zaman Türkiye rekorlarını geliştirebilen, ülke seviyemizi yükseltebilecek performans sergileyen sporcular kastedilmektedir. Tarafların açıklamalarına dönecek olursak, Gazi Üniversitesi Sağlık Kültür ve Spor Dairesi Başkanvekili İsmail Cansız'ın 16 Ekim tarihli Radikal Gazetesi'nde çıkan açıklamasının ana fikri "Spor kulübü liglerde faaliyet gösteriyor fakat üniversitelerin profesyonel (elit performans) hedefleri olmamalıdır" olarak özetlenebilir. Bu durumda üniversiteler imkânlarının tamamını sadece sağlık için spora ayırıp, performans sporunun geliştirilmesi konusundan uzak mı durmalıdır?

Temel olarak sporun iç içe geçmiş iki hedefi vardır: Birincisi; sağlık için spor, ikincisi; başarı için spordur. Ne kadar çok kişi sporla ilgilenirse, yetenekli sporcu bulma ihtimali o kadar artmaktadır. Amerikan Yüzme Antrenörleri Birliği'nin raporunda " ... Amerika'da 50.000 den fazla yüzücü bulunmaktadır ve bunların çok ufak bir kısmı büyük başarılar elde etmiştir. Örneğin Amerika'lı bir çocuğun olimpiyatlara katılma ihtimali sadece %0.0002'dir." denmektedir. Diğer yandan başarının, kitleleri ardına takip sürüklediği de çok açık bir gerçektir. Çin'de basketbola olan ilginin patlaması, Yao Ming'in NBA'de oynamaya başlamasını takip eden yıllarda olmuştur. Bu reaksiyon geri dönüp yeni başarılarla vesile olmuştur. Daha yakın bir örnek: sonu tatsız bitse de Süreyya Ayhan'ın atletizmdeki çıkışı, birçok kız çocuğun koşuya bağlanmasını ve devamında aynı şekilde 1500 metrede yarışıp olimpiyatlarda altın ve gümüş madalya alan Aslı Çakır Alptekin ve Gamze Bulut'u ortaya çıkardı. Bu bizzat Aslı'nın kendi açıklamasıdır. Kitleler için spor ile performans arasında bu kaçınılmaz ilişkinin ardından bunu şansa dayalı gelişimden çıkarıp, sistematik gelişimi

nasıl gerçekleşir bunu inceleyelim.

Türkiye'de de, pek çok ülkede olduğu gibi, ne amaçla yapılacak olursa olsun, spor çoğunlukla merkezi yönetimlerin, belediyelerin ve üniversitelerin oluşturduğu alanlarda gerçekleştirilebilmektedir. Yüzme örneğini düşünürsek, dünyada ilk 100'e giren üniversiteler büyük oranda ABD üniversiteleridir ve her birinin yüzme havuzu vardır; çok başarılı yüzücüler de çoğunlukla bu üniversitelerin takımlarından çıkar (ör. Stanford, Berkeley, Auburn Üniversiteleri). Bunun sebebi sadece üniversitelerin mekânsal imkânları değildir; aynı zamanda antrenör, kondisyoner, diyetisyen, psikolog, fizyoterapist gibi pek çok alanda yardımcı dokunabilecek tecrübeli ekiplerin hâlihazırda üniversitelerin bünyesinde bulunmasıdır. Diğer yönden elit spor takımlarının tıp, fizyoloji, biyomekanik, antrenman teorisi gibi pek çok alanda yapılan bilimsel araştırmalar için kaynak oluşturması da elit sporun üniversiteye faydasını

göstermektedir. Mekânsal olanaklara dönecek olursak, örneğin Ankara'da yüzme sporu yapmak üzere inşa edilmiş sadece bir tane devlet havuzu (Anıttepe yüzme havuzu) bulunmasına ve bu tesisin yaklaşık 30 farklı spor kulübünün faydalanmasına karşın, üç farklı üniversitenin (ODTÜ, Gazi, ve Ankara) sadece kendi kulüplerine hizmet vermesi beklenen havuzu mevcuttur. Yani personel ve tesis imkânı açısından diğer takımların çok ötesinde imkanlara sahip olan kurumlar, üniversitelerdir. Sadece üniversite mensuplarının sağlık amacı ile bu tür tesisleri kullanması planlanıyorsa, neden 50m boyunda 2m daha derin, 8-10 kulvarlı, dünya şampiyonası için bile aranan şartlardan daha büyük ölçülere sahip havuzlar inşa edilmiştir? Bu tesisler sistemli spor faaliyetlerine kapatılacaksa bunu bir kaynak israfı olarak nitelendirmek gerekmez mi? Bu boyutta bir havuzun işletilmesi de (büyük hacimli su, ısıtması, kimyasalları vb.) büyük masraftır. Zira bu amaçla çok daha küçük, farklı geometrilerde havuzlar da kullanılabilir. Üniversitelerin amaca yönelik kullanılmayan olimpik veya yarı olimpik

havuz binalarına sahip olması sadece prestijini artırma çabası ise, bu durum üniversitelerin verimlilik bakış açısına ters düşmez mi?

Üniversitelerin temel misyonlarının eğitim, araştırma ve hizmet olduğu düşünüldüğünde, spor takımları hem araştırma hem de hizmet anlamında önemli değerler katmaktadır. Bu yönüyle de bir üniversite yöneticisi basın açıklamasında "...böyle bir yapı üniversitede olmamalıdır..." sözünü rahatça söylemek yerine "bu imkanlara sahipken bu hizmeti vermek bizim görevimizdir" açıklamasında bulunmalıdır kanaatindeyim. Benzer bir açıklamanın Avrupa'da, Amerika'da veya Avustralya'da herhangi bir üniversitede yapılabileceğini düşünebilir misiniz? Tesisiniz, yöneticileriniz, antrenörleriniz, sporcularınız varken bunu yapmamak anlaşılabilir değildir.

Amerika'da sadece bunları da yapmak yetmez, örneğin üniversiteniz NCAA liginde yarışıyor yapmanız gereken şeyler 450 sayfalık bir kurallar kitabında belirlenmiştir. Sezon boyunca takımınızın haftada en az 20 saat antrenman yapması gerekir ve kimse çıkıp "burası üniversite; spor kulübü mü" demez, çünkü orası **gerçekten** üniversitedir ve üniversitelerin misyonu bunu kapsar. Avustralyalı efsane yüzme antrenörü Bill Sweetenham haftalık birkaç saat spor yapmanın başarılı olmak için yeterli olamayacağını vurgular. Birkaç saat daha fazla spor yapanlar içinse, bu kişilerin mutsuzluğa mahkum sporcular olacağını söyler. Çünkü sağlık ve eğlence için çok fazla olan bu miktar, başarı için yetersizdir, kişi çalıştığını düşünür ama başarısızlık ve yetersizlik psikolojisine kapılır. Sweetenham, başarılı bir sporcu olmak için haftalık 18-24 saat antrenmanın gerekli olduğunu anlatmaktadır. Bu yönüyle de bakıldığında başarılı takımların oluşturulabilmesi için üniversite kaynaklarının kullanılması zaruridir, çünkü 30 tane takımın sadece okul saatleri dışında antrenman yaptığı bir ortamda bir takımın haftada sadece birkaç saat antrenman yapma şansı olabilmektedir. Bu durum mutsuz sporcular yaratmaktan öteye gitmeyecektir.

Tüm bu yönleri düşünüldüğünde, spor yaparak sağlıklı kalmaya çalışan kitlelerin oluşturulması amacı ile de olsa, olimpiyatlarda rakipleri ile mücadele edebilecek sporcular yetiştirebilmek amacı ile de olsa, üniversiteler üzerine düşen görevden kaçmadan imkânlarının verimli şekilde kullanılması için çaba göstermelidirler. **Pek çok yönetici, arkasına sığındığı "bu bizim görevlerimiz arasında yer almıyor" kaçamağından sıyrılıp bunu bir toplumsal sorumluluk olarak geliştirmeye çalışmalıdır.** Bu kimse için zararı olmayan, aksine, pek çok insan için faydalı olacak bir yaklaşım olacaktır.

MİLLİYETÇİLİĞİN AV SAHASI: FUTBOL

Osman Bulugil - osmanbulugil@gmail.com - twitter.com/osmanbulugil

1890'larda, futbol gibi kentlerinde ilk gerçekleşiyor. Aynı New York Cumhuriyeti'nden bağımsız futbolu, ulusal

milli maç veya bir sonra -özellikle de şoven milliyetçi bir dışında yetişen Türkiye biliriz (Madrid'de u sayısı Türkiye'de her hülardan biri. Serbest ol olan ulusal takıma milliyetçiliği üretiyor. her gün karşımıza

çıkanları şoven milliyetçiliğin bir parçası olarak ele aldığımızda durumun aslında İngiliz, Alman ya da İtalyan basınına benzerlik taşıdığını görebiliyoruz. Basının milliyetçiliği yeniden üretiyor olmasına öncelikle bir sorunsal olarak bakmamız gerekiyor. Söylemlerinin karşıtını koymak bile milliyetçilik sorunsalına dahil olmayı getiriyor. Örneğin, Galatasaray'a "Avrupa Fatihi" nitelmesini (veya Avrupa Avrupa duy sesimizi, işte bu Türklere ayak sesleri! tezahüratı gibi artık gündelik hayatta insanların dilinde yeniden üretilen milliyetçiliği) bu sorunsalın bir parçası olarak yeniden düşünüp, ele almamız gerekiyor. Mesela, fatihi olup/olmadığı değil, bu nitelendirmenin milliyetçiliği nasıl yeniden ürettiğini vurgulamak gerekiyor.

Milliyetçiliğin futbolda sızmış haldeki görüngüleri ve yeniden üretilmesi askeri pratiklerin imgelerinden de besleniyor. Bir anda İstanbul yetmiyormuş gibi Atina fethediliyor, "11 asker" İtalya'da zafer kazanıyor veya birileri denize dökülüyor. Aynı zamanda cinsiyetçi bir dille de birleşiyor, manşetlerden stadyumdaki koruya futbol bir erkek orgazmının parçası oluveriyor. Maç boyu milliyetçi- cinsiyetçi

tek bir "ağız" toplumsal zihnimizin haritası olarak çıkıyor karşımıza. Bir virüs gibi yayılıyor, akıl yürütmeye dahil olduğunda artık en akli selim denilenleri bile girdaba çekiyor, Bir anda ortaya bir sürü "Wolsburg panteri" çıkıyor ve bütünlüşme gecikmiyor (!). 11 asker formatında 11 milli silahşor reklamlarda boy gösteriyor: Adı soyadı ve memleketini söyleme ritüeliyle asker futbolcu oluveriyorlar. Böylece futbolla yeniden üretilen sistemin değerleri ve nefret söylemi şiddetle normalleştiriliyor.

*29.08.2012 Fenerbahçe-Spartak Moskova maçında açılan pankart

<http://www.korotonomedia.net/kor/index.php?id=21,221,0,0,1,0>
Şenol Güneş'in Bilbao'da Kutluğ Ataman'ın sergisine karşı söylediklerini Pinar Öğünç analiz etmiş. "www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalYazar&ArticleID=1060792&CategoryID=41"

Ankara'da Yeni Bir Görsel İşitsel Sanatlar Merkezi: CerModern - CAVA

Kara/Keçi

Açılışı 28 Eylül 2012 tarihinde yapılan **CAVA** Audiovizüel Sanatlar Merkezi oldukça zengin danışman ve öğretim kadrosuyla 13 Ekim - 30 Aralık tarihleri arasında ilk dönem etkinliklerine başladı. Dönemin açılış moderatörlüğünü Ezel Akay'ın yaptığı, konuşmacı olarak Prof.Dr.Ahmet Gürata, Prof. Dr.Ruken Öztürk ve Prof.Dr. Seçil Büker'in katıldığı herkese açık bir forumla 17 Ekim tarihinde gerçekleştirildi. Forum açılışında **CAVA**'yı tanıtan program koordinatörü Tufan Taştan **CerModern**'in **CAVA** gibi çalışmalarla Ankara'yla ilişkilenecek etkinlikler yapmaya devam edeceğini duyurdu. Ezel Akay ise bir masal anlatıcılığı olarak tanımladığı sinemanın eğitim sürecine dair son on yılda değişen koşullar ve sinema eğitimi konusunda nasıl açılımlara gidilebileceği üzerine kendi mesleki ve eğitimsel deneyimlerinden kapsamlı bir sunuş yaptı.

SolFaSol olarak izlediğimiz etkinlik sonrasında görüştüğümüz Tufan Taştan'a **CAVA**'yla ilgili beş kısa soru yönelttik.

CAVA Nedir?

CAVA, "Cinema and Audio Visual Arts" olarak açılımlanan bir kelime. Sinema ve Audiovizüel sanatlar alanında kurumsal bir yapı oluşturması için, CerModern ve Yapım-eki iş birliğıyla kurulan, ulusal ve uluslararası arenada çalışmalar sürdüren bir sanat inisiyatifi. Bugün yapılan atölyeler aracılığıyla da bu sanat inisiyatifinin lokomotiflerinden biri olarak **CAVA** Enstitüsü'nü tanımlıyoruz. Türkiye'deki yeni sinema arayışlarının ve audiovizüel sanatların eğitimi ve üretimini modern bir ortamda yaratmayı hedef alan enstitü, katılımcılar için hazırladığı deneysel programlarını, Türkiye Sineması'ndan bir çok danışman isimle birlikte hayata geçirecek.

Nasıl bir hazırlık süreci oldu?

Yapım-eki adına program yönetmeni olarak üstlendiğim bu süreç, CerModern ile birlikte yaklaşık altı aylık bir çalışmanın sonrasında tamamlandı. Projenin oluşturulmasından bu fikriyatın tartışılması ve anlamlandırılmasına kadar geçen süreç elbette ki en yoğun süreçti, yeni sinema ve audiovizüel kavramlarını yan yana getirmek kolay olmadı. Toplamında Türkiye Sineması'ndan birçok isim ve üniversitelerden birçok akademisyen ortak bir eksende yan yana getirildi. Sonuç olarak ise aralarında Ahmet Mümtaz Taylan, Barış Pirhasan, Ezel Akay, Meltem Cumbul, Mert Fırat, Ümit Ünal ve Yeşim Ustaoglu gibi Türkiye'den birçok yazar, yönetmen, oyuncu ve Ahmet Gürata, Nejat Ulusay, Ruken Öztürk ve Seçil

Büker gibi Ankara'dan birçok akademisyenin yer aldığı "yeni" bir danışman ve öğretim kadrosu oluşturuldu. Böylelikle ilk dönemine 17 Ekim'de yaptığı açılış dersiyle start vermiş oldu.

CAVA ile Ankara özelinde nasıl bir hedefiniz var?

CAVA'nın enstitü çalışmalarının temelleneceği yer ise, bugün içinde bulunduğu sanatsal kuraklıktan sıyrılmaya çalışan Ankara. Enstitü'nün atölye programları Ankara'nın modern sanatlar merkezi olan **CerModern**'de gerçekleşecek. Genelde Türkiye'ye ait bir fikriyat tartışmasını içinde barındıran **CAVA**, özelde ise Ankara ile bütünleşerek, yeni sinema arayışlarının ve audiovizüel çalışmaların deneysel metodolojilerini bir dizi atölye programıyla ve halka açık etkinlikleriyle Ankaralılara sunacak. **CAVA** Atölyeleri ilk dönemini 4 ayrı modülle başlattı: "**Bir Film Yaratmak**," "**Düşten Kağıda**," "**Kameraya Oynamak**" ve "**Sinema Okuryazarlığı**" atölyeleri. Bu modüllerde, ön-görüşmez olarak alınan başvurular

Gerek sanat, tiyatro, edebiyat ve gerekse de şimdi CAVA ile sinema alanında CerModern bir tür enstitüleşme sürecine girmiş gibi gözüküyor. Ankara'da alternatif bir sanat okulumuz var artık diyebilir miyiz?

2010 yılında Ankara'ya kapılarını açan **CerModern**, bu yıl sinema ve tiyatroyu programlarını da çalışmalarına dahil etti. Edebiyattan tiyatroya; sinemadan audiovizüel sanatlara kadar birçok disiplini bir arada barındıran bir yapıya dönüştü. Ebetteki bu çokluk, sanatlar arasında ki bağda güçlendiriyor, birçok disiplin aracılığıyla bütününde modern sanatlar bağlamında bir çalışma sergileniyor **CerModern**'de. Bu haliyle de Ankara'da hatta Türkiye'de benzerine çok rastlamadığımız bir alternatif yaratıyor. Hatta sadece eğitim kısmıyla kalmayıp üretim süreçlerini desteklemesi de çok önemli.

CAVA'nın düzenlediği etkinliklere ilgi yoğun, fakat özellikle atölyeler ortalama bir Ankara öğrencisi için pahalı. Önümüzdeki süreçte atölyelere katılımı ilgili bir burs programı oluşturma düşüncesi var mı?

Aslına bakarsanız, bu işin standartlarının çok üstünde olan **CAVA** Atölyeleri için talep edilen ücret çok da değil, çünkü İstanbul'dan birçok konuğu var. Kimi eğitmenler haftalık olarak Ankara'ya gelip gidiyor. Bu da doğal haliyle masrafı artırıyor. Ki bugüne kadar yapılan tüm çalışmalar oluşturulan havuz aracılığıyla gerçekleştirildi, yani **CAVA**'nın şu an hali hazırda bir sponsoru yok. Sponsoru olduğu zaman maddi anlamda daha büyük kolaylıklar yaratabilir tabii. Bu arada unutmadan belirtiyim, 13 Ekim-30 Aralık 2012 arasında gerçekleşen **CAVA** I. Dönem Atölyelerine toplam 80 katılımcı alındı ve 8 kişi burslu olarak seçildi. Yani her modülde 2 kişi burslu. Tabii ki bu her dönem olacak, burslu öğrencilerimizin her daim atölyelerde yeri hazır. 2013 Ocak ayında **CAVA** II. Dönem atölyelerini başlatacak. Bu dönem faaliyette olan dört atölyeyi tekrar açmasının yanı sıra ileri düzey dört atölye daha açacak ve toplamında 8 atölye ile yeni dönemine başlayacak. Aralık ayının başında programı açıklamış ve kayıtları başlatmış olacağımızı düşünüyorum. Bu atölyelerin her birine de %10 oranında burslu öğrenci alınacak, burslu olarak başvurmak isteyen arkadaşlara buradan da duyurmuş olalım; başvurularını Aralık ayında CV'leriyle birlikte "cava@yapimeki.org" adresine mail atarak gerçekleştirebilirler. (CAVA'yla ilgili daha fazla bilgi için: www.cermodern.org/cava-tr.html sayfasını ziyaret edebilirsiniz.)

fazlasıyla geldi, kontenjanları aşmamak içinde bir kısım talebi geri çevirmek zorunda kaldık. Aynı modülleri Ocak ayında tekrar açacağız ve bir de bu modüllerin ileri düzey atölyelerini oluşturacağız. Toplamında bir yıllık bir programla açtık kapılarımızı, bu süreçte dört dönemimiz olacak. Kendini sürekli üreten ve yenileyen deneysel metodolojileri Ankara ile buluşturacağız. Kontenjanları sınırlı olarak gerçekleştireceğimiz bu çalışmaların yanında bir de halka açık etkinlikler, söyleşiler, workshoplar düzenleyerek derslerimizi Ankara ile buluşturacağız.

Film Ekimi 12-14 Ekim'de Ankara'daydı Ankara Film Ekimi'ni Sevdi

Sinan Yusufoglu

10 yılı geride bırakan en nevi şahsına münhasır festivallerimizden Film Ekimi'nin yarattığı film sonbaharı bu sene ilk kez Ankara'ya da ulaştı. Bilenler bilir; Ankaralı sinema seyircisi seçicidir, her şeyi beğenmez ama bir şeyi sevdiğinde de ona sahip çıkmasını bilir. Ankara'da gerçekleşen festivaller ve yıllardır bu festivalleri takip eden sadık kitle de bu sağlam sinema kültürünün vücut bulmuş hâlidir neredeyse. Gözlerimle görmesem inanmam ama Antalya Film Festivali'nde seyirci tarafından 'yuhalanan' Canavarlar Sofrası Ankara'da ayakta alkışlanır mesela. Seyirci iyi ve cesur olana hep takdir eder, hep daha iyi filmleri görmek ister. Öyle de olunca Gezici Festival gibi, Ankara Film Festivali gibi, Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali gibi köklü ve çok değerli festivaller çıkarır bu puslu şehir. Neyse, asıl konumuza gelelim. Ankaralı sinemaseverler ilk yıl heyecanının da etkisiyle Film Ekimi'ne de sahip çıktılar ve kısa sürede tüm gösterimlerin biletleri tükendi. Acı, Havana'da 7 Gün ve Tepelerin Ardında filmlerine ek seanslar konuldu hatta. Bu film sonbaharına kuşkuyla bakanlar da yok değildi; bazı festival takipçileri "Birkaç kez festival yapıp bizi buna alıştıracak, sonra da ortadan kaybolacaklar." diyerek İstanbul merkezli festivallere güvenmediklerinin altını da çizdiler. Ama ayaküstü sohbetlerde bir araya gelip festivale dair

Like Someone In Love
(Sevmek Gibi)
Abbas Kiarostami

konuştuğumuz dostlarımız ise Film Ekimi'nin Ankara'ya gelerek çok iyi ettiğini söylüyorlardı. Ama üç günü az bulup en azından beş gün olmasını ve tabii ki İstanbul'daki film paketinin tamamının Ankara'da da gösterilmesini istediklerini sözlerine ekliyorlar. Film Ekimi'nin Ankara ayağında en çok ilgi gören ve

konuşmalardan anladığım kadarıyla sevilen filmler ise; Sevmek Gibi, Acı, Tepelerin Ardında, Onur Savaşı ve Kayıp Çocukluk oldu. Brian de Palma'nın Tutku'su ve Michel Gondry'nin Biz ve Ben'i hayal kırıklığı yaratırken, Emin Alper'in Tepenin Ardı ve Rezan Yeşilbaş'ın Cannes ödüllü kısa filmi Be Deng'in programda sürpriz bir şekilde yer alması da memnuniyet yarattı. Antalya Film Festivali'nden dönüp ayağımızın tozuyla Film Ekimi'nin gerçekleştiği Kızılay Büyüklü Fener sinemasının salonlarından birindeki yerimizi aldığımızda aklımızda hâlâ Antalya'da film esnasında kurabiye yiyen, konuşan, alkışlayan, ağlayan ünlü 'festival teyzeleri' de vardı. Tamam, festivalin ulusal programında yer alan onca kötü ve sıkıcı film esnasında onların varlığı ve bizlere uzattıkları kurabiyeler can kurtarıcı oldu; ama yine de Film Ekimi'nde film seyrederken Ankara'nın oldukça sakın ve naif sinema seyircisini bir kez daha sevdim. Bir de Yılmaz Özdillik yapıp şöyle bitirmeli; Ankaralılar mısıra popcorn demez ve onu bir festival filmi izlerken asla yemezler... Ayrıca Ankara'da gerçekleşen her film festivalinde sinema salonunda görüp, varlıklarına şükrettiğim 'sıkı sinefiller'den Hasan Nadir'e, Ertuğrul Bey'e, Oğuz Bey'e, Meltem Hanım ve Sevinç'e selam ederim.

17. uluslararası
ankara
tiyatro
festivali
17th International Ankara Theatre Festival
16 - 26 Kasım 2012

17. Ankara Tiyatro Festivali (16-26 Kasım 2012) Hamlet, 400 Yıl Sonra Ankara'dan Kürtçe Seslenecek

Yılmaz Angay

Çoğumuzun bildiği üzere, tiyatro tarihinin önemsenen metinlerinden biridir Hamlet. Kiminin basit bir aşk öyküsü olarak yorumladığı bu metin, felsefi soruların etrafına kurulmuş, yoruma açık ve üstadın diğer birçok eseri gibi eskimeyen bir yapıttır. Türkiye'de de defalarca sahnelenmiştir. Hatta neredeyse her yönetmenin sahnelemeyi hayal ettiği bir oyundur Hamlet. Hakkında yapılmış tartışmaları, akademik çalışmaları bir kenara bırakarak bile yapılmış filmlerinden kaçamayız; ya da onun üzerine yazılmış başka oyunlardan... -Stoppard'ın "Rosencrantz ve Guildenstern Öldüler"i ile Müller'in "Hamletmachine"i örneklerden ikisi- Dile kolay 4 asırdan uzun bir zamandır çeşitli ellerden geçmiş bir oyundan söz etmekteyiz.

Bu yıl 17.si düzenlenen Uluslararası Ankara Tiyatro Festivali'nde herkesin her defasında merakla karşısına oturup izlemek istediği Hamlet'in başka bir yönü daha çıkıyor ortaya. Şimdiye dek bambaşka dillerde konuşan Hamlet, ilk kez olarak Kürtçe konuşmakta. Hollanda

RAST Tiyatrosu ve Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatrosu'nun birlikte çalıştığı Hamlet'in ilk gösterimi

Amsterdam'da gerçekleşti. Hollanda dışında İsveç'te ve Türkiye'nin 8 şehrinde sahnelenecek olan oyunun yönetmenliğini, RAST'ın da Genel Sanat Yönetmeni olan Celil Toksöz, dramaturgisini de Diyarbakır Şehir Tiyatrosu'nda başarılı çalışmalara imza atmış Rüknettin Gün yaptı.

Oyun, festival kapsamında 26 Kasım Pazartesi günü saat 20'de DT Şinasi Sahnesi'nde gösterilecek. Kürtçe oynanacak oyunda Türkçe üst yazı uygulanacak. Ayrıca oyunun Kürt kültürünün önemli değerleriyle zenginleştirildiğini belirtmek gerek. Dengbeçlik geleneği, yani müzikle hikaye anlatıcılığı sahnede hayat bulmakta ve oyun boyunca özgün şarkılar okunmakta.

Mevcut atmosferde Hamlet'i, bu yeni yorumun içinde görmenin önemli olduğunu vurgulamak gerek. Neticede bu oyunu izlemek sadece Hamlet izlemek olmayacaktır. Tarihin yeni bir sayfasının yazılışına tanıklık etmektir de aynı zamanda.

Festival programı için: www.ankaratiyatrofestivali.org

"Gizli Saklı" Kent Yansımaları Burcu Perçin Sergisi / Galeri Nev

Özgür Ceren Can

Sosyal paylaşım sitelerinde, cilalı ömür turizmi paketlerini kredi kartına bilmem kaç taksitle satın alan insanlar, basmakalıp yaşam kataloglarından seçtikleri kent kadrarlarının önlerinde fotoğraflar çektirip paylaşıyorlar. Diğerleri beğeniyor: Büyük caddeleri, aynalı AVM binalarını, neon ışıklarla bezenmiş kent meydanlarını, havaalanlarını, metro istasyonlarını, modern sanat müzelerini...

Oysa küreselleşme fanuslarının içine hapsolmuş bu kentler; beton, metal ve cam yığınları arasında, kendi zehirli gazları ve hastalıklı gürültüleri altında bir nefes alma mücadelesinde. Zaman ise bir jonglör misali bir o kenti, bir bu kenti havaya atıp tutuyor. İnsanoğlu bu ucuz gösterinin bedelini pahalıya ödediği gibi yan etkilerinden haberi bile yok.

İnsan AVM otoparkında dev reklam afişlerine dalıp dalıp giderken, arka sokaklarda cirit atan paslı demirlerden, yanmış plastiklerden, cam kırıklarından, sigara izmaritlerinden zengin çöp yığınlarını ve terk edilmiş hayalet binaları fark edemiyor.

İnsan AVM otoparkında dev reklam afişlerine dalıp dalıp giderken, arka sokaklarda cirit atan paslı demirlerden, yanmış plastiklerden, cam kırıklarından, sigara izmaritlerinden zengin çöp yığınlarını ve terk edilmiş hayalet binaları fark edemiyor. Buralarda süregelen ikinci yaşamların varlığını hissedemiyor. Sokak hayvanlarından, sokak insanlarından, sokak resimlerinden korkarak yaşıyor ve

kendisini ancak duyarlı kapılar arkasında güvende hissediyor. Bu nedenle de ait olduğunu sandığı kentin gerçeklerinden gün geçtikçe uzaklaşıyor.

Sanatçı Burcu Perçin, "Gizli Saklı"da, endüstriyel atıklar tarafından istila edilmiş bu kentlerin, işlevini yitirmiş binaların ve o binaların arasında gezinen ayak seslerinin izlerini sürüyor.

Sanatçı Burcu Perçin, Galeri Nev'de 9 Kasım'da açılacak olan kişisel sergisi "Gizli Saklı"da, endüstriyel atıklar tarafından istila edilmiş bu kentlerin, işlevini yitirmiş binaların ve o binaların arasında gezinen ayak seslerinin izlerini sürüyor. Kalabalıkların kaymağına sevdalı olduğu kent yaşamını katmanlarına ayırıyor. Kullanılmış kent duvarlarını, duvarların arasında saklanan karanlık yaşantıları ve üzerlerine yazılmış edepsiz duvar yazılarını didikliyor.

Sergide sanatçının resimlerinin yanı sıra, tarihi izler barındıran, yaşanmışlığı olan, dünyanın bugünün belleğini taşıyan sahipsiz mekanların kolaj fotoğrafları ile sanatçının kolajlarla yarattığı baskılı fotoğraflara yağlıboya ve fırça vuruşlarıyla müdahil olduğu çalışmalarını da izleyebilmek mümkün.

"Gizli Saklı" isimli sergisinin, eserlerinin meydana gelişindeki tüm aşamaları kapsadığını ifade eden Burcu Perçin resimlerini anlatırken: "Yıkıntı, harabe, bomboş kalan yapıların içine sokaklarda ya da iç mekânlarda gözüme takılan bazı işaret, form ve nesnelere ekliyorum. Bunlar bazen güncel, siyasi ve kültürel bir olayı işaret eden bir grafiti, bazen de mekâna nasıl ve neden girmiş olabileceğini sorguladığımız bir araba imgesi olarak karşımıza çıkıyor. Gizli saklı kalmış mekânlara, gizli saklı yapılan grafitileri ve yaşanan durumları bir nevi afişe ederek aslında hiçbir şeyin gizli saklı kalamadığını vurguluyorum." diyor ve kendi deyimi ile kentin kuytusunu arterlerine eklerken bizlere gizli bir tanıklık olanağı sunuyor.

1979 Ankara doğumlu ve MSÜ Resim Bölümü mezunu olan Burcu Perçin'in Galeri Nev'deki "Gizli Saklı" isimli sergisi 1 Aralık tarihine kadar sürecek. Kentli olma bilincini taşımakla her fırsatta övünen Ankaralılar bu sergiyi izlemeli ve bu tanıklık deneyimini paylaşmalı diye düşünüyorum.

Galeri Nev - Gezegen Sokak No:5 Gaziosmanpaşa • Tel: (312) 437 93 90
(Pazar hariç her gün 11.00-19.00 arası)

ANKARA'DA KASIM SERGİLERİ

Derleyen: Özgür Ceren Can

m 1886 Sanat Projeleri

Mehmet Gülyerüz / Çizginin Ucunda

13 Ekim - 30 Kasım

M 1886 Sanat Projeleri, sanatçı Mehmet Gülyerüz'ü uzun bir aradan sonra Ankaralı sanatseverlerle yeniden buluşturuyor. Sergide sanatçının farklı disiplinlerde ürettiği eserler bir arada görülebilir.

Galeri Nev

Burcu Perçin / Gizli Saklı

9 Kasım - 1 Aralık

Galeri Nev, 2012-2013 sezonuna Burcu Perçin ile başlıyor. Burcu Perçin Ankaralı izleyicilerin karşısına, anıtsal boyutlu tualleri, kolajları ve ilk kez gerçekleştirdiği üç edisyonluk bir özgün baskı dizisi ile çıkıyor.

KAV Genç Sanat

Burcu Ayan Ergen, Deniz Onur Erman, Mustafa Karasu

08 Kasım - 01 Aralık

Kav Genç Sanat, Ankaralı genç sanatçıların kendilerini ifade edebilecekleri bir platform oluşturmak amacı ile her ay üç genç sanatçının işlerini bir arada sergiliyor. Bu sergide İstanbullu sanatçılar Burcu Ayan Ergen ve Mustafa Karasu'nun resimleri ile Ankaralı sanatçı Deniz Onur Erman'ın seramikleri görülebilir.

Arete Sanat Galerisi

Bedri Rahmi Eyüboğlu / 101. Yıl Sergisi

13 Ekim - 25 Kasım

Bedri Rahmi Eyüboğlu, doğumunun 101. yılında özel bir retrospektif sergiyle anılıyor. Dünyaca ünlü sanatçımızın, uzun yıllar yaşadığı Kadıköy'deki evinde yer alan resimleri, gravürleri, seramikleri,

yazmaları, kişisel eşyaları ve ölümüyle yarım kalan son tablosundan ilk resmine kadar, 101 parça sanat eseri, Ankaralı sanatseverlerle buluşuyor.

Galeri Soyut

Sema Öcal / Uzak

02 Kasım - 28 Kasım

İnsan gerçeğini merkezine alan ve bu perspektiften anlatım biçimini oluşturan genç sanatçı Sema Öcal'ın figür temalı resimleri Galeri Soyut'un A Salonunda izlenebilir.

Galeri Kara

Karma Sergi / Asya'nın İki Yakası

12 Ekim - 12 Kasım

Türk-Kore Dostluk Sergilerinin 7. si olan bu sergide, her iki ülkenin güncel sanatından yapıtlar bir arada sergileniyor. Sergide her iki ülkeden toplam 100 parça eser görülebilir.

CerModern

Karma Sergi / Mesajınız Var! Kentsel Avustralya'da Yerli Kimliği Sergisi

1 Kasım - 15 Aralık

Avustralya Artbak koleksiyonunun başlıca eserlerinden derlenmiş olan sergide farklı kentsel bölgelerde yaşayan yerli sanatçılar tarafından üretilmiş olan ve çağdaş Avustralya tarihi ile kültürünün kendine özgü siyasal ve sosyal bakış açısını yansıtan eserler görülebilir.

Torun

Şahin Çetin / Yeni Dünya Düzeni ve Toplum

19 Ekim - 10 Kasım

Sanatçının bu serisi; toplum vicdanının yozlaşması sürecinde oluşmuş ve bu tutumun değişkesi niteliğini kendinde taşımayı amaçlamış, Durum'dan, Eylem'e dönüşen eleştirel bir yaklaşım olarak izleyicisinin karşısına çıkıyor.

Çıralı'dan Bildiriyorum: Deniz Kaplumbağalarına Sahip Çık Ankaralı!

Kübra Ceviz

Bu sene yolum Çıralı'ya düştü. Güzel bir pansiyonda konakladım. Güzel koylarda, mavi sulara bize selam eden deniz kaplumbağalarını nam-ı diğer Caretta Caretta'ları gördüm. Ahh biz Ankaralıların suya hasretliği. . . Ancak içim biraz yanarak döndüm, gelecek nesillerin buraya yalnızca çok yıldızlı otellere tatil için gideceğini düşünerek. . . Eğer sahip çıkmazsak Caretta Caretta sadece bir otelin adı olabilir. Tüm bunları bir de Çıralılı arkadaşım Yasine'ye (Güneş Pansiyon işletmecisi) sordum;

Deniz kaplumbağalarının (caretta caretta) yaşam alanı olan

Çıralı'da turizm ile uğraşıyorsunuz, bize biraz Çıralı'dan ve sizin pansiyonunuz olan Güneş Pansiyon'dan bahsedebilir misin?

Bizler Çıralı denen saklı cennette, Batı Akdeniz'in en güzel plajında yaklaşık 18 yıldır turizmle uğraşmaktayız. Burada pek çok işletmenin olduğu gibi biz de aile işletmesi olarak, portakal bahçesinde öylece serpiştirilmiş küçük bungalowlarla misafirlerimizi ağırlamaktayız. Pansiyon ismi daha çok şehir otelciliğinde kullanılır ama yaptığımız iş aslında butik otel sistemidir. Çünkü insanların buraya gelmesinin tek amacı, şehir havasından uzaklaşıp birkaç gün bile olsa arınmak istemeleridir. Bu talebi iyi bir şekilde karşıladığımız takdirde, küçük bungalowlar onların bu cennetteki ikinci evleri haline gelir. Sanki aileye yeni katla bir birey gibi olurlar.

Çıralı'da son durum nedir, büyük otellere izin verilecek mi? Kaplumbağaların azaldığı söyleniyor? Sizce ne yapılmalı?

Son yıllarda giderek artan büyük otel girişimcilerinin iştahını kabartan bir yer olmuştur Çıralı. Çıralı, caretaların koruma alanı olması ve ve 1. derecede sit alanı olması bu işlemleri bir süreliğine ertelemiş olsa da köy sakinleri ve işletmelerin keyfini kaçıran birçok olay ve oyunlara tanıklık ettik. Golf sahası yapma isteği, beş yıldızlı otel yapma isteği, mesire alanı yapma isteği, yani rant için yapılan onca oyunlar. . . Oysa, burada köylülerin sürdürülebilir olarak yapmaya çalıştığı agro-turizm var. Yöre halkı Çıralı'nın değerini iyi biliyor ve onu korumak için elinden geleni yapıyor.

Bildiğiniz gibi köylülere açılan davalar var, ekonomik faaliyetlerini sürdürmez hale gelecekler ve bu araziler büyük oteller yapmak isteyenlere rant olacak. Bu durumdan buradaki her canlı rahatsız. Otellerin şimdiye kadar girmemiş olduğu bu koy, temizliğinden ödün vermemiş ve her yıl giderek artan deniz kaplumbağalarına ev sahipliğini sürdürmektedir. Umarız ki masum canlıları ve doğal güzellikleri gelecek nesiller için saklayabiliriz.

Üzücü durumlar bunlar, umuyoruz davalar olumlu sonuçlanır. Son soru olarak Ankaralılar geliyor mu Çıralı'ya? Davet eder misiniz?

Yerli misafirimizin büyük bir kısmını Ankara ve İstanbul'dan gelen dostlarımız oluşturmaktadır. Ankaralıların zaten burayı iyi bildiğine inanıyorum ama bilmeyenler varsa hala geç değil herkes buraya gelebilir. Bizim kapımız yurdumuzun her yerinden gelen insanlara açıktır. Sadece önemli nereli olursa olsun eşsiz bu doğa güzelliğini korumak için bizlere yardımcı olması yeterlidir.

Hayvan Sömürüsü ve Veganlık

Mehmet Emin Boyacıoğlu

Geçenlerde okuduğum bir haberde Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe kampüsünde bulunan Bey Cafe'de vejetaryen öğrenciler için özel menü çıkarılmaya başlandığı yazıyordu. Bu tür haberler her ne kadar olumlu ve ümit verici olsa da vejetaryenler görülürken – hayvanlara doğrudan ya da dolaylı herhangi bir zarar vermeyi, dolayısıyla hayvansal içeriğe sahip olan ya da hayvanlar üzerinde denenen bütün ürünleri reddeden – veganların hâlâ görülmediğini unutmamak gerek. Elbette burada veganların görmezden gelindiğini söylemek de haksızlık olur, zira insanların çoğunluğunun veganlığın ne olduğunu dahi bilmediğinin farkındayım. 1 Mayıs'tan sonra tutuklanan vegan Yeryüzüne Özgürlük Derneği üyeleri kendilerine verilen yemeği reddetdiklerinde polislerden gördükleri tepki şu olmuştu: "Geçmiş olsun. Nasıl yakalandınız bu vegan hastalığına?". Benzer bir şekilde gittiğim bir esnaf lokantasında pilavın tereyağıyla mı sıvı yağla mı yapıldığını, içinde bulyon olup olmadığını sorduğumda aldığım cevap şöyleydi: "Yoksa günah da biz mi bilmiyoruz hocam?".

Bir vegan olarak en çok karşılaştığım tepkilerden biri "Senin işin de çok zor!" cümlesi. Doğrudur. İşimiz zor. Ancak işimizin zor olmasının sebebinin hiç düşündünüz mü? Kapitalist bir düzende yaşıyoruz (maalesef) ve bütün üretim ve tüketim ilişkileri arz talep dengesi üzerine şekilleniyor. Kültürümüzde hayvansal gıdalar(!) diyetin önemli bir bölümünü karşıladığı, tamamen bitkisel bir öğün tahayyül bile edilemediği ve dolayısıyla piyasadan hayvansal ürünler talep edildiği için bitkisel ürünlerin arzı da olmuyor. Soya fasulyesinden, pirinçten, yulaftan, bademden de süt yapılıyor olmasına rağmen bu sütlerin fiyatı inek sütünün fiyatının 3 ila 5 katı arasında. Tabii fiyatını dert etmeniz için öncelikle bunları bulabiliyor olmanız gerekiyor ki bu da çok büyük bir problem.

Arz talep dengesi dedikten sonra hayvansal ürünlere olan talebin neden bu denli yüksek olduğunu sorgulamadan geçmek olmaz. Kültürümüzde et hep bir zenginlik, bolluk ve dolayısıyla saygınlık simgesi olarak algılanagelmiştir. Örneğin kurban bayramında katledilen hayvanların etleri et yemek için yeterli maddi gücü olmayanlara dağıtılır. Birinin yoksul olduğunu anlatmak için "Evlerinde et pişmiyor." gibi kalıplar kullanılır. Et ve diğer hayvansal ürünlerin kültürdeki bu saygınlığı burjuva bilimince de hep desteklenmiştir. Zamanında bilim insanları tarafından söylenen, etin ve diğer hayvansal ürünlerin tüketilmesinin sağlık açısından elzem olduğu argümanı, şimdiki bilimsel çalışmalar tarafından yalanlanıyor olsa dahi halkın zihnine yerleşmiş bir kere. Vegan bir beslenmenin sağlıklı olabileceğini – hatta hepçil bir beslenmeden

daha sağlıklı olduğunu – anlatan "Forks Over Knives" belgeselinde insanlara sorulan sorular ve alınan cevaplar durumun vahametini gözler önüne seriyor. İnsanlara "Neden et yiyorsunuz?" diye sorulduğunda "Protein. . .", "Neden süt içiyorsunuz?" diye sorulduğunda "Kalsiyum. . ." cevabı alınıyor. Adeta bir klasik koşullanma örneği. . . Hâlbuki birçok bitkisel üründe hayvansal ürünlerde olduğu kadar protein ve kalsiyum var. Ancak bunun bilinmemesinin birbiriyle bağlantılı çok büyük iki sebebi var: İlki hayvansal ürünleri tüketmenin beraberinde getirdiği prestij, ikincisi de hayvancılığın endüstriyelmiş bir sektör olması ve birçok

kapitalistin hayvan sömürüsü üzerinden zenginleşmesi.

Hayvansal ürünlerin bu denli saygın olmasını besleyen bir başka açıklamayı da bize antropoloji veriyor. Aslında evrimsel konumu gereği anatomisi otçul olan insan, yerleşik hayata geçmeden önce ağırlıklı olarak toplayıcılıkla yaşıyordu. Toplayıcılığı yapanlar da kadınlar olduğu için toplumsal statüleri erkeklerden daha yüksekti. Doğal afetler sebebiyle göç etmek zorunda kalan, toplayacak bitki bulamayan insanlar çevrelerindeki etçil hayvanları taklit ederek avcılığa başladı. Avcılığıysa erkekler yapıyordu. Otçul anatomiye sahip bir hayvan türü olan insan etçil hayvanlar gibi eti çiğ olarak sindiremediği için, et insanın diyetine ancak ateşin keşfedilmesiyle yerleşebildi. Etin diyetine yerleşmesi ile birlikte eti sağlayan erkek kadın üzerinde tahakküm kurmaya başladı. Dolayısıyla ataerki ve türçülük (insanın kendini diğer hayvan türlerinden üstün görmesi ve onları kendi ihtiyaç ve zevkleri uğruna sömürmeyi meşru addetmesi) birbirine paralel olarak gelişti.

Kapitalizmin gelişmesiyle hayvanlara yapılan zulüm tahayyül sınırlarını zorlar hale geldi. Normalde ömrü 20 yıl olan inekler süt endüstrisi için kullanıldığında tecavüz askılarında hamile bırakılıyor, doğumdan hemen sonra buzağlarından ayrılıyor, daha çok süt üretmeleri için hormonlu yemler yiyor, sürekli bağlı buldukları makineler sebebiyle meme uçları iltihaplanıyor, herhangi bir veteriner hizmeti olmayınca da ortalama 4 yıl yaşıyorlar. Tavukların

daha çok yumurtlaması için kümeslere günde iki kez yapay yollarla gece ve gündüz yaşatılıyor, kümeslerin aşırı kalabalığından dolayı saldırganlaşan tavuklar birbirlerini gagalaması diye gagaları kesiliyor. Kullandığımız şampuanlar tavşanların gözlerine sürülerek deniyor, diş macunları farelere ölene dek yediriliyor. Hayvanların maruz kaldığı eziyet anlatmakla bitmez. Gıda sektöründen giyim sektörüne, bilimsel(!) deneylerden eğlenceye kadar hepsiyle ilgili kapsamlı bilgiye sahip olmak isteyenlere "Earthlings" belgeselini öneriyorum.

Bu yazıyı yazarken Büyük Ankara Sirki'nin gösterilerine başladığını öğrendim ve Ankara'daki diğer hayvan hakları savunucusu arkadaşlarla bir protesto örgütlemeye başladık. Sirklerde herkese hayvanların ödüllendirme yöntemiyle eğitildiği yalanı söylenir. Hâlbuki bu hayvanlar ödüllere değil ciddi bir işkenceyle eğitiliyor. Bu işkenceyle tekrar karşılaşmaktan korktukları için sahnede doğalarına aykırı hareketler yapıyor. İnsanların çocuklarını eğlendirmek için gittiği sirklerdeki hayvanların da aileleri, yuvaları olduğunu unutmamak gerek. Daha yavruyken tuzaklara düşürülüp yakalanan, ailelerinden ve doğal ortamlarından koparılıp daracık kafeslerde şehir şehir, ülke ülke taşınırken telef olan hayvanları görmezden gelmemek gerek. Büyük Ankara Sirki'nin esir ettiği 9 ayının kaldıkları barınakta çıkan yangın dolayısıyla ölmesinin üzerinden henüz bir sene bile geçmedi. Herkesi hayvanların acısını insanların eğlencesine çeviren bu sektörü protesto etmeye çağırıyorum.

Benimle mehmeteminb@gmail.com adresi üzerinden her konuda iletişime geçebilirsiniz.

Ayışığında Agora: Destancıların Destanları

Ali Akın Akyol
ayisigindaagora@gmail.com

“...Nasılsa yaprakların soyu, öyledir insanlarınki de
Yaprakları yel saçar, başkalarınınkini orman
Tomurcuklanıp yaratır, gelince yeniden bahar
Böyledir insanların soyu da; biri yeşerir öteki solar...”
Homeros

Yıllar önce ablam bir kitap okumuş, bize de bahsetmişti. Oldukça heyecanlanmıştık. Geçen hafta, bayram günlerinde yeniden elimize geçti aynı kitap. Ailece hararetle aynı sayfalara yeniden daldık derin derin. Kitap, Ayfer Tunç'un 2003 yılı Balkanika Ödülü'nü de aldığı “Bir Maniniz Yoksa Annemler Size Gelecek 70'li Yıllarda Hayatımız” adlı kitabı (Can Yayınları). Sayfa 313'de 70'lerin destancılarından bahsediyor. Sokaklarda trajedi satan destancılarından...

Annem bana şöyle anlatmıştı: “Görmesin diye kapının önüne çıkmadan aralık kapıdan seyrettim. Etrafında bir sürü adam, kadın, çocuk. Üzgün, meraklı, dehşetengiz bir ifade ile onu dinliyorlar. Kasketli adam, başını ve bıyıklarını oynatarak heyecanla şehirdeki ibretlik bir cinayeti tüm detayları ile anlatıyor. Aralarda da tok sesiyle hem söylüyor, hem de boynuna astığı teypten çalan yanık sesli bir türkücüyü dinletiyor. Sözü bittiği anda da kağıtlara yazılı, benzer ürpertici haberleri dinleyicilerine veriyor. O zaman şimdiki gibi vaka-i adiyeden değil bu cinayetler. Kalabalık sessizce ayrılırken boynundan salınan torbaya gönüllerinden ne koparsa atıp gidiyorlar. Herkes uzaklaşınca birden seslendim, doğruca bana baktı ve şaşırıp, önce koltuk değneklerini sonra da teybini düşürdü elinden. Topladım onları, sarıldık ağlaştık kendi durumumuza. Sen gele gele bizim evin önüne kadar gel de...”

Yer Eskişehir'de Kızıltoprak Mahallesi (12 Eylül 1980'den sonra Kırmızıtoprak olan), Aydoğdu Sokak, ben daha

doğmamışım. Destancı, daha sonraki hayatımda ancak bir kez görebileceğim amcam. Öyküsü film olacak türden. Giresun'un Şebinkarahisarı'nda babaannemin bir anlık dalgınlığında tandıra düşen amcamı, zar zor yetiştirdikleri hastanede bir bacağı eksik olarak kurtarıyorlar. Yıllar boyunca koltuk değnekleri ile itilip kakılan oğlan sonunda alıp başını gidiyor memleketinden. Zaman zaman izine rastlansa da gizleniyor hayattan hep. Onun payına düşen ise destancı olmak. Ayfer Tunç'un 1970'lerde gördüğü destancı da oydu, amcam.

Neşet (Ertuş) Usta “Ozanlar birbirinin devamıdır” derdi. Gel gör ki bir başka Anadolu ozan da zamanının destanlarını kapı kapı anlatırmış. Onun da kör olduğu rivayet edilir (Homerus caecus fuisse dicitur). 2700 yıl öncesinin dünyası hafızasına kazınmış yani. İlyada ve Odyssea'da 28000 dize (16000 ve 12000 heksameton). 24'er bölümlük (her biri Yunan alfabesini oluşturan harfle ifade edilen) destanlar. Sadece İlyada da 500000 harf. Smyrna'lı (Simürna diye okuyalım). Halikarnas Balıkcısı (Cevat Şakir Kabaağaçlı) şöyle diyor O'nun için;

“...Hititlerin Anadolu'ya gelişlerinden bir ozanın doğuşuna dek Yakındoğu; halkların, dillerin ve dinlerin birbirine karıştığı bir yer olmaya devam etti. Ve Anadolu'nun Symirna kentinde bir ozan bu halkları anlattı...”

Eserleri İlyada ve Odyssea ondan çok daha önce var olan bir dünyanın ışmasıdır. Aklin ve aşkın satırlarında İlyada'da Anadolu'da bir kenti, Odyssea'da Anadolu bir insanı anlatır. Troyalıları, Akhaları, Mirmidonları, Argosları yani Helenleri, eski Anadolu'ları anlatır dizelerinde. Homeros (adı kefil anlamına gelmektedir), yazılı tarihin bilinen en eski edebi eseri İlyada'ya şöyle başlar:

“Acıyı söyle, tanrıça, Peleus'un oğlu Akhilleus'un kinini!
Lanetlinin!, Akhalara sayısız acıyı tattırmanın
ve bir çok güçlü hayatı, nice kahramanları Hades'e atıp
cesetlerini köpeğe kuşa yem yapmanın.
(Zeus'un buyruğu yerine getirilmiş oldu!),

Kavganın başladığı ilk andan itibaren, erlerin lideri Atreusoğulları ve tanrısal Akhilleus'un (arasında)...”

Kör bir destancı kime, neyi, nerede anlatır bilinmez ama destanlar günümüze bir bütünlük içinde tastamam ulaştı. Kör bir ozanın tek başına dolaşamayacağı aşık. Acaba yoldaş kimdi? Anadolu'da nerelere gitti acaba? Gittiği yerlerde onu dinleyenler Troyalı kahramanların öykülerine ağlayıp tanrılarına kızdılar mı? Homeros Odysseus'un memleket özlemini şöyle paylaşır bizimle:

(5, 151: Kalypto'nun Odysseus ile karşılaşması)

“...sonra onu deniz kenarında otururken buldu;

Gözleri ağlamaktan ıslaktı; o anda canlı hayatı birden memlekete dönmek için yapılan yakarmalarla yok oldu...

Bu toprağın mesajını özümseyerek bizlere aktaran bütün destancılarına selam olsun; geçmişte değil, geçmişle kalın dostlar...

Homeros

Koyunpazarı Sokak No: 60
Altındağ - Ankara
Tel: 324 09 31

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com

EKİM AYININ ÖNEMLİ ASTRONOMİK OLAYLARI:

Dünya Uzay Haftası: Her yıl 4-10 Ekim tarihlerinde Dünya Uzay Haftası (World Space Week) kutlanmaktadır. İlki 1999 yılında kutlanan haftada, kozmos ve Dünyamız üzerinde dünyanın her yerinde konuşmalar, toplantılar yapılmaktadır. Ülkemizde de özellikle üniversite rasathaneleri bu etkinlikleri düzenlemektedir.

Asteroid Yağmurları: Yaz aylarından aşına olduğumuz göktaşı yağmurları Ekim ayı içerisinde de devam etmektedir. 9 Ekim tarihinde Dragonitler, 21-22 Ekim tarihlerinde ise Orionidler en faal durumda olacak ve saat başına izlenebilen göktaşı sayısı artacaktır.

Ay Kavuşmaları: Güneş sistemimizin en küçük gezegeni Merkür 17 Ekim, güneş sistemimizin en büyüğü Jüpiter ise 5 Ekim tarihlerinde Ay tarafından örtülecektir. Bu kavuşmalar, seyretmesi en zevkli gök olaylarındandır.

05.10.2012 İzlenimleri:

Hava Koşulları: Açık, sıcaklık 10 C (Gece saat 03:00'teki sıcaklık.)

Teleskop: 5" Maksutov - Casegrain Tipi

Kamera: Canon 60Da, H-alpha ve IV/IR Cut filtresi ile

Orion Bulutsusu (Great Orion Nebulae) - M42: Messier 42 (M42 veya NGC1976) olarak adlandırılmış nebula, karanlık bir gecede çıplak gözle görülebilecek (Kuzey Yarımküre'de) nerdeyse tek bulutudur. Yaklaşık 1350 ışık yılı ötemizdeki nebula Orion takımyıldızı içerisinde. Kabaca 24 ışık yılı enindeki bu bulutsu, içerisinde yeni yıldızlar ve yeni sistemler oluşturan bir kuluçka makinesi gibi formlanmış toz ve gazlardan oluşmakta. Göz alıcı renkleri ile sadece H-alpha ve UHC-S (Işık kirliliği filtresi) kullanarak yaptığım çekimlerde, az detaylı ama güzel resimler aldım. Elbette şehir ışıklarını

22 Eylül gün dönümü ile birlikte yaza resmen veda ettik. Ankara'nın sarı sıcağı, yerini ayaz gecelere bırakacak... Neyse, henüz o ayaz geceler gelmeden ben de Orion, Büyük ve Küçük Köpek gibi kış takımyıldızlarından bazılarını yakalayayım dedim ve cumartesi gecesi balkonda teleskobun başına geçtim. **Kış ayları, gözlem açısından (elbette bulutsuz günler hariç) daha iyi gözlem imkânları sunuyor. Ancak, uzun saatler teleskobun başında duracaklar için hatırlatalım, teleskobunuzun özellikle optik elemanların bulunduğu bölümdeki çiy ve donma etkilerine dikkat etmelisiniz.**

Great Orion Nebulae (M42), Ankara, Çankaya, 06.10.2012, 8 x 60" pozalama ve 6400 iso, Canon 60Da, Etx-125, rehbersiz çekim

Pleiades (M45) Open Cluster, Ankara, Çankaya, 06.10.2012, 4 x 30 sn poz, iso 6400, Canon 60Da, Etx-125, rehbersiz çekim

bastırmak için darbant nebula filtresi kullandım. Kozmos'un sanatçılığını en güzel şekilde gösteren, Mısır mitolojisine, Yunan mitolojisine esin olmuş Orion takımyıldızı ve bulutsusu, kış gecelerinde, hemen başınızın üzerinde gizemleriyle sizi bekliyor olacaktır.

Pleiades Açık Kümesi (Seven Sisters Open Cluster - M45) : Orion'dan evvel güneyden Zenith'e (Başınızın tam üstü) yakın bir açıdan görüş alanına giren Pleiades (M45) açık kümesini çekmesem ayıp olurdu. Çıplak gözle bile karanlık bir gecede izlenebilen Pleiades, Boğa takım yıldızındaki B sınıfı yıldızlardan oluşmuş bir açık kümedir. Yedi Kız Kardeş -"Yedi Kandilli Süreyya"- olarak da isimlendirilir. Aşırı parlak mavi ve yaklaşık 100 milyon yıl önce oluşmuş genç yıldızlar baskındır. Hatta bunların 7 tanesi yüksek parlaklıktadır. Yıldızların etrafında, yıldız oluşumundan arta kalan nebula halen izlenebilir. Dünyaya uzaklığı yaklaşık 135 parsektir (1 parsek=3.26 ışık yılı veya 31 trilyon km).

TUTULUMLAR AYI KASIM:

Tam Güneş Tutulması:

Ülkemizden gözlenemeyecek olan bu tutulma kuzey Avustralya'nın üst kısımları ile Güney Pasifik Okyanusu'ndan gözlenebilecektir. Doğu Avustralya ve Yeni Zelanda'nın büyük bir kısmında ise parçalı Güneş tutulması gözlenebilecektir.

Yarı Gölge Ay

Tutulması: Kasım ayında rastlayacağımız bir başka gök olayı ise Ay'ın Dünya'nın yarıgölgesi içerisinde doğması olacaktır. Yarı-Gölge Ay tutulması olarak adlandırılan bu olay ülkemiz dâhil Avrupa'nın büyük bir kısmında, Doğu Afrika, Asya, Avustralya, Pasifik Okyanusu ve Kuzey Amerika'dan izlenebilecektir. Ülkemizden görülme süresi kısa olacak ve bu gök olayı 28 Kasım saat 18:50 gibi son bulacaktır. Aynı gün

Ankara Üniversitesi Rasathanesi'nce halk etkinliği de yapılacaktır. İlgiilenen ve vakti olanları bekleriz.

Herkeseye açık bir gökyüzü dileklerimle.

Cemil Bey'in Hadiseleri ve E.C.

O. B.

Cemil Bey, Ankara'da yaşadığı halde alışveriş merkezlerini gezmekten hiç haz etmemişti.

Karısı ise bu devasa yerleri gezmeye bayılırdı; bu yüzden çok kavga ettiler zamanında. 9 sokak'taki o eski binada, bir ailenin ettiği kavga mutlaka komşuların kulağına giderdi. Cemil Bey kısık sesle bağırıp çağırmaya alışmıştı fakat bu bile kulağını duvardan hiç ayırmayan meraklı alt komşusu İbrahim'e tedbir olamıyordu.

Bilkent'te doksanlı yılların ortalarında açılan, hemen hemen herşeyle ilgili, herşeyin satıldığı bir alışveriş merkezine gitmeme mücadelesini verirken farkına varmadan meraklandırmış oldu İbrahim'i, Cemil Bey. Kendisi gitmekten kurtulmuştu fakat İbrahim çoktan Bilkent'in yolunu yarılamıştı bile. Akşam İbrahim'in arıcılık ve dalış malzemelerini Ford marka kamyonetinden, kendini beğenmiş tavırlarla indirip izlemişti Cemil Bey; balkonunda, çayını yudumlayarak ve umursamayarak. İbrahim 9 sokak ile ev arasındaki küçücük bahçeye arı kovanlarını yerleştirmiş, Kızılay'a 10 dakika uzaklıkta arıcılığa başlamıştı ilerleyen günlerde. Önceleri mahallelinin ilgisini çekmişti bu durum. Her öğleden sonra arıcılık kıyafetlerini giyip kozmonot gibi ortalıkta dolaşır olmuştu. Arıcılığı ciddiye alıyordu. Aynı kıyafetle kahvede çay molasını verirken Cemil Bey'e bakarak bilmiş bilmiş "Ecevit'in en büyük hatası arıcılığa önem vermemesidir," diyerek nutuk atıyordu. Adı artık Armstrong İbrahim olmuştu. Öğleden sonraları mahallenin veletlerinin yoğun ilgisine aldırış etmeden arıcılık yapmaya devam etti Armstrong İbrahim.

İbrahim'in başkent ortasında giriştiği, ülkeyi refaha kavuşturacak olan atılım beklendiği gibi gitmedi. Çok

[22. Sayfa Hikayeleri - Tefrika]

geçmeden sokakta herkesi birer ikişer arı sokmaya başladı. Felaket; hemen karşıda oturan, mahallenin biricik entellektüeli, uzun saçlı, fotoğrafçı Mehmet Bey'in gözü gibi baktığı kanaryasının arı sokması sonucu ölmesi ile başladı. Kıyamet kopmuştu. Sokan arının Armstrong İbrahim'in kovanına mensup olduğu bilirkişiler tarafından tespit edilemeyince dava düştü. Fakat bir hafta sonra Tefvik İleri İlkokulu'ndan bir hoca, öğrencilerinin sürekli şişliklerle okula geldiğini görünce muhtara şikayet dilekçesini basıvermişti. Ertesi günlerin birinde, belediye; iki ceme zabıta, kozmonot kılıklı uzmanlar ve not defteri ile dolaşan takım elbiseli fenni bilirkişiler ile sokağı çepeçevre aniden kuşattı. Elindeki duman körüğü ile arıları salacağını söyleyerek tehditler savuran İbrahim'in teslim olmaya hiç niyeti yoktu; tam üç saat direndi devlete. Körüğü silah gibi tutarak saatlerce mahalleliye ve görevlilere küfür yağdırmıştı;

"Ulan nankörler! Sayemde balkonlarındaki o boklu otlar renk renk çiçek açtı. Bu mu ulan komşuluk! Vatan hayinleri! Yaklaşmayın salarım yavrularımı, yaklaşmayın ulan! Ya sen Niyazi Çavuş! Hani arıcılık sünnetti? Bir de hacı olacan! Sen de imza verdin değil mi? Hani sayemde senin erik üç misli mahsül verecekti! Salayım mı yavrularımı üstüne ha! Bunak çavuş! Salayım da romantizmanı alsınlar bi tarafından. Ulan zabıta mısınız nesiniz? Yaklaşmayın ulan hayin milisler! Valla rozetinizden sokarlar haa! Bak hele baak! Yaklaşmayın ulan kahraman mı olacaksınız?"

Niyazi Çavuş hem korkudan hem yediği küfürden iyice küplere binmişti. Cevap vermekte gecikmedi; "Sıçtırtma ulan çavuşuna. Erikmiş de, sünnetmiş de... Aşağı sokakta koskoca komisyoncu Adnan Bey'i bile koltuğunda hacet

yerinden sokmuşlar. Bolşevik karısı bile şikayet etmiş 'bu arılar soktu halvet olamıyoruz' diye. Adamcağız bu arıların koltuğunda gözü var diyormuş; gelip gelip gazinin resmine konuyormuş vatan hayinleri! Gel inat etme Amisong İbrahim, devlete teslim ol. Bunlar yarın meclise uçup mebusları sokarlar. Allah etmesin reisicumhuru sokarlar. Senin yüzünden tüm mahalleyi Sarıkamış'a sürecekler lan puşt. Saldırın mehmetçikler durmayın! Tevkif edin şu deyyusu!"

En sonunda telsizle Halk Partili belediye reisi ile görüşürülen İbrahim, Atatürk Orman Çiftliği'nde arılar için yarım dönüm arazi tahsis edileceğini duyunca teslim olmuştu devlete. Cemil Bey olan biteni çizgili pijaması ve atletle oturduğu balkonda onlarca demlik çay içerek sakin sakin izlemişti. Düşündüğü tek şey alışveriş merkezleri konusunda haklı olduğunu karısına gösterebilmektir, fakat okullar başlamadan bir hafta önce son celsede boşanmışlardı. Bunu düşününce bir sigara daha yaktı. Ya asabi yüz halinden ya da hiç sönmeyen sigaranın dumanı sayesinde arılar onu hiç sokmamıştı.

Şeyh Bedrettin Ankara Deneme Sahnesinde

Murat Tangal

Ankara'nın en uzun soluklu amatör tiyatrosu olan Ankara Deneme Sahnesi 56. yılında Nazım Hikmet'in yazdığı Nurhan Karadağ'ın yönettiği Şeyh Bedrettin Destanı adlı oyunla perde açacak.

Her yıl en az bir oyunla Ankaralı seyircilerin karşısına çıkan Ankara Deneme Sahnesi bu yıl Şeyh Bedrettin Destanı'nı sahneleyecek. Ritüelin çağdaş tiyatrodaki önemli bir işlevi olduğu gerçeğinden yola çıkarak sahnelenecek olan oyunun müziklerini Nedim Yıldız yapıyor. Oyun hakkında görüşlerini yönetmen Nurhan Karadağ şöyle dile getirdi "Antik Yunan'da olduğu gibi Anadolu Dram Sanatı'nın kaynağında da ritüeller yatmaktadır. İnsanı derinden etkileme gücüne sahip olan ritüeli müzik ve dansla bezeyerek Şeyh Bedrettin Destanı'nda değerlendirmek istedik. Daha önce de bu anlayışla sahnelediğim gerek Taziye gerek Pir Sultan Abdal olsun yurt içinde olduğu kadar başta İngiltere olmak üzere birçok ülkede ilgiyle karşılandı ayakta alkışlandı"

Ankara Deneme Sahnesi'nin Batıkent'te bulunan çalışma atölyesinde hummalı bir prova var. Nazım Hikmet'in Şeyh Bedrettin Destanı danslı müzikli ve törensel (Ritüelistik) tiyatro anlayışı ile her amatör tiyatronun yapamayacağı oldukça iddialı bir proje.

	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Şinasi Sahnesi	Küçük Tiyatro	Aktin Sahnesi	Altındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu	
01	Perşembe	AŞK HASTASI	*PROFESYONEL	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		EURDICE'NİN ELLERİ	01
02	Cuma	KERBELÂ	AŞK HASTASI	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN		JERRY VETOM	EURDICE'NİN ELLERİ	02
03	Cumartesi (M)		AŞK HASTASI	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI		EURDICE'NİN ELLERİ	03
04	Cumartesi (S)		AŞK HASTASI	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON	KIŞ GELMEDEN			EURDICE'NİN ELLERİ	04
05	Pazar (M)									05
06	Pazar (M)	KERBELÂ	AŞK HASTASI	VENEDİK TACİRİ	33 VARYASYON			JERRY VETOM		06
07	Pazartesi									07
08	Salı	KERBELÂ	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM	**YAĞMUR DURDUĞUNDA	33 VARYASYON	*MEKRUH KADINLAR MEZARLIĞI	*BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR	EURDICE'NİN ELLERİ	08
09	Çarşamba		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM	YAĞMUR DURDUĞUNDA	33 VARYASYON	MEKRUH KADINLAR MEZARLIĞI	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	EURDICE'NİN ELLERİ	09
10	Perşembe		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM	YAĞMUR DURDUĞUNDA	33 VARYASYON	MEKRUH KADINLAR MEZARLIĞI	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	EURDICE'NİN ELLERİ	10
11	Cuma	KERBELÂ	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM	YAĞMUR DURDUĞUNDA	33 VARYASYON	MEKRUH KADINLAR MEZARLIĞI	BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR	EURDICE'NİN ELLERİ	11
12	Cumartesi (M)		BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM	YAĞMUR DURDUĞUNDA	33 VARYASYON	MEKRUH KADINLAR MEZARLIĞI		EURDICE'NİN ELLERİ	12
13	Cumartesi (S)									13
14	Pazar (M)									14
15	Pazar (M)	KERBELÂ						BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR		15
16	Pazartesi									16
17	Salı	HÜRREM SULTAN	*CYRANO DE BERGERAC	***TAHSİS	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	33 VARYASYON	SİNEK KADIN KOCAM OLSUN BAĞIMDA BULUNSUN	BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	17
18	Çarşamba		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	33 VARYASYON	SİNEK KADIN KOCAM OLSUN BAĞIMDA BULUNSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	18
19	Perşembe		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	33 VARYASYON	SİNEK KADIN KOCAM OLSUN BAĞIMDA BULUNSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	19
20	Cuma	HÜRREM SULTAN	CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	33 VARYASYON	SİNEK KADIN KOCAM OLSUN BAĞIMDA BULUNSUN	BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	20
21	Cumartesi (M)		CYRANO DE BERGERAC	TAHSİS	SOĞUK BİR BERLİN GECEİ	33 VARYASYON	SİNEK KADIN KOCAM OLSUN BAĞIMDA BULUNSUN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	DÖNÜLMEZ AKŞAMIN UFKUNDAYIZ	21
22	Cumartesi (S)									22
23	Pazar (M)									23
24	Pazar (M)	HÜRREM SULTAN		***TAHSİS		*TAHSİS		BİR KAHVE MOLASI - KARINCALAR		24
25	Pazartesi									25
26	Salı	HÜRREM SULTAN	TAHSİS	TAHSİS	***HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS		JERRY VETOM	KREM KARAMEL	26
27	Çarşamba		TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	KREM KARAMEL	27
28	Perşembe		TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN	CESARET ANA VE ÇOCUKLARI	KREM KARAMEL	28
29	Cuma	HÜRREM SULTAN	TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN	JERRY VETOM	KREM KARAMEL	29
30	Cumartesi (M)		TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN		KREM KARAMEL	30
31	Cumartesi (S)		TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN		KREM KARAMEL	31
32	Pazar (M)		TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN		KREM KARAMEL	32
33	Pazar (M)	HÜRREM SULTAN	TAHSİS	TAHSİS	HUZUR ÇIKMAZI	TAHSİS	KIŞ GELMEDEN	JERRY VETOM	KREM KARAMEL	33
34	Pazartesi									34
35	Salı	KERBELÂ	FOSFORLU CEVRİYE	SİRÇA KÜMES	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	**MİRASÇILAR		JERRY VETOM	YOSUNLAR	35
36	Çarşamba		FOSFORLU CEVRİYE	SİRÇA KÜMES	*BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM		YOSUNLAR	36
37	Perşembe		FOSFORLU CEVRİYE	SİRÇA KÜMES	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YASTIK ADAM		YOSUNLAR	37
38	Cuma	KERBELÂ	FOSFORLU CEVRİYE	SİRÇA KÜMES	BEN ÖDÜYÜRÜM	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ		JERRY VETOM	YOSUNLAR	38

ANKARA

*PRİMİYER
**TAKSAV

*İSTANBUL DT
**BAKAL SABAN ÖDÜL TÖRENİ
***TİYATRO GERÇEK
****TAKSAV

*PRİMİYER
**İSTANBUL DT
***İZMİR DT
****SİYEMİŞLER
*****SARINE DERGİSİ (ASİSTE)

*TAKSAV

*ERZURUM DT
**İZMİR DT

*PRİMİYER

SOLFASOL'u Nerede Bulabilirsiniz?

Ankara Satış Noktaları:

Ada Kitabevi (Gordion AVM), Anadolu Kitabevi (Tunalı Hilmi Önal Pasajı), Aşiyen Kitabevi (Bayındır Sok. Adil Han Kızılay), Bahar Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Dost Kitabevi (Konur Sokak), Devr-i Alem Sahaf (Tunalıhilmi Cad. Kuşulu Pasajı), Evrensel Kitabevi, Gülten Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Güven Kitabevi (Bahçelievler 7 Cad. 32. Sok.), İmge Kitabevi (Konur Sok.), Leman Kültür Konur Sokak, Leylim Kitap (Esat Cad. Pamuk Pasajı), Nazım Hikmet Kültür Merkezi, ODTÜ Öykücü Kitabevi (ODTÜ Çarşısı), ODTÜ Mimarlık Fakültesi Kirtasiye, Oku-yorum Kitabevi (Konutkent 1 Çarşısı), Orhun Kitabevi (Tunalıhilmi Cad. Tunalı Pasajı), Turhan Kitabevi (Konur Sok.).

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi: (Beyoğlu & Kadıköy Şubeleri)
Parmakızı Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25)
Semerkand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Saksı Sok.No: 5)

Solfasol Mekânları:

Solfasol'u okuyabileceğiniz mekânlar da var!
AST, Beyoğlu Cafe, Cafe Lins, EskiYeni, Nefes, Ortadünya, Şirin Çay Evi Ulus AltKat Çarşısı, Mülkiye, Roxanne Cafe, Arkadaş Kafe Hamamönü, Tayfa Kitapkafe, Tenedos, Sarkaç Cafe ve Sakal'da, ayrıca Siyasal Kirtasiye, İHD, Ahlatlıbel, Lozanpark, Büyülfener Sinemaları, ODTÜ Sunshine'da; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafe'de (Koyunpazarı Sokak No:60), Çarşı'da (Ayrancı Ali Dede Sokak) Solfasol bulabilirsiniz.

Ankara'da Kasım

7 Kasım

Konser, İskender Paydaş, Passage Pub, Bayındır Sokak 7/6 Kızılay, 21.00
Demode Pop, Alper Fidaner'den, Murphy's Hilton, 21.30

8 Kasım

Konser, Yasemin Mori, IF Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 22.00
Konser, Yıldız İbrahimova, ODTÜ KKM, Kemal Kurdaş Salonu, 20.00

8-9 Kasım

CSO Konseri, (Atatürk'ü Anma), Şef Rengim Cökmen, Solistler Hasan Gökçe Yorgun- Keman, Tünde Szaboki- Mezzo Soprano, Program Paganini "1. Keman Konçertosu", Mahler "4. Senfoni Sol Majör", CSO Konser Salonu, 20.00

10 Kasım

Protesto, Büyük Ankara Sirkine Protesto, Hayvan Hakları Eylemi, Ankara Aski Spor Salonu, 13.30
Dinleti, Cemal Süreyya'nın şiirleri "Üstü Kalsın" ODTÜ KKM, A Salonu, saat: 18.00
BSO Konseri, "Atatürk Anısına", Şef Güler Akyal, Selçuk Akyol Obua, Program Ö. Manav, Dört Türkü, R. Strauss Obua Konçertosu Re Majör, L. V. Beethoven, Senfoni No:5 Do Minör Op:67, Bilkent Konser Salonu, 20.00

11 Kasım

Kitap Desteği, Dışardan İçeriye Gidiyor Kitaplarımız (Ankara 7. Buluşma), Olympos Cafe Bayındır Sk. Kültür Apt. 11/13 4. kat Kızılay (Mithatpaşa postanesinin arka sokağı), 13.30-18.00
Eylem, İklimi Değil Belediyeleri Değiştir, İklim İçin 350 Ankara, Tren Garı 11.00, Güvenpark 13.00

17-18 Kasım

Gökyüzü, Leonidler Gökteşi Yağmuru, www.rasathane.ankara.edu.tr/2012/

18 Kasım

Tiyatro, "Ben Bertolt Brecht", Dostlar Tiyatrosu, ODTÜ KKM, Kemal Kurdaş Salonu, 19.00

20 Kasım

Tiyatro, "Nereye Gidiyoruz? Azizlikler...", Dostlar Tiyatrosu, ODTÜ KKM, Kemal Kurdaş Salonu, 20.30
Konser, Özlem Bulut, IF Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 22.00

22 Kasım

Konser, Babazula, IF Performance Hall, Tunus Caddesi 14/A, 22.00

24 Kasım

Konser, İstanbul Sessions, İlhan Erşahin, Hayal Kahvesi, Tepe Prime-Eskişehir Yolu,

29-30 Kasım

CSO Konseri, Şef Vakhtang Matchavariani, Solist Alexander Toradz, Piyano, Program Segey Rahmaninof "3. Piyano Konçertosu re minör Op. 30", Dimitri Şostakoviç "9. Senfoni Op. 70", CSO Konser Salonu, 20.00

31 Ekim-2,3,4 Kasım

6. ODTÜ Uluslararası Flamenko Festivali, Klasik Gitar Topluluğu, Kemal Kurdaş Salonu
Ariadna Castellanos (İspanya), Bilkent Konser Salonu, 1 Kasım, 20.00
Y Nippon Flamenco (Japonya), ODTÜ KKM, 2 Kasım, 20.00
María Jose Franco (İspanya), ODTÜ KKM, 3 Kasım, Saat: 20.00

9 Kasım-1 Aralık

Sergi, Galerî Nev, Burcu Perçin, "Gizli Saklı", Gezegen Sokak, No:5 Gaziosmanpaşa

22-24 Kasım

Festival, Efes Pilsen Blues Festival 23, Bilkent Otel Ankara

**EFES PILSEN
BLUES
FESTIVAL 23**

17. Uluslararası Ankara Tiyatro Festivali

16-26 Kasım, Kızılay Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önü, Ulus Heykel, Kızılay Sakarya Caddesi, DT Büyük Tiyatro -Opera, DT Muhsin Ertuğrul Sahnesi, Yenimahalle Belediyesi Dört Mevsim Tiyatro Salonu, Nazım Hikmet Kültür Merkezi, DT Şinasi Sahnesi, DT Akın Sahnesi, Ankara Sanat Tiyatrosu, DT Cüneyt Gökçer Çayyolu Sahnesi

18. Gezici Festival

30 Kasım-6 Aralık, Ankara Sinema Derneği, Tuncel Kurtiz'in En Sevdiği Filmler, Savaşla Büyümek, Üretim Hatası ve Larry Jordan Toplu Gösterimi.

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr

02 Kasım, 19.00, 3.Kur Sergisi ÇSM ve 'Karanlıklar İçinde' Fotoğraf Sergisi ÇSM, Sahne Fotoğrafçılığı Atölyesi
10 Kasım, 16.00, Ayın Fotoğrafı Etkinliği, Seçici: Gülser Günaydın - 18.30, 25.Yıl Sergisi, MFD

12 Kasım, 19.00, Sergi: Kaos ÇSM

13 Kasım, 19.00, Fotoğraf Gösterisi "Küre Dağlarında Dört Mevsim", Mustafa Demirbaş

17 Kasım, 16.00, Söyleşi, Ahmet Turgut-Mehmet Turgut

20 Kasım, 19.00, Fotoğraf Gösterisi "Bir Fotoğrafın Yası Tutulur", Yusuf Aslan

23 Kasım, 19.30, AFSAD Kısa Film Atölyesi ÇSM, Film Gösterimleri: AFSAD Kısaca "Biz Kısa Çekeriz"

24 Kasım, 18.30, Sergi: Yakından Kareler, Makro Seminer Grubu

27 Kasım, 19.00, Okuyoruz "Fotoğrafçının Eğitimi, Şule Tüzül-Kamuran Feyzioglu

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr

02-03-04-11-17-18-23-24-30 Kasım, Selamün Kavlen Karakolu, 15.30-20.00

05-06-12-13 Kasım, Akademi Ast, 18.00-20.00

09-16-25 Kasım, Zübük, 20.00

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhıye) www.cermodern.org

16 Ekim-03 Ocak, Van Gogh Alive, Dijital Sanat Sergisi

1 Kasım-15 Aralık, Mesajınız Var!, Kentsel Avustralya'da Yerli Kimliği

4 Kasım-23 Aralık, Seminer, Eleştirel Roman Çekim, 19.30

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

08 Kasım, Konser, Doğu-Batı, 21.00

21 Kasım, Konser, Yol'da, 21.00

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

10 Kasım, Atölye, Yalçın Savuran ile Filmlerdeki Fotoğraf Kareler, 14.30

23 Kasım, Fotoğrafçı Okumaları, Andre KERTESZ

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

08 Kasım, Konser, Pinhani, 21.00

15 Kasım, Konser, Yelda Abbasi&Mohsen Mirzazadeh, 21.00

Her Cuma ve Cumartesi, Murat Meriç ile Eski45likler

ORTA DÜNYA CAFE

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

Her Cuma, Behzat Ç. Gösterimleri, 22.30

PAB (Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe, Güvenpark, 19.30

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

07 Kasım, Söyleşi ve İmza Günü, Hindistan Yolu, Selma Akar, 19.00

17 Kasım, Şiir ve Söyleşi, Enis Akin, 19.00

Her Pazartesi (5-12-19-26 Kasım), Tayfa Sinema Günleri, Yol Filmleri, 20.00

Her Cuma (3-10-17-24 Kasım), Tiyatro Performans, Kadın Oyunları, Başak Demiral, 19.00

Her Cumartesi, Permakültür Buluşmaları, 14.00

Faşizm Ve Savaşla Büyüyen Çocuklar: 20.Yüzyılın karanlık yüzü, Gezici Festival, Ankara'dan başlıyor

Ankara Sinema Derneği tarafından düzenlenen 18. Gezici Festival 30 Kasım - 10 Aralık arasında Ankara'da da izlenecek. Kim Nguyen, "Savaş Cadısı"nda, dünyanın dört bir yanında çocuk yaşta asker olanların, savaşa doğanların, savaşın acımasızlığında anne olanların öyküsünü görüntülüyor. Çatışmaların merkezindeki Irak üzerine filmleri de izlemek mümkün: **Annemin Kollarında** vd. gibi. Ve savaş güzellmeleri yapan Neo-Nazilerin Avrupa'da yükselişine dair de bir film var: **Kan Akmalı - Gizlice Neo-Nazilerin Arasında**. Festival programını www.festivalonwheels.org adresinden edinebilirsiniz... ASD/abo/solfasol
Gezici Festival / Festival on Wheels
Abay Kunanbay Cad. 20/11 06700 Kavaklıdere Ankara Turkey
T: +90 312 466 34 84 F: +90 312 466 43 31
info@festivalonwheels.org • www.festivalonwheels.org

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Kasım 2012 - 19. Sayı
Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,
Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri

Haber: Aydın Bodur
Kültür-Sanat: Sibel Durak

Spor: Kübra Ceviz
Web Sayfası: Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz,
Aktan Acar, Aydan Çelik, Aydın Bodur, Ayhan Çelik, Besim Can Zırh, Birol Özdemir, Cemre Kutluay, Demet Gülçiçek, Deniz Enli, Doğan Mirza, Ebru Baysal, Efecan Tan, Emrah Kırmısoy, Emre Baturay Altınok, Enver Arcaç, Eren Aksoyoğlu, Ezgi Koman, Funda Şenol Canteç, Gözdem Üner Tubay, M. İhsan Doğan, Mehmet Öz, Mert Renkmen, Murat Dirican, Nermin Atıkan, Nur Yılmazlar, Olcay Koşan, Onur Bolat, Özge Altınyayla, Özgür Ceren Can, Özgür Yalçın, Özsel Beleli, S. Erdem Türközü, Selda Bancı, Selda Tuncer, Sümeyra Ertürk, Şehnaz Azcan, Umut Koşan, Vedat Gün

Katkı Verenler

Ali Akın Akyol, Ahmet Çincici, Alper Fidaner, Alper Şen, Asena Ayhan, Ayşe Uslu, Ayşegül Çelik, Barkın Sinan, Burcu Öztürk, Canberk Güner, Celal Musaoğlu, Ceren Gamze Yaşar, Ceyhan Temürçü, Cuma Hikmet, Dilem Koçak, Eloise Dhuy, Ercan Geçgin, Erdem Ceydilek, Eren Atak, Erhan Akça, Ezgi Tuncel, Ezgi Vardal, Faruk Şahin, Fethi Yıldırım, Gökçer Tahincioğlu, Hakan Neslioğlu, Hatice Kapusuz, İbrahim E. Celal, İlke Dünder, İlknur Hacısotaoğlu, Mahir Ünsal Eriş, Maksut Uzun, Mehmet Ali Çetinkaya, Mehmet Atakan Foça, Mehmet Emin Boyacıoğlu, Mehmet Zeki, Metin Solmaz, Mithat Sancar, Murat Ayvaz, Murat Meriç, Murat Sevinç, Murat Tangal, Müge Yıldırım, Necati Koçak, Necmettin Yemiş, Nihal Poyraz Temürçü, Nilüfer Pınar Kılıç, Ozan Küçükusta, Özgür Cengiz, Özhan Değirmencioğlu, Özgür Çelik, Petek Çiftçi, Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat, Ruşen Özgür Özcan, Sebatî Ladikli, Sefa Köksal, Selcan Kula, Selçuk Atalay, Serap Günay, Serdar Gülsöken, Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu, Sine Çelik, T. Tolga Özçelik, Tuğba Dirican, Ufuk Altınay, Umut Güner, Yaşar Seyman, Yılmaz Angay, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

Artıkışler, Bingöl Elmas, Ferdan Ergut, Halil Savda, İrfan Aktan, Ressa Muhammed Yalçın, Osman Bulugil, Özlem&Can Mengilibörü, Tufan Taştan, Yasin İtaatli

Tasarım ve Uygulama

Çağrı Ürünay
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz
Yayın İdare Merkezi
Kavaklıdere Mah. Tunalıhilmi Cad. No:54 Kat:4 Daire: 8
06660 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com
yaziisleri@gazetesolfasol.com

Abonelik için

abone@gazetesolfasol.com
0 536 956 64 26
0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen
İstiklal Cad. 116 Danışman Geçidi
Han Çıkmazı Sok. No: 1
Beyoğlu - İstanbul
Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Mattek Matbaacılık
Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti.
Ağaç İşleri San. Sit.
1354 Cad. (21.Cad.)
1362 Sok. (601 Sok.)
No:35 İvedik / ANKARA
Tel: (0312) 433 23 10
Fax: (0312) 434 03 56
e-posta: mattekmatbaa@yahoo.com.tr

Basım Tarihi

05.11.2012

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

3. Uluslararası Çanakkale Bienali Eylül/Kasım 2012'de sergileniyor.

Bir Ankara Direnişi 12 Kanallı Video Yerleştirme

artıkışler - 2012

"Kentsel Dönüşüm varlıklı sınıfın merkeze dönme isteğidir."

David Harvey

Şehir, sınırları sürekli genişleyen ve içinde barındırdığı nüfusu çoğunlukla artan bir ortak yaşam bölgesi olsa da; mevcut doğal yaşamı yok edip yerine yapay yerleşim alanları yaratırken ve ardından yapay yerleşim alanlarını da yıkıp daha büyük daha heybetli binalar inşa ettikçe bir makineye dönüşür. Düşmanı doğanın kendisidir, kontrol edilemeyen, aniden bitveren otların betonların arasından sıyrılması gibi...

Faust'un gerçek trajedisi "ütopik kent yaratma hayaliyle" deniz kıyısında bir gecekonuda yaşayan yaşlı bir çiftin öldürülmesi emrini vermesiyle başlamıştı. Faust'tan beri kentsel dönüşümün makineleri dünyanın birçok şehrinde sermayenin sınırsız işgalinin mağduru kent sakinlerine farklı trajediler yaşatarak onları şehrin dış çeperlerine atıyor.

Her yıkım öncesi makinelerin uğultusunda kaybolan sesler, barınma hakkını savunan bir direnişin çılgınlığı olur. Ancak o kaybolan sesler birleştiği zaman makinenin dişlileri de aniden kırılır.

StüdyoCer Hayvan Çiftliği ile Perdelerini Ankaralılara Açtı

Tiyatro oyunları, okuma tiyatroları ve tiyatro atölye çalışmalarını kapsayan bir merkez olarak Erdal Beşikçioğlu Genel Sanat Yönetmenliği'nde kurulan **CerModern**'in sahne sanatları programı **StüdyoCer**, ilk etkinliğini yine Beşikçioğlu'nun yönetmenliğinde, yeni mezun ya da halen okumakta olan öğrencilerden oluşan oyuncu kadrosu ile Peter Hall'un uyarlaması "Hayvan Çiftliği" oyunu ile 9 Ekim tarihinde gerçekleştirdi. Biz de **Solfasol** olarak **CerModern** Medya-İletişim Koordinatörlüğü'nün davetlisi olarak 17 Ekim tarihinde gerçekleştirilen özel gösterimle oyunu izledik.

İspanya İç Savaşı'na katılmış bir gönüllü olan George Orwell'in 1945 yılında yayınladığı alegorik masal, bir çiftlikte eşitlik ve özgürlük

talebiyle insanlara baş kaldıran hayvanların, sonunda birbirleri üzerinde evrilebileceğini Soğuk Savaş'ın eşliğinde tespit etmiş ve bu nedenle de yazarın ismine gölge düşürür biçimde uzun yıllar bir propaganda malzemesi olarak kullanılmıştı. Oysa yazar 1949 yılında yayınladığı diğer romanı "1984" ile Soğuk Savaş gibi bir çılgınlık döneminde totalitarizmin ideolojiler üstü bir eğilim olduğuna dikkat çekmişti. Nitekim, bugün Soğuk Savaş'ın bittiği bir dönemde oyunun güncelliğine işaret eden Beşikçioğlu, Radikal'den İpek İzci'ye verdiği röportajda "Her devrim kendi faşizmini doğurur" diyordu (11/10/2012).

Oyunun en çarpıcı yanlarından biri koreograf Binnaz Dorkip'in oyuncuların bedenlerine adeta monte ettiği küçük değneklerle yaptığı beden mühendisliği. Böylece insan beden formu çarpıcı bir biçimde deforme edilerek hayvansı postürler yaratılabiliş. Oyunun ilgili yerlerinde bu değneklerin, amorf pozlarından doğrularak tekrar insan silüetine bürünen oyuncuların elinde çapa/kürek gibi iş aletine dönüşüyor olması ise kapitalizmin emek sömürsü konusunda güçlü bir alegori sunuyor. Kimi yerlerde ise bu değnekler oyunun totaliler ruhuna uygun kaba müziği yapan araçlara dönüşüyor. Diğer yandan, oyuncular sadece değneklere dayalı beden mühendisliğiyle değil ses ve jestleriyle de işaret edilen hayvansı postürlerinin hakkını veriyorlar. Oyuncuları zorlayan ciddi bir efor söz konusu. Bu çabanın sahnesi ise ürkütücü biçimde karanlık, sert ışık ve ses uygulamalarıyla işaret edilen beden mühendisliği desteklenmiş.

Sözün özü, oldukça grotesk bir uyarlamayla karşı karşıyayız. Kimi yerlerde performansın içeriği gölgelediği ve aslında izlediğimiz uyarlamaya değil bir tür uygulama olduğu hissine kapılıyor insan. Nitekim, Şamil Yılmaz oyun üzerine kaleme aldığı eleştirisinde tam da bu noktaya işaret ediyordu: "İnsan ruhunun iktidar karşısındaki zayıflığını kendine mesele edinen 'Hayvan Çiftliği', ne yazık ki seyircisini sahneye içkinleşmiş bir iktidardan çekim alanından kurtaramıyor." / solfasol

(Not: oyunla ilgili daha fazla bilgi için: "www.cermodern.org/hayvan.html" sayfasını ziyaret edebilirsiniz.)

Arka Sayfa Güzeli: Öpüşenler, Muzaffer Ertoran, Kuğulupark

5.ULUS BAKER BULUŞMASI (ODTÜ Mimarlık Amfisi)

10 Kasım 2012

10:30 Hasbı-ı hal, sabah çayı

Sanat-İnsan Bilimleri

11:00 -12:00 Hale Erzen

12:00 -13:00 Pelin Tan

13:00 - 14:00 yemek arası

Duygular Sosyolojisi

14:00 -15:00 Ali Akay

Siyasal Alan Eski Yunan

15:00 -16:00 Sinan Kadir Çelik

Belgesel ve Yönetmeni

16:00-17:00 Özlem Sarıyıldız

Sanat-İnsan Bilimleri Forumu

17:00-18:30

11 Kasım 2012

10:30-12:30 Sanat- İnsan Bilimleri İşliği

Belgesel ve Yönetmeni

13:30-14:00 Nuşen Bakır

14:00-14:30 Arşad Narçin

14:30-15:30 **Dahilden Gazel Serbest**

Dostluk

15:30-17:30 Tansu Açıık, Sanem Güvenç-Salgırlı,

Levent Kavas,

Sibel Yardımcı

17: 45-18-30 Değerlendirme